

Em Đừng Sợ

Contents

Em Đừng Sợ	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	48
16. Chương 16	51
17. Chương 17	55
18. Chương 18	58
19. Chương 19	61
20. Chương 20 (end)	65

Em Đừng Sợ

Giới thiệu

Tên thật: Quách Thanh Ngân. Sinh ngày: 29/3/2000. Bút danh: Thanh Ngân. Đôi lời về bản thân:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dung-so>

1. Chương 1

Mùa hè, mùa cao điểm của dịch bệnh. Trong những ngày tháng 7, bệnh viện Vân Sơn là một trong những nơi đông bệnh nhân nhất, đặc biệt là trẻ em. Một ngày, bệnh viện Vân Sơn có thể tiếp nhận đến hơn 1000 ca bệnh. Vì thế, y tá và bác sĩ ở bệnh viện này đều tăng ca đến khuya.

Vân Sơn là một trong những bệnh viện hiện đại nhất thành phố. Không ít nhân tài ngành y đều làm việc ở đây, từ tốt nghiệp đại học Harvard cho đến Yale, họ đều là những học sinh ưu tú và là bác sĩ xuất sắc của bệnh viện. Hầu hết những người có địa vị, khá giả đều đến đây khám. Tuy thế, bệnh viện Vân Sơn đều hay tổ chức những buổi phẫu thuật, khám bệnh từ thiện. Vì vậy, Vân Sơn là một trong những bệnh viện tín nhiệm và được nhiều người lựa chọn là nơi hàng đầu để đến khám.

Ở thang máy chuyên dụng của bác sĩ, một anh chàng mặc áo blouse trắng đang dựa vào tường thang máy, một tay nới lỏng cà vạt, trông anh có vẻ mệt mỏi. Khi cửa thang máy mở, bước chân lười nhác của anh di chuyển trên nền nhà và tiến thẳng đến tầng hầm gửi xe.

Anh chàng áo blouse tiến đến chỗ đậu xe của mình và mở cửa vào trong. Đầu anh gục xuống vô-lăng, thở dài một tiếng, mắt anh dường như không mở nổi nữa. Nếu có thể, anh sẽ ngủ tại xe của mình dưới tầng hầm này. Vài phút sau, anh trở dậy, vuốt mặt mình cho tỉnh táo và khởi động máy. Hai tay anh xoay vô-lăng, bánh xe thuận theo chiều anh rẽ và chạy ra khỏi tầng hầm.

Bây giờ là 12 giờ đêm, trên đường cao tốc đã sớm lên đèn từ lúc nào. Lúc này con đường rất vắng, thỉnh thoảng lại có chiếc xe công-tơ-nơ chạy nhanh qua, tạo một làn khói bụi nhưng nhanh chóng tan biến. Thiên Mạnh cảm thấy chỉ muốn về nhà thật nhanh, làm một giấc thật say để chuẩn bị ột ngày vất vả mới. Vì thế, anh đạp ga, tốc độ lên đến hơn 80km/h, chiếc xe như con dã thú phóng nhanh trên con đường cao tốc.

Màu đỏ ở đèn giao thông chiếu sáng, Thiên Mạnh giảm dần tốc độ và dừng lại. Anh đảo mắt một vòng khung cảnh xung quanh, tất cả căn nhà đều nhuộm màu đen lên nó, nhờ có ánh đèn đường màu vàng mà làm cho cảnh xung quanh mờ mờ ảo ảo.

Giây cuối cùng của màu đỏ vừa hết là màu xanh lập tức sáng lên. Thiên Mạnh đạp ga cho xe chạy, vừa đi được một đoạn thì thắng gấp, nhờ có thắt dây an toàn nên người anh hơi ngã về phía trước.

Có một cô gái đang ngất ở bên lề đường.

Thiên Mạnh vội vàng xuống xe và tiến đến chỗ cô gái đó. Anh khẽ lay người cô, vỗ nhẹ má và gọi:

“Cô gì ơi, này, cô gì ơi.”

Thấy cô gái không có phản ứng, anh lập tức đưa tay lên mũi cô xem có còn thở hay không. Hơi thở của cô có chút vội vã và đứt quãng. Sau đó anh dùng tay cảm nhận nhịp tim của cô gái hiện tại. Nó đập khá nhanh. Anh vội bế cô lên và đưa vào xe mình, sau đó Thiên Mạnh đạp ga, quay trở về bệnh viện.

Một cô y tá đi từ lối ra vào, vừa nhìn thấy anh trên tay bế một cô gái trẻ, cô y tá lập tức chạy đến và hỏi:

“Tổ trưởng, có chuyện gì thế ạ? Cô gái này bị làm sao vậy?”

“Mau chuẩn bị giường bệnh cho cô ấy, hơi thở cô gái này có chút khó khăn, có vẻ như là hoạt động quá sức hay có vấn đề về đường hô hấp.”

Cô y tá “Dạ” một tiếng, liền đi đến chiếc điện thoại treo trên tường ở gần bàn tiếp bệnh nhân, ấn dãy số và nói với người bên kia đầu dây:

“Mau chuẩn bị một giường bệnh ở lầu hai khu A, có một bệnh nhân gặp khó khăn về đường hô hấp, tôi và tổ trưởng đang đưa bệnh nhân lên đây.”

Nói xong cô y tá liền cúp máy và chạy nhanh về phía thang máy, nơi Thiên Mạnh đang bế cô gái. Cô y tá nhanh nhẹn ấn nút số hai, cửa thang máy đóng lại và di chuyển lên trên. Cô không nhận được thắc mắc, hỏi:

“Tổ trưởng gặp cô ấy ở đâu thế ạ?”

“Trên đường về thì tôi gặp nên đưa cô ấy quay trở lại bệnh viện.”

Vừa dứt lời, cửa thang máy mở ra, đã có sẵn người ở bên ngoài thang máy cùng với chiếc giường đẩy chờ cả hai. Thiên Mạnh để cô gái lên giường đẩy, sau đó cùng hai người trợ lý đưa vào phòng cấp cứu.

Sau khi cấp cứu, lúc đó đã là hơn 1 giờ sáng.

Thiên Mạnh đeo ống nghe kiểm tra tình trạng của cô gái thêm một lần nữa để đảm bảo an toàn, sau đó anh dặn vài câu với cô y tá, còn bản thân thì đi kê thuốc.

Sau khi nhận nhiệm vụ giúp cô gái uống thuốc, cô y tá chạy đi tìm anh để hỏi ý kiến về việc liên lạc với người thân. Cô đoán chắc có lẽ anh đang ở trong phòng làm việc của mình. Nhẹ nhàng gõ cửa vài tiếng, thấy không có động tĩnh gì, cô từ từ mở cửa. Bên trong phòng, Thiên Mạnh đang gục trên chiếc bàn làm việc của mình, đèn bàn gần như rọi sáng cả phòng, thấy vậy cô không nỡ đánh thức anh.

Tổ trưởng hôm nay làm việc hơn 24 giờ.

Sáng hôm sau, Thiên Mạnh tỉnh giấc, vươn vai một cái thật đã rồi vượt cái “ổ quạ” của mình. Đêm qua anh ngủ quên trên bàn làm việc với kiểu nằm còng mình xuống, bây giờ anh thấy lưng mình rất nhức mỏi. Anh nhìn ra cửa sổ, ánh nắng ảm áp chen chút nhau cố chiếu vào căn phòng của anh qua tấm rèm che cửa. Anh lười nhác đứng dậy và kéo rèm qua một bên, lập tức ánh nắng như ngã nhào vì chen chút, rọi sáng cả căn phòng.

Anh nhìn đồng hồ, đã gần 9 giờ sáng.

Nhớ đến cô gái đêm qua, anh chỉnh lại trang phục của mình rồi bước ra ngoài. Sau đó, anh bước đến giường số 293, cô gái ấy trông có vẻ ngủ rất ngon, một tay đặt trên bụng, tay còn lại thì đang vào nước biển. Cô y tá bước đến bên cạnh anh, báo cáo:

“Tình trạng của bệnh nhân ổn định hơn nhiều rồi ạ. Cô ấy thở đều, hôm qua em thấy thuốc suyễn trong túi áo khoác, chắc là do cô ấy mệt quá nên ngắt.”

Anh gật đầu, lắng nghe báo cáo của y tá. Sau đó anh hỏi việc liên lạc với người thân, cô y tá trả lời:

“Bên người cô ấy không có giấy tờ tùy thân, lúc này em tìm thấy điện thoại trong túi nên đã báo cho người thân rồi ạ, họ nói sẽ tới ngay lập tức. Chắc có lẽ cũng sắp đến rồi.”

Vừa dứt lời, cô gái khẽ cử động ngón tay, đôi mày nhíu lại, đôi mắt từ từ mở ra. Thiên Mạnh nhìn cô, sau đó bảo y tá đi lấy đồ đo huyết áp cho anh. Khi cô gái đang cố gắng ngồi dậy, anh vội đỡ lấy cô nhưng lại nhẹ đỡ cô nằm xuống, nói:

“Cô nên nằm nghỉ đi, người thân của cô sắp đến rồi.”

Cô gái lúc này mới nhìn anh, sau đó lại nhìn khung cảnh xung quanh, cô chợt nhận ra mình đang ở bệnh viện. Thật không hiểu sao mình lại đến được đây, cô nhìn anh với ánh mắt hiểu kì, rồi lại nhìn tay mình đang vào nước biển. Y tá từ phía sau đưa anh đồ đo huyết áp, trông cô như muốn hỏi điều gì đó, anh nói:

“Cô muốn nói gì à?”

“Tôi... Đã ngủ bao lâu? Và tại sao tôi lại nằm đây?”

Thiên Mạnh vừa đo huyết áp, vừa trả lời cô:

“Cô ngủ cũng được vài tiếng rồi. Hôm qua thấy cô ngắt trên đường nên tôi đưa cô đến bệnh viện, tôi thắc mắc không hiểu sao con gái lại ra đường đêm khuya.”

“Đó là chuyện của tôi.” Cô trả lời yếu ớt.

Anh không nói gì nữa, thấy huyết áp ổn định, Thiên Mạnh khám tổng quát lại cho cô và dặn y tá cho cô uống thuốc đúng giờ rồi rời đi. Khi anh vừa đi khỏi chỗ cô vài giây, một người phụ nữ trung niên từ lối ra vào phòng bệnh vội vã chạy đến giường bệnh của cô.

“Cái con nhỏ này, sao lại nằm ở bệnh viện vậy hả? Con đừng làm má sợ chứ!”

Cô cười cười rồi nhẹ nắm lấy tay mẹ, trán mẹ rịn mồ hôi, nét mặt có chút lo lắng và hoảng sợ. Cô rút ve tay mẹ rồi bảo mình không sao. Y tá lúc này tiến đến và mời mẹ cô đi điền thông tin vào thủ tục nhập viện. Lúc này chỉ còn mình cô nằm ở trên giường.

Đêm qua... Nếu cô không chạy thì có lẽ đã mất mạng.

Cô không hiểu, thật sự không hiểu. Chia tay thì có gì sai chứ? Khi không còn yêu, chúng ta đã không còn tình cảm với nhau nữa. Như vậy thì chẳng phải mọi thứ nên chấm dứt sao? Sau khi chia tay, mọi người đều hỏi lý do, ta hay nói rằng là không hợp nhau nữa. Như vậy, chẳng phải ta đang dối lòng mình sao?

Thật ra tình yêu của mỗi người đều có giới hạn, làm gì cũng đừng nên miễn cưỡng. Yêu là yêu, hết là hết.

Đêm qua, cô hẹn Phong ra công viên gần nhà. Cả hai ngồi với nhau ở ghế đá. Công viên khá rộng rãi và thoáng mát. Ở giữa công viên có một hồ nước. Ở đó, người ta hay ước nguyện và đều tin rằng điều ước sẽ thành hiện thực, vì hồ nước này có tên là “Ước nguyện”. Lúc này cũng đã trở nên công viên không còn người nào ngoài cả hai. Thỉnh thoảng lại có xe máy chạy ngang qua.

Cô khoác chiếc áo mỏng bên mình, cả hai ngồi với nhau nói chuyện. Nếu người ngoài nhìn vào sẽ tưởng như một cặp đôi đang tâm tình chuyện lứa đôi.

Cô và Phong yêu nhau đã gần hai năm. Nhưng cô cảm nhận được tình cảm của anh dường như không còn chân thành như xưa. Đúng vậy, anh có người khác. Chính cô đã tận mắt chứng kiến, bắt gặp hai lần.

“Mình chia tay đi, em thật sự rất mệt mỏi.” Cô nói với Phong.

Anh đang dựa người vào ghế, nghe câu này của cô lập tức bật người dậy, hỏi cô vì sao.

Cô không nói chuyện mình bắt gặp anh với người khác, cô chỉ đơn giản nói:

“Vì tội mình không còn hợp nữa.”

Phong bật cười:

“Em đừng trẻ con như vậy, chẳng phải tội mình đang tốt đẹp lắm sao?”

Cô khế cự người ình ngồi thoải mái một chút, sau đó ánh mắt kiên quyết của cô nhìn thẳng vào mắt anh:

“Anh biết tính em mà, đúng không? Em nói không hợp là không hợp, chúng ta chấm dứt đi.”

Sau đó cô đứng dậy, xoay người bỏ đi, để lại anh còn thẫn thờ ngồi ở ghế đá. Bỗng đi được vài bước, Phong chạy đến nắm lấy cổ tay cô, trong tay anh là con dao nhỏ đã lấy ra từ lúc nào, anh như hóa điên, nắm tay rất chặt, cô thấy tay mình rất đau. Phong giận dữ nói với cô:

“Nếu em đã không còn yêu anh, thì anh cũng như sẽ không còn gì. Chỉ bằng chúng ta hãy cùng nhau chết, như vậy thì em sẽ bên anh. Nếu như em bỏ anh thì anh sống cũng không còn ý nghĩa gì.”

Lúc này nghe anh nói vậy, cô rất sợ, nghĩ đến anh sẽ làm chuyện dại dột. Cô cố rút tay lại nhưng Phong nắm quá chặt, cô dọa sẽ la lên, Phong cười như một kẻ điên, rồi kéo cô đến bờ sông gần đó. Cô thầm nghĩ, không lẽ anh muốn nhảy xuống sông?

Dùng chân đạp mạnh vào eo Phong, cô nhanh chóng rút tay về rồi cố hết sức chạy nhanh nhất có thể. Ở phía sau, cô có thể nghe được câu chửi rủa của Phong.

Không biết anh có đuổi theo hay không, không biết cô đã chạy được bao xa, cô chỉ biết mình dường như kiệt sức. Đầu óc quay cuồng, cô thấy chân mình như không trụ nổi nữa, cô ngã xuống đường và ngất đi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, cô thấy mình nằm ở bệnh viện. Việc đầu tiên cô nghĩ đến là không biết Phong có sẽ và đang tìm cô không.

Nghĩ lại thấy cũng mới lạ, đó là lần đầu tiên cô rơi vào tình huống “cuồng yêu” của đối phương. Nó thật đáng sợ, nhưng lại có chút buồn cười.

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 2

2. Chương 2

Sau khi làm xong thủ tục nhập viện, mẹ bảo rằng sẽ về nhà sửa soạn chút đồ và nấu cho cô món cháo gà. Lúc đó, cô tính chớp mắt một chút nhưng nghĩ đến hôm nay mình phải đến trường quay thì trong lòng lại không yên chút nào. Cô phải có mặt ở đó vào lúc 3 giờ chiều, mà bây giờ đã là gần 10 giờ, tự hỏi không biết mình có được xuất viện hay không. Cô cố ngồi dậy để bước xuống giường, hai tay vịn vào thành giường để trụ dậy, chân đi dép lê một cách khó nhọc. Chợt có một y tá đi ngang qua, cô gọi lại và hỏi về việc xuất viện. Cô y tá nói:

“Chuyện này tôi phải hỏi tổ trưởng xem đã, nhưng tôi khuyên chị nên ở lại bệnh viện để dưỡng sức, chị xuất viện một lúc để làm gì?”

Ngừng một chút, cô y tá như nhận ra điều gì đó, liền thốt lên:

“Ôi trời, không lẽ... Chị là Ngọc An, người dẫn chương trình dự báo thời tiết của đài News sao?”

Ngọc An mỉm cười nhìn cô y tá đang với về kính ngạc như không thốt nên lời. Ngọc An nói rằng chiều nay 3 giờ mình phải có mặt ở trường quay để thực hiện buổi quay dự báo thời tiết cho tối nay và ngày mai, khi nói ra lý do, cô nhẹ hỏi:

“Không biết có được hay không, mong cô hỏi giúp tôi ý của tổ trưởng nhé. Thật ra quay xong tôi cũng tính trở về bệnh viện, vì hiện tại tôi về nhà cũng không tiện lắm, đúng không?”

“Đương nhiên, không thành vấn đề, bây giờ tôi đi hỏi ngay cũng được.”

Cô y tá vui vẻ rời đi, còn không quên dặn cô uống thuốc trước khi cô ấy quay lại. Ngọc An nhẹ nâng cốc nước lên và uống, viên thuốc cứ thuận theo dòng nước và chạy xuống cổ họng cô, vị đắng ở miệng cô từ từ nhạt dần.

Khi mẹ cô quay lại bệnh viện thì đã là giữa trưa. Ngồi ở mép giường, mẹ dịu dàng đút cho cô từng muỗng cháo, không quên thổi cho bớt nóng trước khi đưa muỗng đến gần miệng cô. Ngọc An cảm thấy không muốn ăn gì cả, nhưng lại nghe đến món cháo gà do mẹ nấu thì dường như lại không thể cự tuyệt. Đối với cô, mẹ là người nấu ăn ngon nhất trên thế gian này.

Cô y tá lúc này quay lại cùng với anh chàng tổ trưởng đó. Cô vừa ăn no xong nên lại cảm thấy buồn ngủ. Nhưng khi thấy hai người kia đang xa tiến về phía mình, cô cố giữ bản thân tỉnh táo để dễ nói chuyện, không khéo lại gật gà gật gù.

Thiên Mạnh không nói không rằng liền đeo ống nghe lên để kiểm tra sơ sức khỏe của cô. Vừa rồi nghe y tá bảo rằng cô muốn ra ngoài, anh có chút thắc mắc. Sau đó khi biết cô là một người dẫn chương trình dự báo thời tiết thì anh cũng không có lý do gì để từ chối, miễn là sau buổi quay cô nên trở về bệnh viện để nghỉ ngơi vài hôm. Anh tháo ống nghe rồi để trên cổ, nhìn cô và nói:

“Cô có thể rời bệnh viện nhưng mong cô về sớm để an toàn cho sức khỏe. Dù gì hiện tại trông cô khá là tiêu tụy, không khỏe lắm, lên hình không biết có ổn không.”

Ngọc An gật đầu, cười cười không nói gì. Cô với tay cốc nước trên bàn nhỏ bên cạnh, uống hết lượng còn lại. Mẹ cô đứng bên cạnh cảm ơn anh chàng tổ trưởng kia những hai lần, rồi sau đó kéo ghế ngồi xuống bên cạnh cô, gọt hai trái táo vẫn còn tươi mát. Cô chợt nhớ ra một chuyện, sau đó mượn điện thoại mẹ và ấn một dãy số. Sau vài hồi chuông, người đầu dây bên kia cũng nhắc máy.

“Alô. Chị Phương, em Ngọc An đây.”

“Ồ, có gì không em?”

“Hôm nay em không có về nhà nên không thể sửa soạn đồ để đến trường quay, phiền chị chuẩn bị giúp em một bộ nhé.”

Chị Phương không thắc mắc gì, chỉ vui vẻ đồng ý, sau đó hỏi:

“Vậy chút em tới trường quay thay hay là chị đem qua chỗ em nè? Hiện tại em đang ở đâu?”

Cô ngập ngừng một chút, trả lời:

“Hay là để em nhắn tin cho chị...”

Chị Phương “Ừ” một tiếng rồi cúp máy. Cô cảm thấy có lỗi khi không báo với chị sớm một tiếng là mình ở bệnh viện. Từ những ngày đầu trở thành thực tập sinh cho đến trở thành nhân viên chính thức, chị Phương là người giúp đỡ cô nhiều nhất. Từ cách phát biểu, cách ăn mặc, lời nói trước bao nhiêu máy quay, cô dần như trở thành chuyên nghiệp nhờ vào chị Phương. Có thể nói, một người dẫn chương trình như cô mà cũng có quản lý thì có thể coi là sang đây.

Cô nhớ như in ngày đầu mình đến trường quay, trên cổ đeo thẻ thực tập sinh. Lúc được chị Phương chọn làm học sinh của mình, cô vui vẻ nghe và làm theo lời chị hướng dẫn. Vì lần đầu thực tập nên khi đứng trước máy quay cô có chút khó xử và hay nói vấp. Tuy đã cùng chị Phương luyện tập nhiều lần nhưng nghĩ đến chuyện lên hình cho gần như cả nước theo dõi, cô có chút sợ hãi. Bao nhiêu lần cắt và quay lại, ngày đầu cô lên truyền hình là phải trải qua hơn chục lần lỗi. Bây giờ đã hơn 2 năm, dần như đã gần chuyên nghiệp, mỗi lần quay cô bị lỗi ít nhất cũng chỉ có vài lần. Thường thì quên lời hoặc là nói nhầm vấn đề.

Nhìn logo bệnh viện được gắn trên tường, cô ghi lại tên bệnh viện và gửi cho chị Phương. Khi nhắn tin cho chị Phương xong, vừa định nằm xuống thì tiếng chuông điện thoại reo lên, cô đoán không sai, là chị.

Vừa chưa mở lời cô đã bị chị Phương tra hỏi, thấy chị gấp gáp như vậy cô đành trấn an chị:

“Chị Phương, em không sao. Chắc do kiệt sức nên ngất vậy thôi, chị đừng lo lắng gì nhiều, em nằm vài ngày là hết mà.”

Giải thích với chị Phương xong, Ngọc An liền nằm xuống nghỉ một chút. Ngủ được bao lâu không hay, người đánh thức cô là y tá.

Y tá đưa cho cô một gói đồ, sau đó bảo là quản lý mang đến cho cô. Ngọc An thắc mắc rằng tại sao chị ấy không vào đây, y tá nói:

“Chị ấy không có nói lý do, vừa đưa rồi ra về luôn rồi. À, mẹ của chị đã ra ngoài khuôn viên đi dạo rồi.”

Cô cười, gạt đầu cảm ơn y tá. Sau đó cô nhìn đồng hồ, cố đứng dậy và đi vào nhà vệ sinh. Đương nhiên bệnh viện hiện đại thì ngay cả nhà vệ sinh cũng phải hiện đại chứ. Cả bồn rửa tay cũng dùng vòi cảm ứng. Kế bên bồn rửa tay có thấp nền thơm, làm cho cả phòng thoang thoảng mùi dễ chịu.

Sau khi thay xong bộ đồ, cô rửa mặt rồi búi gọn tóc mình. Nét mặt tiêu tụy của cô bây giờ đã được tô thêm một lớp son màu hồng phấn, hai bên má như ửng ửng màu đỏ hồng. Trông cô hiện tại chẳng giống gì người bệnh cả, mà thêm vào đó là nét rạng rỡ.

Sắp xếp xong mọi thứ, cô cùng mẹ bắt taxi đến trường quay. Thật ra ở trường quay cũng có người trang điểm riêng cho các phóng viên, người dẫn chương trình, biên tập viên,... Nhưng để tránh mọi người nhìn thấy sắc mặt tiêu tụy của cô mà hỏi han này nọ, cô đành trang điểm sơ qua ở bệnh viện. Quan tâm không có gì là sai, chỉ là cô không thích mọi người bàn tán về mình.

Như mọi hôm, cô xem lại kịch bản hôm nay, đêm qua cô đã xét rất kỹ, hôm nay chỉ cần xem lại và thực hiện buổi quay. Khi ngồi ở phòng chờ, chị Phương đến bên cạnh cô và đưa cô một lon nước ép trái cây. Ngọc An ngược lên nhìn chị, cười cười và hai tay nhận lấy lon nước ấy. Chị Phương cũng ngồi xuống bên cạnh, thở dài một tiếng:

“Con bé này, mệt thì ở nhà nghỉ. Ở trường quay cũng đâu phải là thiếu người đâu chứ?”

Ngọc An lắc đầu, cười:

“Em không sao thật mà. Đúng rồi, sao lúc này chị ghé qua mà không vào thăm em vậy?”

“Chị tính vào, mà trưởng phòng gọi chị nên chị phải đến trường quay trước, đồ chị đã gửi y tá đưa cho em rồi còn gì.”

Cô gạt đầu, uống lấy một ngụm nước trái cây.

Thiên Mạnh vẫn chăm chú ghi chép sổ sách trong phòng làm việc của mình. Bên ngoài có người gõ cửa, anh trả lời:

“Mời vào.”

Một y tá nam bước vào với vẻ gấp gáp, nói với anh:

“Tổ trưởng, vừa rồi Linh gọi báo bệnh viện là có một người đàn ông gặp khó khăn về đường hô hấp, tim đột ngột ngừng đập, chị ấy đang xoa bóp tim cho bệnh nhân, xe cấp cứu đang chờ bệnh nhân trở về bệnh viện.”

Thiên Mạnh nghe vậy liền nhanh chóng cùng y tá chạy ra ngoài, anh nói với y tá:

“Mau gọi Khang và Hạnh vào phòng cấp cứu, tôi và cậu đón bệnh nhân.”

Y tá “Dạ” một tiếng, chạy nhanh về phía tay trái để gọi hai vị bác sĩ kia. Thiên Mạnh vừa ra tới cổng thì xe vừa về tới nơi. Cửa xe sau mở ra, Linh cùng một nhân viên cứu hộ leo xuống và nhẹ nhàng đặt xe cáng ra khỏi xe. Y tá lúc nãy cùng vừa chạy ra tới cổng, vội vàng cùng Thiên Mạnh và những người khác đẩy bệnh nhân vào phòng cấp cứu.

Bệnh nhân là một người đàn ông trung niên, khi đưa đến phòng cấp cứu, y tá vội vàng gắn các thiết bị đo lường lên bệnh nhân. Hạnh quay qua về mặt căng thẳng, nói:

“Anh Thiên Mạnh, huyết áp đang giảm.”

“Mau chuẩn bị ECMO1, và một mũi epinephrine.” Người nói câu này là Khang.

Lúc này Linh ngạc nhiên, hỏi:

“Tại sao lại là ECMO? Không phải chúng ta nên luồn ống trước hay sao? Không lẽ ông ấy bị ung thư phế quản?”

Thiên Mạnh vừa tháo ống nghe ra, trả lời:

“Đúng vậy, đặt ống sẽ không có tác dụng gì đâu.”

Khi anh vừa nói xong liền dùng kéo cắt ống quần của bệnh nhân, dùng dao rạch một đường ở chân bệnh nhân, máu nhanh chóng tràn ra, rồi anh tiêm thuốc epinephrine vào. Hạnh nhìn thao tác của anh, hỏi:

“Có phải là nối ống từ tĩnh mạch đến tĩnh mạch không?”

Anh gật đầu, thành thạo nối các ống với nhau vào máy và kim, sau đó luồn ống vào trong người của bệnh nhân. Bên cạnh Linh không ngừng xoa bóp tim cho người đàn ông, có thể thấy rõ mồ hôi trên trán cô. Y tá thấy vậy liền đến thế chỗ cho Linh.

Khi anh luồn ống xong liền quay qua nói với Khang:

“Đặt FIO22 100 và cho chảy mức 60.”

Khang nhanh chóng làm theo lời anh, vài giây sau liền hài lòng lên tiếng:

“Mức bão hòa oxy đang tăng, tim cũng đã đập lại bình thường. Cậu có thể ngừng xoa bóp tim rồi đẩy và hãy đi liên lạc với người nhà của ông ấy đi.”

Y tá lập tức ngừng tay, thở hắt hển. Thiên Mạnh nói rằng bệnh nhân cần nội soi phế quản để thực hiện phẫu thuật. Sau khi đã hoàn thành xong các bước cần thiết, bệnh nhân liền được đưa vào phòng phẫu thuật. Mọi chuyện diễn ra vô cùng căng thẳng, sau đó, bệnh nhân được phẫu thuật thành công.

*Chú thích:

1. ECMO (Extracorporeal Membrane Oxygenation): phương pháp sử dụng tuần hoàn và trao đổi oxy bên ngoài cơ thể.
2. FIO2 (Fraction Of Inspired Oxygen): chỉ nồng độ oxy trong hỗn hợp khí thở vào.

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 3

3. Chương 3

Bệnh nhân đang được nghỉ ngơi, người nhà cũng đã đến hoàn thành các thủ tục cần thiết. Thiên Mạnh tháo găng tay và khẩu trang ra, vào nhà vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo. Phúc Khang từ phía sau đi đến khoác vai anh, cười nói:

“Chà, cậu phẫu thuật trông lúc nào cũng bảnh cả. Em mình nó chết mê chết mệt cậu đấy, à không, đừng nói em mình, cả mình cũng thế, haha.”

“Ừ. Cậu cần phải cố giỏi hơn mình để Hạnh lấy anh trai của nó làm gương, với cả cậu còn được tự sướng bản thân mình nữa.”

Tiếng cười của hai người đàn ông vang lên trong nhà vệ sinh.

Ngọc An ở trường quay 2 tiếng rồi cùng mẹ bắt taxi về bệnh viện. Khi cô vừa tới cổng, cô y tá thân quen đi ngang qua vô tình thấy hai mẹ con liền vui vẻ đưa cả hai vào trong.

Chưa thay đồ hay tẩy trang, cô cứ thế ngủ ngon lành trên giường bệnh, tay thì tiếp tục vào nước biển. Mẹ cô ngồi bên cạnh không biết làm gì nên bảo rằng về nhà lấy thêm cháo cho cô. Ngủ được một lúc, Ngọc An bị đánh thức bởi tiếng khóc của một đứa trẻ ở giường bên cạnh. Đứa trẻ hình như chỉ mới 3 tuổi đầu, cậu bé nằm sấp xuống và đang được một nữ bác sĩ vừa đỡ dành vừa tiêm thuốc vào mông. Đương nhiên, cậu bé khóc òa lên vì đau và sợ.

“Cô tỉnh rồi à? Buổi quay thuận lợi chứ?”

Người hỏi câu này là anh chàng tổ trưởng, người đã đưa cô vào bệnh viện. Cô ngược lên nhìn anh, gật đầu. Trên tay anh là thuốc và ly nước. Anh đưa cho cô và bảo cô uống. Ngọc An ngoan ngoãn nghe lời và uống thuốc, sau đó để ly lại trên bàn. Anh bắt đầu đeo ống nghe vào và khám sơ cho cô. Thấy không có gì bất thường, anh lật xem ghi chép của y tá về thời gian uống thuốc cũng như liều uống, bất kỳ phản ứng bất thường của cô trước và sau khi uống thuốc. Thấy tất cả đều đánh dấu dòng không có, anh để treo bản báo cáo lại ở thành giường. Sau đó, anh rút hai tay vào áo blouse, nhẹ nói:

“Mọi thứ đều ổn định, đáng lẽ ra ngày một cô mới về nhà nhưng tình trạng hiện tại của cô cũng tốt rồi, ngày mai cô có thể xuất viện.”

Ngọc An cười, trả lời:

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh đã giúp đỡ tôi.”

Anh gật đầu, sau đó rời đi. Một lát sau, mẹ cô quay lại bệnh viện, trên tay là món cháo gà tỏa mùi thơm phức, cô nhìn không được liền lấy muỗng ăn ngay tại chỗ mà không cần múc ra chén. Mẹ nhìn cô, có chút không vui nói:

“Con gái con đứa mà ăn như sắp chết đói vậy.”

Cô nhìn mẹ, cười hì hì rồi tiếp tục chén món cháo. Mẹ cô đang dọn dẹp đồ đạc bỗng dừng lại, ngồi xuống hỏi cô:

“Thằng Phong nó tưởng con đi Phần Lan rồi vì mấy ngày con không ở nhà.”

Chuyện xảy ra giữa cô và Phong cô đã kể ẹ nghe. Đương nhiên mẹ luôn đứng về phía cô, trong lúc trò chuyện không ngừng mắng xỉa Phong.

Nhắc đến Phần Lan mới nhớ, đã lâu rồi ba không về thăm hai mẹ con cô. Năm cô 21 tuổi, ba cô được đài truyền hình News chọn đi làm cộng tác viên của một đài truyền hình ở Phần Lan. Ban đầu ba cô không hề biết nói tiếng Phần Lan, dần sau này khi tiếp xúc với người bản xứ và được bồi dưỡng bởi giáo viên riêng, ba cô đã biết nói vài câu xã giao, những câu để có thể phát biểu trên đài truyền hình. Khi nói chuyện với ba qua màn hình máy tính, ba đã kể cho cô biết bao nhiêu điều vui cũng như trải nghiệm ở Phần Lan. Mỗi khi đến giờ phát sóng, cô đều hớn hờ bật đài đó lên để nghe ba báo cáo trên ti vi. Bây giờ ba đã nói tiếng

Phần Lan ltu loát như người bản xứ. Vì để tiện cho việc hợp tác, ba buộc phải ở lại đó. Nơi ba ở là một chung cư cỡ trung, nhưng nhìn vẫn sang trọng và tiện nghi.

Mọi khi đến mùa đông, ở Phần Lan rất lạnh, vì ba cô ở Helsinki – thủ đô của Phần Lan, là nơi giáp gần với Bắc Cực nhất nên mùa đông xuống hơn âm mấy độ, tuyết rơi dày đặc. Đặc biệt, các ngôi nhà ở Phần Lan hầu như đều được thiết kế với lớp tường cách ly hoàn toàn với cái lạnh bên ngoài. Vì thế, những ngày đầu nói chuyện với ba, cô đều thấy ba mặc một chiếc áo phông và quần dài. Cô còn lo lắng rằng ba không đủ đồ ấm, hóa ra là vừa mở hệ thống sưởi mà tường còn cách ly cái lạnh. Phần Lan quá ư là tuyệt vời.

Bây giờ đã là 3 năm rồi. Ba nói rằng còn 1 năm nữa là hết hạn hợp đồng, đài truyền hình sẽ cử một cộng tác viên khác qua để tiếp tục kí hợp đồng, điều đó cũng đồng nghĩa với việc là năm sau ba sẽ về nhà.

Cô quay qua nhìn mẹ, thuận miệng hỏi:

“Phong tới tìm má hả?”

“Nó bảo có chuyện cần nói với con, má nói con đã đi Phần Lan để kí hợp đồng rồi.”

Cô nhìn mẹ một hồi, sau đó cúi đầu tiếp tục ăn cháo.

Thật ra mẹ cô đó giờ không thích nói dối bất cứ việc gì, vì nếu mỗi lần mẹ nói dối chắc chắn sẽ kéo cô đi chùa khấn Phật vì đã phạm giới. Cô cảm thấy bất đắc dĩ lắm mới nói dối một chuyện gì đó. Mà mẹ cô, một người luôn hướng tâm về Phật lại luôn luôn giữ giới rất tốt, sẽ vì bất kì lỗi lầm gì cũng đều đi chùa, còn không sẽ ngồi ở nhà tụng kinh. Cô biết nếu mẹ nói dối với Phong chuyện cô đi Phần Lan, trong lòng chắc chắn sẽ rất khó chịu.

“Má, ngày mai con được xuất viện, hai má con mình đi chùa nha.”

Mẹ gật đầu, nhìn cô và cười.

Nhưng thật ra còn đúng hai ngày nữa, cô sẽ cùng mẹ qua Phần Lan. Vốn dĩ là hai mẹ con chỉ tính qua thăm ba thôi, nhưng khi biết tin người tiếp nhận hợp đồng tiếp theo là cô, ba nói với cả hai rằng:

“Hay là hai má con dọn qua đây ở với anh đi, chung cư có 2 phòng ngủ, thoải mái và rộng rãi, gia đình mình ở đây vài năm, cho An nó xong công việc rồi về Việt Nam.”

Tuần trước ba gửi tiền về, cô cùng mẹ đi sắm vài cái áo len, áo khoác, khăn choàng... để giữ ấm cho những tháng đông ở Phần Lan. Vì chỉ ở lại công tác vài năm ở Phần Lan nên mỗi khi ba đến trường quay đều đi bằng tàu điện. Khi biết tin cô và mẹ sắp dọn qua ở, ba có ý định mua lại một chiếc ô tô nhỏ 4 chỗ để tiện cho việc đi lại. Ban đầu Ngọc An và mẹ đều phản đối, vì chỉ ở vài năm là về mà phải tốn kém như vậy chả đáng chút nào. Đi tàu điện ngầm vẫn tốt hơn.

Ai ngờ vài hôm sau, ba quay cho hai mẹ con cô xem chiếc xe ba mới “tậu”. Mẹ cô lúc đó ngồi phàn nàn với ba khá lâu nhưng thật ra cũng thấy ưng chiếc xe đó.

Sáng hôm sau, cô cùng mẹ đón taxi về nhà.

Về đến nhà, cô thoải mái nằm trên bộ ghế sofa ở phòng khách. Nằm một lúc cô lại chạy lên phòng kiểm tra lại các đồ dùng và vali của mình. Lúc này, điện thoại reo lên, cô nhìn cái tên đang nhấp nháy trên màn hình, là chị Phương.

“Dạ alo?”

“An, em về nhà rồi hả? Chị tới bệnh viện mà y tá nói em xuất viện rồi.”

“Dạ chị, em về rồi. Em tính gọi báo cho chị mà ai ngờ chị gọi trước, hi hi.”

“Ừ, vậy khoảng 5 phút nữa chị ghé qua nhà em nha, trưởng phòng đưa cho chị bản hợp đồng của Phần Lan, dặn chị cho em xem trước. Haiz, còn một năm lận mà, em đi chỉ cho sớm không biết. Thôi bye cưng, chị bắt xe qua nhà em đây.”

Cô cười, lịch sự chào lại rồi cúp máy.

Chị Phương qua nhà cô, bàn về chuyện hợp đồng đến trưa thì mẹ mời ở lại ăn cơm. Ngồi chơi được một lúc thì chị cùng cô và mẹ đi chùa, sau đó nhà ai nấy về. Ngọc An lên phòng mình, xét lại vali một lần nữa, ngồi nghĩ xem mình còn thiếu thứ gì.

Bây giờ cô mới để ý tới tấm ảnh cô chụp cùng Phong, tấm ảnh được đóng trong khung hình khá dễ thương đặt ở trên bàn máy tính. Cặp đôi trong ảnh cười rất tươi, tay Phong khoác lên vai cô. Đây là tấm ảnh đầu tiên của cả hai kể từ khi yêu nhau được 5 tháng.

Cô còn nhớ người chụp là một đứa bạn cùng lớp. Ban đầu cả hai tạo dáng khá ngại ngùng, mất 10 phút mới chụp được một tấm như vậy.

Ngọc An đứng dậy, cầm khung ảnh lên ngắm, sau đó lấy tấm ảnh ra khung, lạnh lùng xé nó đi. Bây giờ tấm ảnh bị chia ra hai phần, một bên ảnh là cô, một bên là Phong. Sau đó, cô không thương tiếc ném cả ảnh và khung vào sọt rác.

Một mỗi nằm xuống giường, cô thiếp đi lúc nào không hay.

Thiên Mạnh ngồi trong phòng làm việc, các ngón tay không ngừng gõ trên bàn phím. Sau đó anh lưu lại dữ liệu, vươn vai rồi ngáp một cái. Sáng nay có một nhóm phóng viên đến phỏng vấn Hạnh về cách phòng bệnh dịch của tháng 7, họ xin phép được quay vài cảnh ở phòng của khoa ngoại. Anh vốn dĩ không thích phỏng vấn hay xuất hiện trên tivi nên mới để cho Hạnh thay mình mà làm việc với các phóng viên. Chợt nghĩ đến chuyện này, anh mở tivi lên xem thử buổi phỏng vấn của Minh Hạnh. Nghe cô ấy nói hình như là đài News.

Khi mở đến đài News là cuộc phỏng vấn của Minh Hạnh vừa kết thúc, sau đó liền thay vào chương trình dự báo thời tiết. Anh vốn dĩ không có hứng thú để xem, nhưng trên màn hình tivi chợt xuất hiện một người phụ nữ với khuôn mặt ưa nhìn, tóc búi gọn ở phía sau, trên người cô khoác một bộ váy công sở làm tôn lên dáng vẻ thon gọn của cô. Vài giây sau, tên của cô gái đó liền xuất hiện trên màn hình.

Ngọc An.

Đúng vậy, là Ngọc An.

“Xin kính chào quý vị khán giả. Mọi người đang theo dõi bản tin dự báo thời tiết chiều nay và ngày mai của đài truyền hình News. Chiều nay khu vực phía Nam với nhiệt độ là 27 độ sẽ có mưa nhỏ...”

Giọng cô gái trong tivi vang lên rất rõ. Cô ấy chính là cô gái mà anh đưa đến bệnh viện. Anh rất ít khi xem tivi, vì vậy đây là lần đầu anh thấy cô xuất hiện trên tivi với vai trò là người dẫn chương trình dự báo thời tiết. Không hiểu sao anh lại có hứng thú ngồi xem cho đến hết buổi chương trình.

“Xin cảm ơn quý vị khán giả đã lắng nghe và theo dõi. Xin kính chào và hẹn gặp lại.”

Chương trình kết thúc liền đổi sang quảng cáo, vậy mà anh vẫn còn chưa tắt tivi.

Lúc này anh mới nhìn lên đồng hồ, đã qua 7 giờ tối. Bụng anh bắt đầu đánh trống, Thiên Mạnh quyết định tan ca sớm, tắt máy tính và dự là lái xe ra ngoài ăn cơm tối. Khi vừa chuẩn bị lên xe, Phúc Khang và Minh Hạnh cũng từ thang máy bước ra, thấy anh liền rủ cùng dùng bữa. Từ trong hầm giữ xe, hai chiếc ô tô lăn bánh ra khỏi hầm và hòa vào con đường cao tốc.

Họ dừng chân tại một nhà hàng Huế và bắt đầu gọi món. Trong bữa ăn, cả ba đều nói chuyện vui vẻ với nhau, không khí buổi ăn khá thoải mái và ngon miệng. Phúc Khang luôn miệng khen em gái mình về cuộc phỏng vấn vừa chiếu lúc nãy trên tivi rồi hỏi Thiên Mạnh:

“Lúc nãy cậu có xem em mình trên tivi không?”

Nghe anh hai mình hỏi như vậy, ánh mắt Hạnh như có chút mong chờ hướng về phía Thiên Mạnh. Anh cười nói:

“À... Lúc nãy lo một chút chuyện nên bật lên là vừa hết. Nhưng nghe cậu khen như vậy chắc chắn Hạnh đã làm rất tốt.”

Minh Hạnh có chút thất vọng nhưng nhanh chóng khôi phục lại vẻ vui tươi, trả lời:

“Không sao, thật ra cuộc phỏng vấn không quá 3 phút, em trên tivi lại nói hơi vấp một chút, để anh Thiên Mạnh xem chắc cười em mất.”

Thiên Mạnh vừa uống lấy một ngụm nước, nhìn Minh Hạnh và cười.

Không biết lúc này là do vô tình hay trùng hợp, anh lại chịu khó ngồi coi hết chương trình dự báo thời tiết của Ngọc An. Giọng nói trong treo ấy, nghe rất êm tai, rất khiến cho người khác tập trung nghe mình nói.

Đó chính là sức mạnh giọng nói của phụ nữ.

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 4

4. Chương 4

Trước 5 tiếng ra sân bay, Ngọc An cùng mẹ đi thăm họ hàng và bạn bè. Bà ngoại ôm lấy cô và dặn dò cố gắng thích nghi với môi trường bên đó để sau này tiện cho công việc. Cô gật đầu và cũng ôm lấy ngoại thật chặt. Sau đó cô vào bếp ôm lấy dì hai đang gọt táo. Dì hai có chút bất ngờ nhưng vẫn quay lại ôm cô, cũng không quên dặn dò vài câu.

Chắc chắn cô sẽ nhớ nơi này lắm.

Khi qua thăm ngoại xong, cô gọi điện thoại và hẹn chị Phương đi ăn. Cả hai cùng đến một nhà hàng Trung Quốc vì chị Phương bảo rằng nơi này làm đồ ăn rất ngon, rất đậm vị Trung Quốc, huống chi đầu bếp cũng chính là người bản xứ, không khỏi chê tay nghề.

Chị Phương nói rằng sau khi cô đi Phần Lan chị cũng vẫn sẽ làm việc ở đài truyền hình. Chị vẫn cùng các phóng viên đi thu thập thông tin, nhận thực tập sinh, học viên mới, như tất cả trở về ban đầu.

Ngọc An lấy trong túi xách ra một hộp quà, cười đưa cho chị.

“Chị Phương, đây là món quà cảm ơn của em. Trong suốt mấy năm qua chị đã giúp đỡ em rất nhiều. Chị nhận nó nhé, chị mà không nhận là em giận đó.”

“Nhỏ này, quà cáp cái gì không biết.”

Hộp quà không to nhưng được trang trí rất đẹp. Ngọc An bảo chị mở ra xem có hợp với chị hay không. Chị Phương cười cười, mở hộp quà ra xem. Bên trong là một chiếc vòng tay bạc, ở giữa vòng có đính một kim cương, kế bên còn khắc dòng chữ “Trúc Phương” như đánh dấu là vật sở hữu của riêng chị vậy. Ban đầu chị Phương có chút bất ngờ, không nghĩ cô sẽ tặng quà có giá trị lớn như vậy, còn bảo cô đem đi trả lại nữa chứ. Năn nỉ một lát, chị cũng đành thở dài:

“Thiệt tình à, mời chị đi ăn là ok rồi, cần gì quà cáp như vậy chứ.”

Căn nhà mà hai mẹ con cô đang ở vốn là nhà mượn, bởi vì bên chỗ ngoại hay nội không đủ chỗ cho ba mẹ con. Tuy nhiên, từ ngày ba đi Phần Lan, cả hai vẫn chưa trả lại căn nhà. Mỗi tháng đóng hơn 5 triệu mà bây giờ cũng đã hết hạn, thừa dịp thời điểm này mà trả lại cho chủ. Cô còn nhớ hồi nhỏ mình có một ước mơ. Ước mơ đó chính là sau này đi làm kiếm ra tiền rồi sẽ tự mình mua một căn nhà to cho gia đình ở, nhà của mình sẽ có ba, có mẹ. Cô mơ về một gia đình hạnh phúc. Và bây giờ điều đó sắp thành sự thật khi Ngọc An và mẹ sẽ đoàn tụ với ba. Chỉ là không phải ở Việt Nam.

Phúc Khang gõ cửa vài cái rồi thoải mái bước vào phòng làm việc của Thiên Mạnh. Anh ngược lên nhìn Khang, sau đó nói:

“Mình đi nước ngoài 3 năm, cậu thay chỗ mình chắc ổn chứ?”

Khang cười, vỗ vai anh:

“Giờ ạ, cậu không tin mình sao? Bảo đảm 3 năm sau cậu mà về nước thì không nhận ra Vân Sơn luôn. Haha.”

Anh cười, lắc đầu không nói gì. Tuy đi giao lưu trao đổi kinh nghiệm với chi nhánh bên Phần Lan nhưng hành lí anh không cần gì nhiều. Ở Phần Lan anh còn có một người anh họ sinh sống ở bên đó, thoải mái và tiện nghi, anh như chỉ cần mang thân mình lên máy bay là đủ rồi vậy.

Ở sân bay, chị Phương đứng chụp hình kỉ niệm với hai mẹ con Ngọc An. Khi nói vài câu với nhau xong, họ ôm nhau chào tạm biệt. Đương nhiên là còn phải giữ liên lạc rồi. Khi chị Phương ra về, hai mẹ con cô mới bắt đầu đẩy hành lí vào cổng.

Một anh chàng mặc áo sơ mi trắng, quần jeans màu đen cũng bắt đầu đi vào cổng. Anh chỉ mang theo bên mình có mỗi chiếc vali nhỏ gọn. Anh giơ tay lên nhìn đồng hồ, sau đó quay người lại lướt mắt một vòng khung cảnh xung quanh. Khang và Hạnh đứng ở đằng xa vẫy tay với anh. Thiên Mạnh cười rồi vẫy tay lại, sau đó anh đi thẳng vào cổng.

“Xin mời quý hành khách đi chuyến bay 311 Vietnam Airlines, khởi hành từ thành phố Hồ Chí Minh đến Phần Lan đi cổng số 8.”

2 năm sau.

Phần Lan nằm ở Bắc Âu và có biên giới Nga về phía đông, phía bắc Na Uy và Thụy Điển ở phía tây.

Mùa đông ở Phần Lan xuống hơn âm 5 độ. Ngọc An nhớ cái năm đầu tiên mình trải qua mùa đông ở đây, hầu như suốt một tháng cô không dám ra đường. Tuyết thì thích thật đấy, nhưng nghĩ tới chuyện phải mặc cả đồng lớp áo dày ra ngoài đó, đường đi thì trơn, cô không khỏi ngán ngẩm. Ngày đầu tiên tuyết rơi, cô reo lên vì sung sướng. Vội vàng kéo tay ba ra ngoài đó cùng mình, năm phút sau cô lại là người chạy vào nhà đầu tiên. Ôi trời, sao lại lạnh đến mức cả tay cũng mất cảm giác thế này.

Nhưng có người nói, ăn kem trong lúc trời lạnh cũng là một trò khá vui.

Hôm nay ba chở hai mẹ con cô đi chợ Phần Lan chơi. Thật chất nghe từ “chợ” thì khá là bình dân. Nhưng “chợ” mà theo nghĩa Phần Lan có lẽ chính là “siêu thị”. Cô chưa bao giờ thấy cái chợ nào mà hiện đại, sạch sẽ mà còn thoáng mát như nơi này. Chợ vừa có thang máy, các mặt hàng cũng đều có bảng tên, cái đặc biệt hơn là cửa ra vào của các cửa hàng trong chợ đều được làm bằng kính, ngay cả cửa chính của chợ cũng vậy. Ở chợ Phần Lan, họ không hề có tiếng rao bán, mà thay vào đó là những quảng cáo hấp dẫn người mua.

Mà cả nhà cô hôm nay chủ yếu đi chợ là để... ăn kem.

Ba cây kem với giá vài đồng euro. Cả ba ngồi ở ghế gỗ trước cửa tiệm bán kem của chợ. Cây kem khá to, vừa ăn trong thời tiết âm độ mà cứ hít hà vì lạnh thì quả thật là một chiêu trò buồn cười nhất mà cô từng làm, hạnh phúc hơn là cùng vui với ba mẹ. Ăn kem xong, cả nhà cô cùng đi dạo một vòng chợ để mua đồ. Mẹ sắm thêm vài cái áo len, áo phao, ba thì mua được một đôi giày, còn cô thì “ngắm” được một cái vòng tay khá xinh xắn.

Đi chợ xong, ba chở mẹ đi tái khám.

Vì không quen với thời tiết lạnh khắc nghiệt này, mẹ cảm thấy nhức mỏi. Bác sĩ bảo mẹ vì thiếu các chất dinh dưỡng nên dẫn đến đau nhức xương khi trời lạnh. Cũng đúng, vốn dĩ những ngày đầu ở đây mẹ không quen với thức ăn của Phần Lan, hầu như ngày nào cô cũng phải chịu khó đi bộ ra một nhà hàng Việt gần nhà để mua đồ ăn ẹ. Chủ nhà hàng là một người Nga gốc Việt, cô dần như trở thành khách trung thành của nhà hàng luôn rồi. Nhưng cũng kể từ đó, ba cô bắt đầu thường xuyên xắn tay áo vào bếp trở tài.

Ba phải cùng mẹ ngồi chờ theo số thứ tự nên cô quyết định đi dạo một vòng ở bệnh viện. Khuôn viên của bệnh viện cũng khá rộng rãi và thoáng mát. Vườn hoa dường như chiếm một phần ba diện tích của bệnh viện, ở đây có rất kha khá người đi dạo. Trời lạnh đến mức cô vừa đi vừa thở ra khói.

“Petri, cậu khám giúp mình số tiếp theo nhé, mình có việc bận một chút.”

Thiên Mạnh ngược lên nhìn Tiina, gạt đầu rồi vòng ống nghe vào cổ. Từ khi qua Phần Lan, cái tên Thiên Mạnh của anh người bản xứ khó mà phát âm được. Vì vậy Matti, anh họ của anh, quyết định đặt một cái tên cho anh để dễ giao tiếp.

Một đôi vợ chồng trung niên bước vào phòng, trông hai người có vẻ như là người châu Á. Người chồng gạt đầu chào anh và đưa cho anh xem phiếu tái khám của người vợ, đợt trước là do Tiina đảm nhiệm. Anh chào

lại và hỏi người vợ một câu bằng tiếng Phần Lan khá lưu loát:

“Hôm nay bác đã cảm thấy đỡ hơn chưa? Có còn nhức nữa không?”

Người chồng lên tiếng:

“Vợ tôi không biết tiếng Phần Lan. Bà ấy cũng đã đỡ nhiều, đợt trước bác sĩ Tiina có dặn đến tái khám để xin thêm thuốc nếu còn nhức. Tuy đã đỡ nhưng hôm qua bỗng dưng bà ấy cảm thấy đau nhức lại.”

Thiên Mạnh gật đầu, sau đó đeo ống nghe lên khám cho người vợ. Anh tháo ống nghe để trên bàn, kí xác nhận phiếu tái khám và ghi đơn thuốc cho họ.

“Bác cầm phiếu này rồi qua bên quầy thuốc để lấy thuốc nhé.”

Cả hai gật đầu cảm ơn anh, Thiên Mạnh cũng lịch sự đứng dậy tiễn hai người ra tận cửa. Trở về ngồi xuống ghế, anh có chút suy tư. Người vợ lúc này trông có vẻ rất quen, hình như anh đã gặp ở đâu rồi.

Nghĩ lại thấy cũng lạ. Đã 2 năm rồi anh không thấy cô gái Ngọc An đó xuất hiện trên bản tin dự báo thời tiết nữa. Có phải cô ấy đã thôi việc không nhỉ?

Đi hết một vòng vườn hoa, cô đi thẳng ra bãi đậu xe. Vừa lúc đó ba mẹ cũng đi từ phía cửa ra vào của bệnh viện.

“Ba, bác sĩ nói má đỡ hơn chưa?”

Ba cô gật đầu, bảo cả nhà lên xe rồi bắt đầu về nhà. Hôm nay ba phải đi phỏng vấn hiệu trưởng của một trường trung học nên khi hai mẹ con cô vừa xuống xe thì ba đã lái xe thẳng đến trường quay. Thật ra ba vốn đã kết thúc hợp đồng ở đây, nhưng vì thiếu nhân sự nên ba cô được giữ lại thêm 1 năm nữa.

Không biết làm gì nên hai mẹ con cô quyết định đi nhà hàng Việt gần nhà. Anh Ken vẫn vui vẻ đón tiếp hai mẹ con cô.

“Một tô phở tái, mì sa tế tôm nha anh Ken.” Cô gọi món.

“Ok, 5 phút thôi, haha. Lâu rồi không thấy dì với An ghé nhà hàng con.”

Mẹ cô cởi áo khoác và mặc sau ghế, vui vẻ trả lời anh Ken:

“Lạnh quá dì không chịu được, ra đường lại thấy nhấc chân không nổi luôn.”

Vài phút sau, hai món ăn được bưng ra với khói bay nghi ngút, mùi thơm của phở lẫn mì liền kích thích dạ dày của cô, kêu réo hoài không thôi. Vừa đặt tô xuống, cô chén ngay lập tức, hơi nóng tỏa ra từ mì vậy mà cô vẫn ăn ngon lành.

Một anh chàng cao ráo, trên người mặc chiếc áo khoác da cổ lông thú bước vào nhà hàng. Anh Ken vui vẻ tự mình ra đón khách, có vẻ người này cũng là khách quý của anh. Ken vui vẻ mời anh chàng đó vào chỗ ngồi, chờ anh gọi món. Sau khi gọi món, anh chàng lấy điện thoại ra chơi trò chơi. Lúc này Ngọc An mới ngược lên đổi mất xung quanh, sau đó lại tiếp tục chén món mì sa tế tôm. Vị cay từ sa tế làm cô hít hà không ngừng.

Thiên Mạnh lúc này mới để ý người phụ nữ trung niên lúc này cùng chồng mình đến bệnh viện khám đang ngồi ở phía đối diện. Ở trước người phụ nữ ấy là một cô gái trẻ đang ăn tô mì ngon lành. Anh nhú mào, sao họ lại nhìn quen mắt thế nhỉ?

“Ấy, cậu bác sĩ lúc này kìa.” Mẹ cô ngừng ăn, ngược lên nhìn ở phía trước. Nghe mẹ nói vậy Ngọc An cũng ngừng ăn, quay đầu lại nhìn.

Không phải anh ta là người đã đưa cô vào bệnh viện sao? Là gì ấy nhỉ, tổ trưởng...

“Má, hình như anh ấy chính là người mà 2 năm trước đưa con vào bệnh viện và khám cho con, má nhớ không?”

Mẹ cô như nhận ra điều gì đó, thốt lên:

“À, đúng rồi, là người đó. Hèn gì hồi này đi khám thấy quen quen, cậu ta là người đã khám á.”

Đúng là có duyên.

“Chắc anh ta cũng sống gần đây nhỉ.” Cô tiếp tục ăn nốt mì.

Khi mẹ con cô ăn xong thì tản bộ về nhà. Vừa ra khỏi cửa đã chạm mặt với anh. Thiên Mạnh thấy vậy lịch sự hỏi thăm mẹ cô, nhưng anh lại nói với cô bằng thứ tiếng Phần Lan:

“Mẹ cô lúc này khám ở chỗ tôi, nhớ giúp mẹ cô uống thuốc đầy đủ nhé.”

Cô có chút ngạc nhiên, sau đó cười, nhưng là trả lời bằng tiếng Việt:

“Cảm ơn anh.”

Lần này người ngạc nhiên là Thiên Mạnh, nhưng anh cười, không nói gì. Sau đó, anh lên xe và lái đi.

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 5

5. Chương 5

“Con không ngờ là anh ta qua đây làm việc.” Ngọc An ngồi xuống chiếc ghế sofa.

“Có gì đâu, chắc người ta đi công tác.”

Mẹ cô vừa về đến nhà liền bật ngay máy sưởi, vài phút sau nhiệt độ căn phòng có chút mát mẻ như gió thu chiều mà không như thời tiết giá lạnh ngoài kia.

Đến chiều, ba về với hai túi đồ mua trong chợ trên tay. Vừa bước vào nhà ba lại nhanh chóng thẳng tiến đến bếp, một lát sau lại nghe tiếng xào đồ ăn. Mẹ cô cũng vào bếp phụ ba một tay, Ngọc An thì dọn bát đĩa ra bàn. Nửa tiếng sau cả ba ngồi vào bàn ăn, các món ăn được bày đẹp mắt trên bàn, khói bay nghi ngút thơm phức cả phòng bếp. Đương nhiên điều đó khá là kích thích dạ dày cô, lên tiếng mời ba mẹ ăn cơm, cô liền nhanh tay gấp thức ăn.

Trong lúc Ngọc An rửa bát, ba mẹ bật tivi lên xem tin tức. Khi cô rửa xong là vừa đến lúc bản tin của ba được chiếu trên tivi. Cả nhà cùng ngồi trên ghế sofa xem tin. Trên tivi, ba cô đang phỏng vấn hiệu trưởng của trường trung học. Trong đoạn phỏng vấn, ba cô luôn đặt câu hỏi bằng tiếng Phần Lan khá lưu loát, phát âm lại chuẩn.

Tiếp đến là bản tin dự báo thời tiết.

Ngọc An xuất hiện trên tivi với bộ công sở áo trắng váy bút chì đen. Ở cổ áo cô thắt thêm một cái nơ màu đỏ, mái tóc dài xõa ở một bên. Tuy chỉ mới ở Phần Lan 2 năm và cô được ba dạy thêm nên phát âm na ná người bản xứ. Bản tin của cô kéo dài hơn 3 phút, sau đó kết thúc tin tức.

Tracy, cô bạn du học sinh người Mỹ mà cô quen biết được một năm, gọi điện hẹn cô tối nay đi ăn.

Tracy đi tàu điện qua nhà cô, sau đó cả hai lại cùng đi tàu điện để đến một nhà hàng Mỹ dùng bữa. Thật ra đó cũng không phải nhà hàng, mà là một cửa tiệm thức ăn nhanh, hay người nước ngoài thường gọi là “Fast Food”. Bên trong bán đủ loại thức ăn nhanh của người Mỹ, cả hai gọi thức ăn và ngồi vào bàn.

Tracy nói rằng còn ba ngày nữa cô ấy sẽ về nước, vì vậy muốn Ngọc An qua nhà cô ấy chơi một lần.

Ngọc An và Tracy quen biết nhau ở trường học dạy tiếng Phần Lan. Tuy cùng lớp nhưng ban đầu cả hai không mấy thân lắm. Tracy là một cô gái cá tính và năng động. Kể từ khi giáo viên xếp cô và Tracy cùng một nhóm để làm bài tập, cả hai thân với nhau từ đó. Thân là nhờ nói chuyện hợp nhau, cùng gu âm nhạc, kể cả cùng thần tượng nữa chứ, trùng hợp quá phải không?

Đôi lúc cả hai nói chuyện bằng tiếng Phần Lan, nhưng phần lớn là dùng tiếng Anh. Ngọc An thỉnh thoảng lại chỉ Tracy vài câu tiếng Việt. Mỗi lần cô đoán Tracy câu gì, chỉ cần trả lời đúng ý của Ngọc An, cô bạn lại giơ ngón cái lên, cười nói:

“Đin cua đin.” Tức là “Đỉnh của đỉnh”.

Ngọc An uống lấy một ngụm Americano, gật đầu nói:

“Ngày mai xong việc ở trường quay mình sẽ qua, cậu ghi địa chỉ ỉnh đi. Chúng ta sẽ làm một bữa hoành tráng ở nhà cậu.”

“Tiina, mình nghĩ mình sẽ về nước sớm.”

“Vì sao?” Tiina đang ngồi xem tài liệu, nghe Thiên Mạnh nói vậy liền ngạc nhiên.

“Không có gì, chỉ là mình ở đây cũng đủ lâu rồi, không nhất thiết phải là 3 năm.”

Tiina im lặng một lúc, sau đó lên tiếng:

“Petri, cậu không thích không khí ở đây à?”

Thiên Mạnh nhìn cô, sau đó lắc đầu, cười nói:

“Đâu có, ở đây làm việc rất vui. Chỉ là mình muốn về sớm, vậy thôi.”

Tuy câu trả lời của Thiên Mạnh chưa thỏa đáng nhưng Tiina không hỏi nữa, gật đầu như đã hiểu chuyện. Cô đóng tập tài liệu lại, trước khi ra khỏi phòng, cô quay lại tựa cửa, nhìn anh nói:

“Nhất định phải mời mọi người bữa cơm tạm biệt rồi mới được lên máy bay đấy.”

Anh cười, sau đó Tiina đi ra ngoài.

Mọi người ở bệnh viện cũng khá mến anh, có người nói muốn đi Việt Nam chơi để biết quê nhà anh đẹp đến mức nào. Vì vậy anh quyết định buổi tối ngày mai sẽ dẫn đồng nghiệp mình đến nhà hàng Việt, nơi mà anh thường đến dùng bữa.

Khi đến ngày hôm sau, mọi người hẹn nhau tan ca sẽ lên thẳng nhà hàng, anh cũng vui vẻ đồng ý. Lúc gọi Ken để đặt chỗ, một đồng nghiệp đến khoác vai anh, bảo rằng sau khi dùng bữa sẽ cùng nhau đi xem bắn pháo hoa mừng năm mới.

Thời gian trôi qua nhanh thật, hôm nay là ngày cuối cùng của năm 2014 rồi, thế mà anh không hề để ý đến.

Đêm giao thừa, nhà hàng của anh Ken mở đến sáng. Thiên Mạnh cùng đồng nghiệp tán gẫu đến gần 12 giờ khuya rồi mọi người kéo nhau ra trung tâm Helsinki để tham gia buổi tiệc “Countdown”. Sân khấu được bày trí vô cùng đẹp và hoành tráng, tiếng nhạc vang lên vô cùng sôi nổi khiến ai cũng lắc lư theo điệu nhạc mà không hề quan tâm đến cái lạnh đang bao vây họ. Ban đêm lúc nào cũng lạnh nhất mà.

Tiếng của mọi người vang lên:

“Viisi, neljä, kolme, kaksi, yksi. Happy new year!”

Đó chính là “Năm, bốn, ba, hai, một” trong tiếng Phần Lan.

Pháo bông được bắn lên bầu trời làm àn đêm càng thêm rực rỡ. Đây đúng là ngày đẹp nhất của năm, là ngày để chào đón năm mới. Thiên Mạnh ngược lên nhìn pháo bông, trong lòng chợt nhớ đến một người.

Chính là năm đó...

“Anh, mau lên, pháo bông sắp bắn rồi, không kịp mất.” Cô gái ngồi ở ghế lái phụ luôn miệng thúc giục anh nhưng miệng lại cười, rất giống trẻ con.

Thiên Mạnh cười, nhắc nhở cô một câu rồi đạp ga:

“Được rồi, em ngồi chắc nhé, tăng tốc đây.”

“Woohoo, thích quá.” Tiếng cười khanh khách của cô gái vang lên.

Đến nơi, anh tìm một chỗ để đậu xe, anh dẫn cô đứng ở một chỗ chờ anh. Thiên Mạnh vừa lái xe đi thì màn bắn pháo bông bắt đầu. Vì chỗ cô đứng khó mà nhìn rõ nên Thiên Mai đã nhanh chóng hòa vào đám đông. Khi anh trở về chỗ cũ thì không thấy cô đâu nữa. Thiên Mạnh vội vã đi tìm cô, di động thì cô đã để ở trong xe. Đang cố chen lấn dòng người thì chợt anh nghe một tiếng hét:

“Aaa, trời ơi, có người bị đâm rồi.”

Thiên Mạnh cố chen đến nơi mà người vừa ngã hết lên, một tên thanh niên một tay ôm túi xách của phụ nữ, tay còn lại dính chút máu vội bỏ chạy. May mà đông người nên tên đó đã bị bắt lại. Khi anh chen vào được hiện trường, người nằm dưới đất, máu đầm đìa ướt hết cả áo chính là Thiên Mai. Tim anh thất lại, vội quỳ xuống đỡ lấy cô. Thiên Mai yếu ớt nhìn anh:

“Anh hai...”

“Cô gái, ôi trời ơi, cô chảy máu nhiều quá.” Người phụ nữ bị giật túi xách tiến đến, hoảng hồn nhìn cô.

“Mấy người đứng đó làm gì, không biết gọi cấp cứu hả?” Thiên Mạnh hét lên, tay cố che miệng vết thương của em gái mình.

Theo lời của một nhân chứng, họ nói Thiên Mai trong lúc giằng co với tên cướp để giúp người phụ nữ lấy lại túi xách, tên cướp đã dùng dao đâm vài nhát trên ngực và vùng bụng của cô để tẩu thoát.

Người dân xung quanh vội lấy điện thoại ra gọi cấp cứu, 7 phút sau có một chiếc xe cứu thương đến, vì người đông nên họ chỉ có thể đậu xe bên ngoài và xách cáng vào, đưa Thiên Mai ra xe. Thiên Mạnh cũng vội leo lên xe cứu thương, chiếc xe nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

Khi Thiên Mai ở trong phòng phẫu thuật, có một vài cảnh sát cũng đến bệnh viện để chờ lấy lời khai của cô. Anh ngồi bên ngoài phòng chờ, lấy điện thoại ra gọi cho ba mẹ. Vài lúc sau, hai người cũng đến.

“Ba, mẹ.”

“Thiên Mạnh, sao lại ra nông nổi vậy hả con? Mai nó...” Mẹ anh lắp bắp.

Một anh cảnh sát trấn an bà:

“Thưa bác, bác hãy bình tĩnh, cô ấy sẽ ổn thôi. Chúng cháu đến đây để lấy lời khai của cô ấy, mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa.”

Ba Thiên Mạnh lúc này cũng lên tiếng:

“Cái tên đã đâm con gái tôi đâu? Mang nó ra để pháp luật trừng trị.”

“Thưa bác, hiện hung thủ đang được tạm giữ ở cục cảnh sát để lấy lời khai, bác đừng lo, chúng cháu sẽ giải quyết chuyện này một cách công bằng.”

Ba anh hừ một tiếng, sau đó đỡ vợ mình xuống ghế ngồi. Bà luôn miệng cầu xin:

“Làm ơn cứu con gái tôi, làm ơn...”

Thiên Mạnh nhìn mẹ, cảm thấy mình ngán lẹ lúc nào không hay.

Lúc này bác sĩ từ trong phòng phẫu thuật bước ra, Thiên Mạnh đứng dậy chạy đến hỏi tình hình của em gái mình, bác sĩ thở dài:

“Thật xin lỗi các vị, cô ấy bị đâm quá nhiều nhát, chúng tôi đã cố gắng hết sức.” Nói rồi vị bác sĩ cúi đầu cho lời xin lỗi.

Thiên Mạnh nổi nóng, nắm lấy áo bác sĩ và gào lên:

“Hết sức cái gì mà hết sức, mấy người không có tư cách để làm bác sĩ, mấy người không cứu nổi bệnh nhân nữa thì làm được gì.”

Cảnh sát thấy vậy liền tiến lên ngăn anh để tránh gây xô xát ở nơi này. Vị bác sĩ chỉnh lại áo blouse mình rồi cúi đầu lần nữa, rồi đi.

Khi màn pháo bông sắp kết thúc, anh lấy điện thoại ra gọi cho ba mẹ. Sau hồi chuông lâu, người bắt máy là mẹ.

“Mẹ... Chúc mừng năm mới.”

“Con trai, chúc mừng năm mới. Ôi, bên đây mới có 5 giờ sáng.” Nói rồi mẹ anh ngáp một cái. Có vẻ như mẹ bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Thiên Mạnh cười:

“Con xin lỗi đã gọi sớm thế này. Tuần sau con sẽ về nước.”

“Con về sớm thế? Không phải còn một năm nữa sao?”

“Mẹ... Hôm nay ngắm pháo hoa con lại nhớ đến em ấy.”

Im lặng một chút, nghe con trai nói vậy, bà trả lời với giọng run run:

“Mẹ cũng vậy, mẹ nhớ em con lắm. Tối hôm qua mẹ gặp nó trong mơ, nó nói nó nhớ gia đình mình lắm, mẹ...”

Thiên Mạnh im lặng, anh có thể nghe được tiếng sột sột bên điện thoại.

“VẬY... Con cúp máy đây, mẹ ngủ đi ạ.”

“Ừ, tạm biệt con trai.”

Anh cúp máy rồi cất điện thoại, hai tay đút vào túi áo ba-đờ-xuy. Khi anh quay qua, một cô gái nét mặt châu Á đang đứng phía đối diện anh. Cô diện một chiếc áo len và áo khoác dày bên ngoài, mái tóc đuôi xoăn nhẹ xòa dài ngang lưng, chốc lại thở ra khói.

Đứng bên cạnh cô còn có đôi nam nữ trung niên, chính là cặp vợ chồng đã đến bệnh viện.

Anh đứng nhìn cô một hồi, có phải là cô gái tên Ngọc An hay không?

Ngọc An ngược lên nhìn màn pháo bông hoành tráng, miệng nở một nụ cười rất tươi. Năm ngoái xem qua tivi nên cô lại không thấy phấn khích như lúc này. Phải xem trực tiếp mới đã!

Năm mới thật sự đến rồi.

Mọi người lúc này cùng hát vang bài ca “Happy New Year”, cô cũng hát nhảm theo, nắm lấy tay ba mẹ. Đúng vậy, được bên cạnh ba mẹ là thời gian đẹp nhất.

Lúc này, cô có cảm giác hình như có người đang nhìn mình, liền quay qua xem là ai.

Bốn mắt không hẹn mà giao nhau.

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 6

6. Chương 6

Ngọc An có chút ngạc nhiên, bỗng Thiên Mạnh nở một nụ cười với cô, Ngọc An cũng đáp lễ cười lại, rồi nói lớn:

“Chúc mừng năm mới.”

Thiên Mạnh vẫn giữ nụ cười, đáp lại:

“Chúc mừng năm mới.”

Ba mẹ cô lúc này mới để ý đến con gái mình, tự dưng nó lại nói chuyện với ai mà còn nói lớn thế kia? Dõi mắt qua phía bên đối diện, ba mẹ cô liền nhận ra anh chàng bác sĩ vài hôm trước. Thiên Mạnh thấy vậy cũng lễ phép cúi đầu chào cặp vợ chồng trung niên.

Trời càng lúc càng lạnh, tuyết không ngừng rơi.

Khi bắt tàu điện về nhà, hai tay cô tuy đã đeo găng tay nhưng vẫn cảm thấy lạnh cóng, cho nên cô liền rút hai tay vào túi áo khoác. Thật ra Thiên Mạnh cũng đi cùng chuyến tàu với cô, nhưng tới trạm tiếp theo là cả nhà cô phải xuống, còn anh vẫn đi phải đi thêm một trạm nữa. Trên tàu, ba mẹ ngồi còn cô thì đứng. Thiên Mạnh cũng đứng gần chỗ cô cùng đồng nghiệp. Lúc ở trung tâm, khi anh chào hỏi với một cô gái châu Á lạ mặt, đồng nghiệp nhìn anh với ánh mắt hiếu kì.

Thiên Mạnh vịn tay cầm tàu điện, nhẹ giọng hỏi cô:

“Cô là Ngọc An phải không? Lâu rồi tôi không thấy cô trên bản tin News, hóa ra là đi du lịch?”

“Không, tôi nhận bản hợp đồng giao lưu của một đài truyền hình ở Phần Lan. Bây giờ vẫn là một người dẫn chương trình dự báo thời tiết thôi. Còn anh? Cũng đi du lịch à?”

Anh lắc đầu:

“Giống cô, đi giao lưu.”

Ngọc An “À” một tiếng, sau đó cúi đầu mỉm cười nhẹ. Lúc sau, tiếng thông báo vang lên đã đến trạm số một. Mọi người dần dần xuống tàu. Cô đỡ ba mẹ đứng dậy rồi cũng từ từ bước xuống. Chợt cô quay lại nhìn anh, nhẹ giọng nói:

“Cảm ơn anh lần nữa về chuyện của 2 năm trước. Chúng ta sẽ còn gặp nhau chứ?”

Thiên Mạnh nhìn cô một lúc, sau đó nhẹ gật đầu. Cánh cửa của tàu điện dần khép lại, tiếng thông báo lại vang lên bảo hành khách ổn định để tàu bắt đầu khởi hành.

“Đương nhiên rồi.” Anh tự nói với mình.

Đồng nghiệp anh lúc này cũng đã có vài người xuống ở trạm một nên trên tàu hiện tại chỉ còn Tiina và một đồng nghiệp nam. Khi đến trạm số hai thì cũng đã hơn 1 giờ sáng. Cả ba cùng xuống tàu và tản bộ. Tiina hỏi anh về cô gái lúc này, Thiên Mạnh chỉ đơn giản trả lời là bệnh nhân hồi ở Việt Nam của mình, hôm nay lại có dịp gặp ở đây. Tiina cũng gật đầu và không hỏi gì thêm. Đồng nghiệp nam này ở cùng chung cư với Tiina nên cả ba đều tạm biệt dưới chung cư. Nhà của Matti cũng cách đây vài phút đi bộ.

Khi về đến nhà, mùi rượu liền xộc vào mũi anh. Thiên Mạnh nhú mồm, cởi giày và vào phòng khách, anh họ Matti của anh say khướt đang nằm ngủ trên ghế sofa. Anh tính đỡ Matti vào phòng ngủ, chợt Matti ngồi dậy, giọng điệu say xỉn của mình như người mất lý trí, hỏi Thiên Mạnh:

“Cô ấy đòi chia tay vào đêm giao thừa, em thấy có buồn cười không?”

Đương nhiên Thiên Mạnh biết “cô ấy” là ai. Đó chính là Tracy, cô bạn gái người Mỹ của Matti.

“Cô ấy bảo lý do là sắp về nước, về nước thì sẽ yêu xa và cô ấy không thích mối quan hệ như thế. Nực cười.” Nói rồi Matti gục xuống ghế, ngủ như chết.

Thiên Mạnh thở dài, dìu anh họ về phòng. Anh lấy chăn đắp cho Matti, sau đó bật máy sưởi. Khi ra khỏi phòng, anh dọn vỏ chai rượu trên bàn và về phòng mình.

Tình yêu là gì? Có phải là một loại cảm giác ban đầu là càng vui vẻ, hạnh phúc bao nhiêu thì về sau càng đau, càng khó chịu bấy nhiêu không? Cái loại cảm giác dày vò người khác khi mọi thứ đã kết thúc? Anh nghĩ rằng rồi một ngày nào đó mình cũng sẽ rơi vào lưới tình ấy. Một cảm giác mà ai cũng đã, đang và sẽ trải qua.

Sáng hôm sau, Ngọc An từ trường quay sang nhà Tracy như đã hứa. Thật ra Tracy rất thích ăn đồ Hàn Quốc, vì vậy trên đường đi Ngọc An đã ghé mua một vài nguyên liệu để nấu món Hàn cho cả hai.

Theo địa chỉ đã ghi trên giấy, cô nhấn nút số 7, thang máy bắt đầu di chuyển. Tracy sống ở một chung cư cao cấp gần trường học nên việc đi lại của cô cũng khá tiện. Khi Tracy ra mở cửa cho cô, một mùi hương dễ chịu từ trong nhà tỏa ra, đó là mùi của một loài hoa. Với nền nhà màu kem, cả gian phòng như toát lên vẻ nhẹ nhàng, thoáng mát. Tracy đưa ly nước ấm cho cô, sau đó hỏi:

“Thế nào? Nhà đẹp chứ? Mình rất là ưng ý nơi này. Lúc đi thuê, vừa bước vào mình đã đồng ý thuê ngay. Từ đây nhìn ra cửa sổ dường như thấy cả thành phố vậy. Về đêm là đẹp nhất.”

Ngọc An theo bản năng quay qua phía cửa sổ, quả thực là cả thành phố to lớn ngoài kia cứ như được thu nhỏ qua cái nhìn ở cửa sổ. Nghe Tracy nói vậy, cô lại càng muốn ngắm thành phố khi về đêm tại đây.

Cả hai bắt tay vào bếp trở tào nấu ăn. Vừa tâm sự vừa cắt rau củ, Tracy nhẹ lên tiếng:

“Mình chia tay anh ấy rồi.”

Có chút ngạc nhiên khi nghe vậy, Ngọc An ngừng cắt rau, quay qua hỏi cô:

“Vì sao?”

Tracy vẫn cúi đầu, không nhìn cô, nói:

“Thật ra... Mình không thích yêu xa. Mình rất ghét loại cảm giác đó. Vì vậy mình đã thẳng thừng nói với anh ấy: “Chúng ta chia tay đi”. Bọn mình lúc đó đang đi ăn tối đêm giao thừa, và mình đã mở lời trước.”

Cô im lặng một hồi, sau đó hỏi:

“Thế anh ấy nói gì?”

“Anh ấy im lặng một lúc, sau đó chỉ hỏi mình một câu: “Em thật sự muốn như vậy trong khi quan hệ của chúng ta đang rất tốt sao?” và mình đã gật đầu. Đêm đó anh ấy trả tiền và lái xe đi mất, mình tự về nhà.”

“Tracy...”

“Thật ra anh ấy có yêu mình không? Sao không giữ mình lại chứ? Tuy mình không thích quan hệ của cả hai sau này khi mình đã về nước, nhưng mình rất cần sự an ủi từ Matti, mình muốn anh ấy nói: “Không sao đâu mà”, muốn đặt niềm tin ở anh ấy nhưng lại không dám, vì mình sợ sai lầm năm đó sẽ tái diễn...”

Ngọc An không mấy hiểu chuyện tình yêu. Nhưng từ xưa đến nay, cô luôn nghĩ rằng khi yêu nhau, chỉ cần tin nhau là đủ. Mà đôi lúc cũng nên cần có sự thông cảm từ hai phía, như vậy thì mối quan hệ mới lâu dài và bền vững. Bạn bè cô ai cũng đã và đang yêu. Cô còn nhớ năm mình còn học cấp 3, lớp trưởng lớp cô yêu một bạn trai khác lớp. Cả hai đều đang trong giai đoạn rất tốt đẹp, vậy mà chỉ một sai lầm nhỏ từ bạn nam ấy mà lớp trưởng đã liền mất niềm tin ở cậu ta. Còn nhớ cái đêm sau khi chia tay, cô bạn gọi điện thoại tâm sự và vừa khóc vừa kể lể nhiều thứ cho cô nghe. Lúc đó Ngọc An chỉ biết luôn miệng an ủi, ngoài ra thì không biết nói gì thêm.

Tracy rửa rau xong rồi để ráo, mỉm cười nói:

“Thôi, mình đi nướng thịt đây, cậu nấu bánh gạo nhé, phần kimbap hãy để mình, hôm qua vừa học cách làm mới, thử nghiệm xem sao.”

Cô có thể thấy nụ cười không mấy tự nhiên của Tracy ở trước mặt mình, muốn mở lời an ủi nhưng lại im lặng và gật đầu.

Thật ra cười như vậy thôi chứ cô biết Tracy vẫn còn là một cô gái có trái tim mong manh. Cứng rắn là một kiểu áo khoác để các cô gái mặc tạm khi đang mang trong mình trái tim tan vỡ.

Khi các món ăn đã được dọn lên bàn, cô và Tracy liền lấy điện thoại ra chụp ảnh kỉ niệm. Tracy lưu tên bức ảnh với tên “Last meal – Great friend – Finland”.

Cả hai ngồi vào bàn và bắt đầu ăn, vài phút sau bỗng có tiếng chuông cửa vang lên. Tracy vừa ột miếng kimbap trôi xuống bụng, bước ra mở cửa.

Người xuất hiện trước cửa là Matti.

Tracy ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mặt, tim cô đập mạnh vô cùng, tay vô thức nắm chặt cánh cửa.

Ngọc An lộ đầu ra nhìn, thấy vậy cũng ngạc nhiên không kém. Tracy từng cho cô xem ảnh cả hai nên cô đã biết mặt Matti. Tuy nhiên cô chưa bao giờ gặp anh ta ngoài đời. Không ngờ người bấy giờ đứng ở trước cửa là Matti.

Không nói năng gì, Matti liền xông vào, hôn Tracy một cách điên cuồng, cả hai dần dần đi lùi về cho đến khi Tracy mất đà, cả hai liền ngã xuống ghế sofa. Tuy nhiên, không vì thế mà Matti ngừng hôn cô, anh

ôm lấy vai Tracy và hôn rất mãnh liệt, người con gái nằm dưới anh đưa hai tay lên chống cự, không ngừng giãy dụa tránh né nụ hôn hoang dại này của anh.

Ngọc An đỏ mặt, có chút mất tự nhiên. Nhưng cô liền chạy đến kéo Matti ra. Người đàn ông này đúng là thanh niên trai tráng, đồ con như thế, đối với cô giống như trứng chọi đá. Cô la lên:

“Này, anh buông cô ấy ra mau, có gì từ từ nói chuyện, anh làm cô ấy ghê tởm mất.”

Lúc này Matti như đã tỉnh dậy, anh chống người dậy và quay qua liếc Ngọc An, lớn tiếng nói:

“Cô là ai mà có quyền xen vào chuyện tình cảm của chúng tôi?”

Nói rồi anh ta thô lỗ kéo Ngọc An ra khỏi nhà, cô cảm thấy mình càng giãy dụa thì anh ta càng dùng sức, rất nhanh chóng cô bị đẩy ra ngoài, Matti liền đóng cửa và khóa chốt bên trong. Hình ảnh cuối cùng cô thấy trong nhà chính là Tracy nằm trên ghế thờ hờn hển, cánh cửa liền đóng sầm lại.

Ngọc An liền cảm thấy bất an, không ngừng đập cửa:

“Mở cửa cho tôi, anh mau mở cửa cho tôi.”

Vài giây sau, cô liền nghe thấy tiếng thủy tinh vỡ từ trong nhà vang ra và tiếng của Tracy la lên. Đã xảy ra chuyện gì? Cô hoảng hốt:

“Tracy, Tracy!”

Thiên Mạnh từ thang máy bước ra, chợt thấy Ngọc An ở trước mặt không ngừng đập cửa, la hét, anh bước nhanh đến hỏi:

“Chuyện gì vậy?”

Lúc này mặt Ngọc An vừa đỏ bừng vừa lo lắng, như thấy vị cứu tinh, cô nắm lấy cánh tay anh:

“Anh làm ơn giúp tôi với, giúp tôi mở cửa với. Tôi không biết bên trong đang xảy ra chuyện gì, vừa nãy hình như còn vỡ đồ, Tracy đang trong đó, người yêu cô ấy cũng đang ở trong đó.”

Tracy? Không lẽ đây là nơi mà Matti đã đến? Hôm nay Matti không đi làm, lúc nãy từ trong nhà ra ngoài có vẻ rất vội. Thiên Mạnh hỏi anh đi đâu, Matti trả lời:

“Không cho cô ấy về nước!”

Thiên Mạnh nghe thế liền có dự cảm không lành, định lên tiếng khuyên can anh thì cánh cửa “Rầm” một tiếng. Anh liền đi dép và đi theo Matti, đề phòng anh ta làm chuyện gì dại dột. Matti đã lái xe đi nên anh đành bắt taxi đi theo. Khi đứng bên ngoài thang máy theo dõi xem nó lên tầng mấy, anh liền lên theo.

Khi vừa ra khỏi thang máy thì thấy Ngọc An la hét bên ngoài như vậy.

Lại tiếng vỡ thủy tinh vang lên.

Lúc này Ngọc An vô cùng bất an, Thiên Mạnh cũng lo lắng không kém.

“Cô đứng ở đây chờ một chút, tôi đi tìm quản lý để lấy chìa khóa.” Nói rồi anh chạy đi.

Một lúc sau, bỗng bên trong im lặng lạ thường.

Ngọc An gõ cửa vài cái, lên tiếng gọi Tracy, vài phút trôi qua vẫn không có động tĩnh gì, Thiên Mạnh cũng đã mượn được chìa khóa. “Cạch” một tiếng, chốt được tháo, cánh cửa mở ra.

Cảnh tượng xuất hiện trước mắt là Tracy ngồi trên ghế sofa, một tay ôm lấy bả vai mình, một tay nắm chặt vai áo bị lệch sang một bên, đầu tóc cô hơi bù xù. Về mặt Tracy như vẫn còn có chút hoảng sợ. Còn Matti, anh ngồi dưới đất ở một góc phòng khách, hai tay anh ôm lấy đầu đang gục xuống đầu gối. Dưới sàn còn có mảnh vỡ của bình hoa và lọ thủy tinh.

Mỗi người một chỗ.

Chợt Matti ngồi dậy đi đến bên Tracy, Ngọc An thấy vậy liền đi đến can nhưng lại bị Thiên Mạnh kéo tay lại, khẽ lắc đầu. Cô bất mãn nhìn anh.

Matti quỳ xuống trước Tracy và sửa lại áo cho cô. Anh ngồi xuống bên cạnh ôm lấy cô và để đầu cô dựa vào vai mình. Hai tay liền vuốt lấy mái tóc rối bù.

“Anh xin lỗi. Đừng rời xa anh có được không? Anh thật sự không chịu nổi nếu như bản thân mất em.”

Tracy khẽ run người, rốt cuộc cô cũng khóc òa lên, hai tay vòng qua eo Matti và ôm chặt, như thể cô cũng sợ mất anh vậy.

Thấy vậy Thiên Mạnh khẽ kéo tay Ngọc An ra khỏi nhà và đi đến ban công chung của tầng 7. Anh nói rằng cần để cho họ có chút không gian riêng tư. Ngọc An cũng không nói gì, gật đầu và đi theo anh. Lúc này cô mới cảm thấy cổ tay mình đã ửng đỏ từ lúc nào.

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 7

7. Chương 7

“Sao anh biết mà tới đây?” Ngọc An khẽ lên tiếng hỏi.

“Tôi sợ Matti làm chuyện gì dại dột nên đi theo.”

Ngọc An gật đầu, cơn gió mùa thoáng qua khiến cô khẽ rung mình. Bây giờ cả hai đang ở ngoài ban công, gió lạnh từng cơn thổi tới khiến tay cô như không còn cảm giác. Ngọc An vừa định lên tiếng, anh lại nói trước:

“Vào trong thôi, chắc họ đã làm lành với nhau rồi, trời cũng đang khá lạnh.”

Cả hai đều đi vào hành lang, khi đi đến bên cánh cửa nhà Tracy, cảnh tượng ôm ấp vẫn còn. Thiên Mạnh khẽ hắng giọng phá vỡ bầu không khí im lặng, cả Matti và cô bạn gái Tracy của mình ngược lên nhìn anh và Ngọc An. Cô như có thể thấy Tracy đang đỏ mặt.

Các món ăn dần đã nguội và lạnh, Tracy và Ngọc An buộc phải đi hâm nóng lại. Ở phòng khách, hai chàng trai cùng nhau thu dọn mảnh vỡ lúc nãy. Tiếng thủy tinh leng keng nghe chói tai thật.

Bàn ăn được lấp đầy 4 người.

Tất cả đều ăn trong trạng thái ngượng ngùng, vì ban đầu dự tính chỉ có Ngọc An và Tracy ăn nên thức ăn cũng không nhiều, mà bây giờ lại có thêm hai chàng trai nên cả bốn buộc phải gọi thêm bánh pizza, giao hàng tận nơi. Sau 30 phút, bàn ăn lại được lấp đầy thêm phần bánh.

“Hôm đó anh sẽ đưa em ra sân bay.” Matti ngồi bên cạnh Tracy, lên tiếng.

“Tracy à, thật ra khi cậu về Mỹ vẫn có thể nói chuyện với Matti mà, bây giờ có cái ứng dụng gì đấy, gì nhỉ... À, cái Skype gì đấy.” Ngọc An nói có chút vội.

Thiên Mạnh khẽ đưa mắt nhìn cả ba, sau đó buông đũa xuống, nói:

“Yêu xa tuy là một vấn đề, nhưng thiết nghĩ đừng để khoảng cách xen vào tình cảm của cả hai, khi yêu nhau chỉ cần tin nhau là đủ, không phải sao?”

Ngọc An ngẩn người, quan điểm của anh ta cũng giống mình sao?

Lúc này Tracy nghe mọi người nói vậy liền cười ngại:

“Được rồi, mình biết là mọi người muốn tốt ình. Ban đầu là do mình suy nghĩ không đúng, bây giờ mình nghĩ lại rồi, yêu xa cũng giống như một thử thách tình yêu của mình và Matti vậy. Bọn mình cũng nên cố gắng vượt qua thử thách này thôi, đúng không?”

Nghe cô bạn nói vậy, Ngọc An liền vui vẻ gật đầu, sau đó gấp một miếng bánh gạo cho vào miệng.

Sau bữa ăn, cả bốn quyết định đi chơi ở khu mua sắm. Để cho tiện thì Matti lấy xe mình chở hết mọi người. Trên xe, Tracy nhìn lên kính chiếu hậu, băng ghế sau là Thiên Mạnh và Ngọc An, nhưng họ ngồi cách khá xa nhau, khoảng cách đó của họ đủ để thêm một người ngồi.

Ngọc An thần thờ nhìn khung cảnh bên ngoài, đã giữa trưa nên nhiệt độ có tốt lên chút. Đường đến khu mua sắm còn hơn 15 phút, Ngọc An liền tranh thủ lấy biên kịch thời tiết trong balô ra xem sơ qua một lượt.

Thiên Mạnh ngồi bên cạnh thì chăm chú chơi game trên điện thoại. Khi xe dừng đèn đỏ, anh vô thức ngoái lên nhìn về phía trước. Sau đó, anh quay qua nhìn Ngọc An đang ngồi xem một xấp giấy.

Có cảm giác như ai đó đang nhìn mình, Ngọc An ngước lên, bắt gặp ánh mắt hiếu kì của Thiên Mạnh. Cô vui vẻ đưa một tờ cho anh, hỏi:

“Anh có muốn xem không?”

Thiên Mạnh không nói không rằng cầm lấy tờ giấy và xem. Trong giấy có ghi rõ lời chào hỏi, nội dung phát sóng bằng thứ tiếng Phần Lan. Đọc sơ qua anh để ý dòng chữ ngày mai tuyết có thể sẽ rơi vào lúc 5 giờ chiều.

“Trả cô.” Anh chìa tờ giấy cho Ngọc An.

Cô cười đón lấy và tiếp tục xem, Thiên Mạnh tắt điện thoại và bắt đầu dõi mắt ra ngoài cửa sổ. Matti thấy không khí trong xe vẫn có chút ngưng ngùn nên bật nhạc, bản “My Love” của nhóm nhạc Westlife vang lên, một giai điệu êm đềm.

An empty street, an empty house

A hole inside my heart

I'm all alone, the rooms are getting smaller.

I wonder how, I wonder why, I wonder where they are

The days we had, the songs we sang together (oh yeah...).

And all my love, I'm holding on forever

Reaching for the love that seems so far.

So I say a little prayer

And hope my dreams will take me there

Where the skies are blue, to see you once again... my love.

All the seas from coast to coast

To find the place I love the most

Where the fields are green, to see you once again... my love.

Đến nơi, cả bốn đi dạo một vòng rồi ghé vào một cửa hàng bán khăn choàng. Tracy cùng Matti chọn khăn choàng đôi, trông hai người họ rất hạnh phúc. Ngọc An đứng ngắm chiếc khăn choàng màu trắng đang được trang trí trên con ma-nơ-canh. Cùng với bộ đồ khoác lên nó, dường như chiếc khăn choàng là nổi bật và phù hợp nhất với bộ đồ đông này. Chợt cô nảy ý định muốn mua cả bộ.

Thiên Mạnh từ phía sau tiến lên đứng bên cạnh cô, mở lời:

“Cô thích chiếc khăn này à? Tôi thấy cô ngắm nó dường như cả buổi rồi.”

Ngọc An cười:

“Thật ra tôi dự định mua cả bộ đồ trên người con ma-nơ-canh này luôn ấy chứ.”

“Vậy cô sẽ mua hết sao?”

“Tôi không nghĩ vậy, thôi để dịp sau.”

Sau khi thanh toán, cả bốn ra khỏi cửa hàng và tiếp tục dạo trong khu mua sắm. Đi được một đoạn thì ở phía trước có một người mặc bộ đồ thú bông rất dễ thương đang phát bong bóng cho trẻ em, Tracy liền kéo tay Matti đến đó chụp ảnh. Thiên Mạnh hỏi Ngọc An:

“Cô có muốn chụp không? Tôi chụp giúp cô.”

Ngọc An nhìn anh, sau đó gật đầu cười. Cô đưa anh điện thoại của mình để chụp giùm. Ngọc An đến bên cạnh người thú bông và tạo dáng với hai tay chữ V đưa lên, đầu cô hơi nghiêng về phía người thú bông, miệng mỉm cười.

Tách, một tấm ảnh.

Sau đó Ngọc An đưa một ngón lên ý chỉ thêm một tấm nữa, anh cũng vui vẻ đưa máy lên chuẩn bị chụp. Chợt màn hình điện thoại tối thui, anh giơ cho cô xem, Ngọc An chán nản lắc đầu:

“Chật, hết pin rồi, uống quá.”

“Hay là lấy máy tôi chụp, rồi tôi sẽ gửi qua tin nhắn cho cô?”

“Cũng được.”

Tách, lại thêm một tấm nữa.

Mua sắm không được nhiều, chủ yếu chơi thì nhiều, Matti chở Tracy về đến chung cư, sau đó liền đuổi khéo hai người “kỳ đà cản mũi” về nhà, làm cho Thiên Mạnh cùng Ngọc An phải đi bộ ra tàu điện ngầm. Cũng may là không xa.

Khi ngồi ở ghế chờ chuyển tàu, Thiên Mạnh lấy điện thoại ra xem tin tức, còn Ngọc An thì đã đi mua cà phê nóng cho cả hai. Khi quay lại, tàu đã đến trạm. Mọi người từ từ lên tàu, tuy có chút vội nhưng không hề có cảnh tượng xô đẩy, chen lấn. Lên đến tàu, cả hai ngồi nhâm nhi ly cà phê nóng, khói vẫn còn nghi ngút.

Cô thoải mái ly cà phê, sau đó uống lấy một ngụm nhỏ, hơi ấm từ cà phê lan tỏa khắp người cô làm cho cô cảm thấy ấm dần. Chợt Ngọc An quay qua nhìn anh, lên tiếng:

“Anh cho tôi số điện thoại đi. Để tôi có thể nhận hình, hihi.”

Thiên Mạnh nhìn cô, sau đó cười:

“Được thôi, nhưng máy cô hết pin rồi, để tôi lưu vậy.”

Ngọc An chần chờ một lúc, sau đó cũng đọc số cho anh. Thiên Mạnh lưu tên cô vào danh bạ, sau đó cất máy vào túi. Lúc này có một đôi vợ chồng già từ ở toa sau chậm chạp đi về phía toa trên. Người chồng loay hoay tìm chỗ ngồi, Ngọc An thấy vậy liền kéo tay Thiên Mạnh đứng lên, anh khó hiểu nhìn cô nhưng vẫn đứng dậy. Ngọc An đi đến phía ông cụ, nói bằng tiếng Phần Lan:

“Ở đây còn dư hai chỗ, ông dẫn bà đến đây ngồi đi ạ.”

Ông cụ nhìn cô với vẻ cảm kích, gật đầu cảm ơn rồi hai vợ chồng nhanh chóng ổn định chỗ ngồi. Thiên Mạnh nhìn cô cười, Ngọc An cũng đi đến chỗ anh đứng, nắm vào tay vịn của tàu điện. Khi đến trạm, mọi người dần xuống tàu, lúc này người hơi đông nên cô và anh đành phải nhường cho những người khác xuống trước, ưu tiên người lớn tuổi. Bỗng có người vô tình đụng mạnh vào Ngọc An khiến cô mất thăng bằng, Thiên Mạnh thấy vậy liền nắm lấy tay cô, nhanh chóng Ngọc An nằm gọn trong vòng tay của anh.

Thình thịch... Thình thịch.

Ngọc An cảm thấy tim mình đập rất mạnh. Cô hơi chống cự để thoát khỏi vòng ôm của anh, Thiên Mạnh thấy liền buông cô ra, hắng giọng, hỏi:

“Cô có sao không?”

“À... không, không sao.” Ngọc An lí nhí trả lời.

Khi đã hơi vắng người, cả hai mới bắt đầu xuống tàu. Ngọc An nhìn số trạm, sau đó hỏi anh:

“Không phải nhà anh phải đi qua một trạm nữa sao?”

Thiên Mạnh đưa cổ tay lên nhìn đồng hồ, trả lời:

“Hôm nay tôi có ca nên phải đến bệnh viện.”

“À... Vậy tôi về đây. Cảm ơn anh.”

“Không có gì, tạm biệt.”

Ngọc An đi bộ về nhà, gió lạnh thoảng qua khiến cô khẽ rùng mình. Cô đút hai tay vào áo lạnh rồi sải bước chân trên con đường tuyết.

Thiên Mạnh vừa đến bệnh viện, một y tá chạy đến phía anh, bảo rằng vừa có người bị ngất, do bị suy hô hấp., cần phải cấp cứu ngay.

“Đã tiến hành đặt ống chưa?” Thiên Mạnh vừa chạy vừa nói.

“Dạ rồi, bệnh nhân bị viêm phổi do tắc nghẽn mãn tính và ung thư phổi ở bên trái.”

Vào đến phòng bệnh, Tiina đang xem kết quả nội soi. Thấy anh vào tới, cô liền nói:

“Trên cây trùng máu có MRSA1, tuy đã dùng kháng sinh và ycin nhưng vẫn không hạ sốt. Tình trạng của bệnh nhân dần xấu đi vì bị tắc nghẽn phế quản trái.”

“Được rồi, chúng ta mau chóng tiến hành phẫu thuật cắt bỏ khối u cuống phổi ở bên trái. Người thân bệnh nhân đã liên lạc chưa?”

Y tá bên cạnh thấy vậy liền đáp:

“Dạ rồi, họ đã đồng ý phẫu thuật.”

“Ừm, tiến hành phẫu thuật thôi.”

Cuộc phẫu thuật diễn ra thuận lợi, Thiên Mạnh đã cắt bỏ khối u thành công cùng với sự trợ giúp của Tiina. Y tá thấy thế lên tiếng:

“Hô hấp của bệnh nhân đã ổn rồi ạ, ngày mai bà ấy có thể tháo máy hô hấp được rồi.”

Bệnh nhân được đưa vào phòng nghỉ, những người khác cũng đi làm việc của mình.

“Thưa ba má con mới về.” Ngọc An vào nhà, vừa tháo giày vừa lên tiếng.

Ba mẹ cô đang ngồi trong phòng khách, mẹ bảo cô qua ngồi để nói chuyện. Ngọc An cởi áo khoác ra treo lên móc, ngồi xuống ghế. Ba cô nhìn hai mẹ con một lúc, sau đó lên tiếng:

“Ba má mới bàn chút chuyện, tính là sắp xếp gia đình mình về Việt Nam. Ngoại con bây giờ sức khỏe không tốt lắm, một mình dì hai con không chăm sóc nổi đâu.”

Ngọc An im lặng không nói gì, mẹ cô thấy vậy liền nói:

“Công việc bên đây tạm gác qua một bên được không con? Ba con lúc này liên lạc với trụ sở ở Việt Nam, họ nói có thể đổi người, con có thể yên tâm về nước.”

“Con không có ý kiến, con nghĩ gia đình mình cũng nên về nước thôi. Mới có vài năm mà con thấy nhớ quê nhà quá.” Ngọc An lên tiếng, cô ngã người xuống ghế sô-pha, uể oải trả lời.

Thiên Mạnh ngồi trong phòng làm việc của mình, chợt nhớ đến Ngọc An, anh lấy điện thoại ra mở danh bạ xem, sau đó anh lại mở mục hình ảnh. Cô gái trong ảnh với mái tóc dài nâu đen đang vòng tay ôm người thú bông, miệng cười rất tươi. Mỗi anh cong lên nở một nụ cười nhẹ. Thiên Mạnh ngẩn người, anh đang cười sao? Cười khi ngắm ảnh của một cô gái?

Anh hắng giọng, sau đó gửi tấm ảnh của cô qua tin nhắn với nội dung:

“Trả ảnh cho cô này, rất xinh.”

Bức ảnh nhanh chóng được gửi đi, vài phút sau, có tin nhắn đến, anh mở lên xem, người gửi là Ngọc An.

“Cảm ơn anh, chụp rất đẹp.”

Anh mỉm cười, cất điện thoại và tiếp tục làm việc.

*Chú thích:

1. MRSA (Methicillin-resistant Staphylococcus Aureus): bệnh nhiễm khuẩn da tụ cầu.

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 8

8. Chương 8

“Trời ơi, chuyện gì thế này, sao mọi người lần lượt bỏ tôi đi là sao?” Matti ôm đầu tỏ vẻ tội nghiệp, nhìn ba người trước mặt mình hỏi.

Do ngày mai là Tracy phải bay nên cả bốn quyết định hẹn nhau đi chơi lần nữa. Họ quyết định đến nhà hàng Việt dùng bữa rồi sau đó mới suy nghĩ đến địa điểm tiếp theo. Thiên Mạnh cũng có chút ngạc nhiên khi biết tin Ngọc An sẽ về nước.

Ngồi với nhau, Ngọc An hỏi nhỏ cô bạn:

“Hôm đó Matti đuổi khéo mình và Thiên Mạnh về nhà, anh ấy có làm gì cậu không?”

Bỗng Tracy đỏ mặt, lí nhí trả lời:

“À thì...”

Ngọc An phì cười:

“Thôi được rồi, hiểu rồi.”

Cả hai cô nàng cùng đi nhà vệ sinh, lúc rửa tay, Tracy lên tiếng:

“Nhưng mà Ngọc An này, mình thấy Thiên Mạnh là đối tượng không tồi, cậu không thử suy nghĩ xem sao? Cả hai đều cùng ở chung một nước, lại có duyên gặp nhau ở đây, mình nói nhé, chắc chắn là có duyên lắm đó, sau này sẽ có phận cho xem.” Nói rồi Tracy cười.

“Mình á? Thôi, mình còn yêu đời chán.”

Tracy bĩu môi:

“Đã 26, 27 rồi mà còn ham chơi nữa, trưởng thành lên đi cô gái.”

Ngọc An cười, không nói gì.

Cuối cùng cả bốn cũng quyết định là đi trượt băng, sau đó lại kéo nhau đi trượt tuyết. Tuy đã ở đây vài năm nhưng cô chưa bao giờ đặt chân đến hai nơi này. Điều đó cũng dẫn đến cô chẳng biết trượt trò nào. Vì vậy cô quyết định đứng bên ngoài xem mọi người chơi. Tracy thấy vậy lên tiếng tiếc nuối:

“Làm sao đâu, dạy là biết chơi mà.”

“Thôi, mình không biết trượt mà, chơi một chút lại có thương tích bây giờ. Mọi người chơi đi.”

Matti chen vào:

“Không sao, Petri là bác sĩ, không cần lo.”

Ngọc An thắc mắc nhìn anh, Matti chỉ tay về phía Thiên Mạnh, lên tiếng giải thích:

“Petri là tên Phần Lan của cậu ấy.”

Cô “À” một tiếng, sau đó luôn miệng bảo không tham gia.

“Nhưng mà... À, Thiên Mạnh, cậu dạy Ngọc An chơi đi.”

Tracy vừa nói xong, mọi ánh mắt liền đổ về phía Thiên Mạnh, cả Ngọc An cũng vậy, nhưng cô vội xua tay lên tiếng từ chối, ai ngờ anh trả lời:

“Được thôi.”

Ngọc An hận lúc này không thể chạy tới làm một trận với cô bạn của mình. Nhưng biết sao đây, ngày mai Tracy sẽ về nước mất rồi, không thể làm mất vui bữa đi chơi cuối cùng của nhau chứ.

“Vây... Cảm ơn anh.”

Họ nhanh chóng mang giày trượt và vào nhà trượt băng. Chẳng khác gì bên ngoài, bên trong nhà cũng lạnh y như vậy. Tracy cùng Matti vốn đã dắt tay nhau ra giữa sân, chỉ còn Thiên Mạnh đang đứng chĩa tay tỏ ý đỡ cô trong khi cô thì chân chừ không biết có nên vào hay không. Cuối cùng cô cũng nhấc chân bước vào sân trượt.

Thiên Mạnh thấy cô không nắm lấy tay mình nhưng cũng không ép, vẫn đứng bên cạnh cô khi Ngọc An đang vịn vào thanh sắt.

Cô thầm nghĩ: Ưc, buông tay một cái là té ê mông luôn nha!

Thấy dáng vẻ của cô lúc này, Thiên Mạnh không khỏi buồn cười. Anh trượt nhẹ đến bên cô, gỡ tay cô ra khỏi thanh sắt, Ngọc An liền bị mất thăng bằng ngã vào người anh. Thiên Mạnh lấy hai tay đỡ cô, sau đó giúp cô đứng vững, Ngọc An nhanh chóng đứng thẳng lên được nhưng hai tay cô vốn đã nắm chặt cánh tay anh từ lâu.

Cặp đôi kia ở phía xa tươi cười nhìn cảnh tượng ở phía trước, Tracy ngược hỏi người đàn ông bên cạnh:

“Matti, anh thấy hai người đó như thế nào, liệu có hợp không?”

“Ừm, anh nghĩ chắc là có. Nhưng cái gì tới sẽ tới, đừng gán ghép đến mức họ cảm thấy khó chịu.”

“Đâu có, em chỉ khuyên Ngọc An là nên sớm có người yêu thôi. Cô ấy sắp 30 đến nơi rồi mà còn chưa có bờ vai nương tựa.”

“Vây thì em nên cảm thấy may mắn khi đã có anh. Anh cũng vậy, anh cảm thấy mình rất may mắn khi có em.” Nói rồi Matti ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán.

Tracy hạnh phúc vòng tay ôm lấy Matti, sau đó cả hai lại cùng nắm tay nhau trượt dạo vài vòng ở sân băng.

Lúc này Thiên Mạnh vẫn nắm chặt lấy tay cô, nhưng anh biết dù có ngốc đến đâu Ngọc An cũng sẽ không buông tay, vì anh cảm thấy người nắm chặt tay hơn chính là cô ấy. Ngọc An bối rối nhìn anh, rồi lại nhìn xuống đôi chân không vững của mình. Chết thật, sao lại có thể phát minh ra cái loại giày mà chỉ có một thanh sắt dưới chân giày để trượt thể này?!

“Tôi... Thật sự không biết trượt đâu, anh đừng phí sức vào tôi làm gì, anh đi trượt chơi với họ đi.” Ngọc An nhìn anh, bối rối nói.

“Không sao, hồi xưa tôi cũng dạy em gái tôi trượt băng như vậy, chỉ vài ngày thường xuyên đi trượt, em ấy đã biết trượt thành thạo rồi.” Anh cười nói.

Chưa để Ngọc An trả lời, anh liền nhẹ kéo tay cô, đôi chân của Ngọc An không tự chủ được trượt nhẹ theo cái kéo của anh, cô “A” lên một tiếng, nhắm tịt mắt lại. Giọng Thiên Mạnh nhẹ vang bên tai cô:

“Mở mắt ra đi, nhắc nhẹ một chân lên để đẩy chân trụ, giống như trượt pa-tin vậy đó.”

Cô vô thức làm theo lời anh, nhắc nhẹ chân này rồi lại nhắc chân kia, hai tay càng nắm chặt tay đối phương hơn. Cô từ từ mở mắt ra liền thấy Thiên Mạnh đang mỉm cười nhẹ nhìn mình.

Thành thật... Thành thật.

Ôi trời, lại thế nữa sao? Tim sao lại đập nhanh thế này?

Tốc độ không nhanh nhưng Ngọc An cảm thấy mình đã có thể trượt được từ từ. Tuy nhiên, cô vẫn phải dựa vào cánh tay của anh thì mới trượt được.

Thiên Mạnh thấy cô đã có thể dần thích ứng được, anh khẽ buông lỏng tay cô. Ngọc An thấy vậy liền nắm chặt tay anh lại.

“Đừng buông tay, tôi vẫn chưa trượt được.” Nói xong tay cô vô thức nắm chặt tay Thiên Mạnh.

Trượt được một đoạn, Ngọc An cảm thấy nhức chân và lạnh, vì vậy cô quyết định di chuyển từ từ để về đến băng ghế một cách... an toàn. Thiên Mạnh thấy vậy cũng đi theo cô, cả hai cùng ngồi xuống băng ghế dài. Ngọc An nhìn mặt cúi người đâm nhẹ vào chân, anh thấy vậy lắc đầu cười.

Cặp đôi trẻ kia thấy vậy liền trượt đến bên cạnh, Ngọc An bảo cả ba người họ cùng trượt với nhau đi, cô cảm thấy nhức chân nên không muốn đi nữa. Tracy thấy vậy liền đổi ý không đi trượt nữa mà muốn đi công viên.

Hôm nay quyết chơi đến khuya!

Chợt nhớ ra hôm nay phải đến trường quay, Ngọc An đành phải tạm dừng cuộc chơi tại đây. Cô bạn Tracy rất tiếc nuối, thấy vậy cô liền nói:

“Mai mình sẽ ra sân bay tiễn cậu mà. Mình hứa mình sẽ là đứa tới sớm nhất, hi hi, đừng buồn mình nha.”

“Haiz, hay là để Thiên Mạnh đưa cậu về đi. Con gái đi một mình cũng không tốt.”

Ngọc An xua tay:

“Thôi, phiền lắm.”

Vừa dứt lời, điện thoại của Thiên Mạnh vang lên, anh tránh sang một bên để nghe máy, vài phút sau anh nói rằng phải về bệnh viện để họp. Nghe vậy, mắt Tracy sáng lên:

“Tốt quá, vậy phiền anh đưa cô ấy về luôn nhé. Em và Matti sẽ về sau.”

Thiên Mạnh cười nhẹ:

“Không có gì, cũng chỉ là tiện đường.”

Cũng không thể nói gì thêm, cô và Tracy ôm tạm biệt nhau, sau đó mỗi đôi mỗi ngã rẽ. Trên tàu điện, cô hỏi anh chuyện về nước. Thiên Mạnh trả lời:

“Nhớ nhà nên về. Còn cô?”

“Ngoại tôi bệnh nên gia đình tôi quyết định về nước để chăm sóc ngoại. Dù gì sức khỏe của ngoại cũng không tốt lắm, không thể nào mà qua đây đoàn tụ với cả nhà được.”

“Nếu có chuyện gì bệnh viện của tôi luôn chào đón.” Anh nói.

Không biết ý của anh là tốt hay xấu, cô chỉ cười nhẹ, trả lời:

“Cảm ơn anh.”

Ngày hôm sau, Ngọc An bắt chuyến tàu đến sân bay. Đứng trò chuyện được một lúc, Tracy ôm tạm biệt mọi người, khi hai cô bạn ôm nhau, cả hai dường như không kìm được sự xúc động. Hai cô này ôm nhau mà cứ sụt sịt, mắt ửng đỏ cả lên. Matti ôm Tracy rồi hôn lên tóc, lên trán, lên môi của cô, lưu luyến không muốn buông. Thiên Mạnh cũng ôm chào tạm biệt. Lúc Tracy kéo vali chuẩn bị vào cửa check-in, cô luyến tiếc quay lại nhìn người thân của mình, hôn gió rồi vẫy tay một cái, Tracy kéo vali vào bên trong.

Ôi, cuộc đời là những chuyến bay!

Matti với vẻ mặt buồn rầu đi ra bãi giữ xe. Thiên Mạnh vốn có cuộc họp khác ở bệnh viện nên đã đi trước. Riêng Ngọc An hôm nay không cần phải đến trường quay, vì vậy cô quyết định đi dạo phố. Thời tiết khá tốt lên được nhiều, vẫn cứ lạnh mãi không dứt.

Con phố trải dài cùng với ánh nắng mặt trời, Ngọc An đi nhẹ trên vỉa hè, dường như có vẻ sắp có tuyết rơi. Cô dừng chân trước một cửa tiệm bánh ngọt. Nhìn vào bên trong, một cặp đôi trẻ đang ngồi đút cho nhau

ăn từng miếng bánh nhỏ, rất hạnh phúc và vui vẻ. Cô lại chợt nhớ đến ngày xưa, mình và Phong cũng từng như thế. Cả hai cũng từng vui vẻ, cũng từng hạnh phúc, vậy mà hạnh phúc ấy Phong lại nhẫn tâm đạp đổ vỡ nó. Nghĩ lại đến giờ cũng đã là chuyện quá khứ, mà nếu đã là quá khứ thì hãy để nó trôi đi, đúng không?

Thật ra quá khứ ấy dường như đã khiến cô không tin vào tình yêu nữa.

Ngọc An quyết định vào trong, gọi một phần bánh mousse và ly coffee nóng. Ngồi vào chiếc bàn được đặt ở một góc kế bên cửa sổ, cô nhìn lướt qua khung cảnh bên ngoài. Hôm nay là ngày cuối tuần nhưng ngoài đường vẫn không đông người lắm, họ không như người Việt Nam hay đi chơi tấp nập ở bên ngoài. Ngược lại, họ thường dành thời gian nghỉ ngơi ở nhà với gia đình vào những ngày nghỉ cuối tuần này.

Cô lại suy nghĩ mông lung.

Điện thoại reo lên kéo cô về thực tại, Ngọc An nhắc máy, “Alô” một tiếng.

“An em, khỏe không? Chị nhớ em quá đi, chừng nào mới chịu về nước với tui đây cô nương?”

Ngọc An khẽ cười, mỗi khi chị Phương gọi hỏi thăm, chị hay mở đầu cuộc đối thoại bằng câu này.

“Nếu em nói tháng này em sẽ về, chị có chịu không?”

“Thật hả? Hoan nghênh hoan nghênh, mau mau về đi nha. Mấy năm nay tổ mình thiếu bóng em, thực tập sinh được nhận cũng nhiều, chị mệt lắm luôn. Đợt này không giống đợt trước của em đâu mà nhận một người. Chị nói cho em nghe, đợt này đông đến nỗi chị phải nhận tới năm người, lên lịch không kịp với mấy đứa nó luôn.”

Một cô gái nhân viên phục vụ bưng phần bánh và coffee đến cho Ngọc An. Cô khẽ gật đầu cảm ơn và trả lời chị Phương:

“Thế mới bảo chị nên tìm một trợ lý để đỡ nhiều việc.”

“Chị cũng muốn lắm nhưng mà cứng biết tính chị mà, việc gì của chị mà không phải do chị làm, giao cho người khác chị thấy không yên tâm.” Chị Phương thở dài ở đầu dây bên kia.

Ngọc An ăn một miếng bánh nhỏ, sau vài phút luyên thuyên với chị Phương, cô lại thấy tâm trạng cũng tốt lên được một chút. Điện thoại báo tin có mail đến. Ngọc An mở lên xem, là thông báo họp lớp tiếng Phần Lan của cô vào cuối tuần sau. Vì Tracy về nước rồi nên chắc có lẽ hôm đó cô sẽ đi một mình.

Đứng ở trạm chờ tàu đến, cô uống nốt coffee còn lại. Bên cạnh cô là một bà cụ đã ngoài 70. Trông vẻ mặt bà cụ hình như rất mệt, tay đặt lên ngực không ngừng thở gấp mà vẫn cố trụ để đứng chờ tàu. Một cô gái tốt bụng đứng dậy định nhường chỗ cho bà, bỗng bà ngất xỉu, hoàn toàn ngã vào người Ngọc An. Cô hoảng hốt đỡ lấy bà, ly coffee trên tay rớt xuống. Mọi người thấy vậy cũng mau chóng đến giúp cô, một trong đám đông đã gọi cho bệnh viện nên xe cấp cứu đang trên đường đến đây.

“Petri, lát nữa sẽ có một bà cụ nhập viện. Bà ấy bị đau tim, theo chuẩn đoán là bị nhồi máu cơ tim, có thể 5 phút nữa sẽ tới nơi.”

“Được, tôi biết rồi.” Thiên Mạnh đóng tài liệu lại, ra ngoài cùng Tiina.

Ngọc An ngồi trên xe luôn chột dạ. Không biết làm thế nào để liên lạc với người thân của bà cụ, cô chỉ còn cách cùng một người khác lên xe cấp cứu theo về bệnh viện. Trên xe, nhân viên y tế tiêm cho bà cụ một mũi thuốc, cô đoán chắc là làm giảm cơn đau tim cho bà.

Xe vừa tới nơi, lập tức cửa phía sau được mở ra, Ngọc An ngạc nhiên khi nhìn thấy Thiên Mạnh là người xuất hiện. Tuy anh và cô quen biết nhau nhưng cô không biết bệnh viện anh đang làm là tên gì, ở đâu. Thiên Mạnh cũng ngạc nhiên không kém, nhưng anh vẫn bình tĩnh phối hợp cùng với những người khác để nhanh chóng cấp cứu cho bà cụ. Việc cứu sống một mạng người thì khổng nào mà chậm trễ được, đó là quy tắc làm việc của bác sĩ.

Ngọc An và mọi người bước xuống xe, bà cụ được nhanh chóng đẩy vào trong bệnh viện.

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 9

9. Chương 9

Sau khi cấp cứu cho bà cụ là cũng đã gần giữa trưa. Ngọc An ngồi ở ghế chờ, trong lòng bồn chồn, lo lắng. Một lúc sau, có một người phụ nữ chạy vội đến trước cửa cấp cứu, thấp thỏm ngó nghiêng bên trong. Ngọc An đứng dậy, nhẹ chào hỏi:

“Xin chào, chị có phải là người nhà của bà cụ không? Hình như bà ấy bị bệnh tim.”

Cô gái quay qua nhìn cô, khẩn trương đáp:

“Đúng vậy, đó chính là mẹ của tôi. Bà có tiền sử bị bệnh tim. Tôi dặn mẹ ở nhà để tôi chạy đi mua thêm thuốc, không biết sao về đến nhà không thấy mẹ đâu. Tôi liền đi tìm khắp nơi, sau đó người của bệnh viện liên lạc với tôi.”

Đúng lúc này, Thiên Mạnh cùng một vài người bước ra từ phòng cấp cứu, Tiina đi bên cạnh anh, bàn về vấn đề gì đó.

Người phụ nữ thấy vậy liền chạy đến hỏi anh về tình hình của mẹ cô ấy, Thiên Mạnh trả lời:

“Hiện tại tình trạng bà ấy đã ổn định, chúng tôi đã tiêm thuốc giảm đau cho bà và đồng thời đã làm những việc mà chúng tôi nên làm. Nhưng bà vẫn còn hơi yếu nên cần ở bệnh viện để kiểm tra.”

Vừa dứt lời, một cô y tá trẻ tiến lên dẫn người phụ nữ kia đi làm thủ tục nhập viện, lúc rời đi vẫn không khỏi ngớt lời cảm ơn.

Ngọc An đứng bên cạnh không lên tiếng, Tiina đã đi về phòng làm việc của mình, lúc này ở trước phòng cấp cứu chỉ còn cô và anh.

“Anh...”

“Cô...”

Cả hai sững người, sau đó Ngọc An nhường lời:

“Anh nói trước đi.”

“À... Tôi tính hỏi cô đã ăn trưa chưa? Tôi mời.”

Cô hơi ngạc nhiên, ngẫm nghĩ một lúc, Ngọc An cũng đồng ý, cả hai tiến ra bãi đậu xe, một chiếc Audi Q7 nằm cách đó không xa. Ngọc An có chút thắc mắc nhưng nghĩ lại đi hỏi người ta chuyện này thì không hay chút nào. Ai ngờ Thiên Mạnh đã lên tiếng giải đáp thắc mắc của cô:

“Đây không phải là xe của tôi, chiếc này của Matti. Hôm nay anh ấy không có đi làm nên tôi lấy xe anh ấy đến bệnh viện. Thiết nghĩ chỉ là đi giao lưu thôi, mua xe chỉ cho tốn kém.”

Cả hai lên xe, thắt dây an toàn rồi bắt đầu khởi hành. Điểm đến là nhà hàng Việt của anh Ken. Thấy hai vị khách quý cùng bước vào, anh Ken mặt mày hớn hờ chạy ra đón khách. Chọn bừa một chỗ, cả hai cùng ngồi xuống. Nhân viên phục vụ đưa menu cho cô và anh, anh Ken kéo ghế ngồi ở chính giữa, ngó nhìn hai người đang chăm chú vào cái menu. Khi Ngọc An định lên tiếng gọi món, Thiên Mạnh lại ngược nhìn anh Ken lên tiếng trước:

“Anh, cho em một tô mì sa tế như thường lệ nhé, không hành tây và nhiều xá xíu.”

“Em... Cũng y như vậy.” Ngọc An hơi ngạc nhiên nhìn anh, sau đó lên tiếng.

Nhưng anh Ken không hề trả lời cả hai ngay, lại cứ ngó nhìn hai người này rồi hỏi:

“Khai mau, hai đứa đang có quan hệ gì?”

Vừa dứt lời, cả ba rơi vào trạng thái im lặng.

“Là bạn thôi.” Người phá vỡ bầu không khí này là Ngọc An.

Dường như vẫn có điểm nghi ngờ, anh Ken vuốt cằm nhìn hai đứa em mình, Thiên Mạnh không lên tiếng phủ nhận gì cả, anh ngồi đó, miệng mỉm cười nhẹ. Anh Ken vẫn không hỏi gì tiếp theo, liền đứng dậy và đi vào bếp.

Ngọc An khó xử nhìn anh:

“Sao anh không nói gì cả?”

“Cô nói là được rồi.”

“Nhưng mà... Dù gì hai vẫn hơn một mà.” Cô trả lời.

Anh vẫn giữ nụ cười ấy, không nói gì.

Trong lúc ăn, anh hỏi cô chuyện về nước. Ngọc An nói rằng ba ngày nữa sẽ trở về. Cô còn nói lúc về nước mong là còn giữ liên lạc với anh. Thiên Mạnh gật đầu, sau đó nói muốn lái xe đưa cô về. Ngọc An từ chối vì ở đây gần nhà cô, chỉ mất vài phút đi bộ. Nghe vậy anh cũng không có ý kiến gì, cả hai chào tạm biệt và mỗi người một hướng.

Vài ngày sau.

Ngọc An đẩy xe hành lý vào khu check-in cùng ba mẹ. Sau khi hoàn thành thủ tục, cả ba cùng nhau ngồi ở khu chờ khởi hành vì 1 tiếng nữa mới cất cánh. Đang ngồi nghe nhạc, điện thoại cô báo tin có tin nhắn đến, người gửi là Thiên Mạnh. Nội dung tin nhắn chỉ vỏn vẹn 8 chữ: “Thượng lộ bình an, hẹn ngày tái ngộ”.

Cô mỉm cười, gửi lại tin “Cảm ơn anh” rồi sau đó tắt nguồn điện thoại, cùng ba mẹ di chuyển ra máy bay. Máy bay cất cánh, bắt đầu chuyến hành trình trở về Việt Nam.

Khi đáp cánh, Ngọc An uể oải bước xuống máy bay. Bà ngoại, dì hai, chị Phương và một vài người bạn của cô đã đứng chờ bên ngoài. Lúc ra khỏi khu làm thủ tục, Ngọc An hơi ngạc nhiên khi thấy đám bạn cấp 3, đại học của mình đang đứng chờ cùng gia đình mình. Tuy không đông nhưng cũng đủ khiến cô thấy vui mừng vô cùng. Thấy ngoại sức khỏe yếu mà vẫn ra sân bay đón cả nhà, lòng Ngọc An thấy xót biết bao. Cô hỏi ngoại vì sao không chờ ở nhà, ngoại bảo rằng quá nhớ mọi người nên phải đến gặp ngay, Trong lòng cô liền xuất hiện cái cảm giác cảm động.

Mọi người cùng trò chuyện một lúc rồi hẹn nhau tối nay đi ăn.

Trong đám bạn của cô, người thì đã thành đạt, người thì vẫn đi làm. Đặc biệt là Gia Long, anh chàng cứu hỏa “hot boy” của lớp cô hồi xưa. Cô nhớ có một lần đang ở nhà làm bài, một cô bạn gọi điện thoại rủ cô và mọi người đi chơi, địa điểm là một quán nước ở quận 7. Nhưng lúc đó, cô nghe hàng xóm nói rằng ở quận 7 cũng gần quán nước đó đang xảy ra vụ cháy lớn. Cô phân vân một lúc, bảo rằng sẽ gọi lại sau. Ai dè vừa cúp máy, Gia Long gọi đến. Cậu ấy cũng giúp cô bạn lúc này phụ họa rủ cô đi chơi, còn trêu cô:

“Mày qua chơi với bọn này đi, không sao đâu, tao dập lửa hết rồi.”

Cô bật cười trước câu nói của Gia Long, lúc đó cậu ấy chỉ mới là nhân viên cứu hỏa thực tập.

Vài ngày sau, Thiên Mạnh cũng đáp chuyến bay xuống sân bay Tân Sơn Nhất sau những giờ bay dài và mệt mỏi. Người ra sân bay đón anh là ba mẹ.

Thấy anh chàng cao ráo đeo kính râm bước ra, ông bà Trần vẫy tay từ xa, họ nhanh chóng đi đến bên cạnh anh để giúp đỡ với hành lý. Sau khi đi ăn, Thiên Mạnh đưa ba mẹ về nhà rồi cũng gọi xe trở về căn hộ của mình. Cảm thấy uể oải, anh định chờ mất một lúc rồi lúc chiều sẽ đến bệnh viện.

Lúc anh tỉnh dậy, đã là hơn 5 giờ chiều.

Thiên Mạnh đứng dậy rồi làm vệ sinh cá nhân. Anh mở vali ra soạn bữa đồ, đại khái là vài món đồ mua từ Phần Lan về để làm quà ọi người ở bệnh viện. Anh mở tủ chọn bữa một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen ôm chân anh khiến cho cả người toát lên vẻ nam tính quyền rũ vô cùng. Anh đứng trước gương chỉnh lại cổ tay áo, đeo chiếc đồng hồ Thụy Sĩ lên tay.

Hài lòng với vẻ ngoài của mình, Thiên Mạnh xuống tầng hầm để lấy xe đến bệnh viện.

Vì trở về mà không hề thông báo trước một tiếng, ai cũng ngỡ ngàng khi thấy anh bước vào bệnh viện. Một cô y tá đang ghi chép bệnh án cũng phải dừng lại để tán thưởng một câu với cô y tá khác bên cạnh:

“Là do tui hoa mắt hay do tổ trưởng ở bên nước ngoài chịu khó chăm chút bề ngoài của mình vậy? Má ơi, đẹp trai lạ thường luôn.”

“Ồ, công nhận luôn bà.”

Thiên Mạnh bước vào phòng làm việc, mọi người đều ngạc nhiên bật dậy, lên tiếng chào anh. Thiên Mạnh mỉm cười nhẹ, gật đầu chào lại.

Phúc Khang từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy anh cũng giật mình. Cậu ta trở về khi nào vậy?

“Sao thế? Sao lại tỏ vẻ như mình là người ngoài hành tinh vậy?” Anh cười, trêu Phúc Khang.

“Cậu! Đi vào đây nói chuyện với mình.” Phúc Khang chỉ vào phòng làm việc của Thiên Mạnh, hơi lớn tiếng nói.

Lúc cả hai vừa bước vào bên trong, Minh Hạnh vừa khám xong ột bệnh nhân cũng từ bên ngoài vào văn phòng. Thấy không khí có chút lạ thường, cô hỏi mọi người. Một y tá nam đi đến bên cô, nói:

“Chị Hạnh, tổ trưởng về rồi.”

Thiên Mạnh về rồi? Anh về rồi sao? Trong lòng Minh Hạnh len lỏi một niềm vui nho nhỏ, cảm thấy muốn gặp anh đến nhường nào. Cô gật đầu, khẽ đi đến trước cửa phòng anh gõ cửa.

“Mời vào.” Một giọng nam vang lên.

Đúng rồi, chính là giọng của anh. Thiên Mạnh về thật rồi. Minh Hạnh thấy tim mình đập nhanh, vô cùng hồi hộp và mong chờ.

Cô mở cửa, bước vào trong.

Trở về đây đã được hơn 2 tuần, mọi người ở đài truyền hình đều hoan nghênh đón tiếp cô. Hôm nay cô cùng ba đến trường quay, vốn là ba cô muốn xem con gái mình làm việc như thế nào. Khi vừa bước vào tòa nhà cao lớn, ai cũng vui vẻ chào hỏi cả hai. Trưởng phòng cũng đích thân đi đón tiếp ba cô vì ở đây ba là tiền bối.

Có thể nói, ba cô định đến đây để xin từ chức, muốn nửa đời còn lại của mình hưởng thụ một cuộc sống hạnh phúc bên cạnh gia đình.

Trưởng phòng có hơi tiếc nuối, có ý giữ ba cô lại nhưng rồi vẫn phải phê duyệt vào đơn.

Ngồi ở trong phòng trang điểm, chị Phương và Ngọc An trò chuyện với nhau. Chị chỉ sang cô bé đang được nhân viên trang điểm ở bên cạnh Ngọc An, lên tiếng nói:

“Đây là Mỹ Như, cô gái thực tập sinh mà chị đã đặt hết huyết tâm của mình. Trong số thực tập sinh chị nhận, cô bé này là vô cùng xuất sắc. Lúc thời gian thực tập kết thúc, Mỹ Như không chọn về trường học tiếp mà xin ở lại đây làm việc, yêu nghề quá chừng nhỉ. Ta nói nhìn cô bé này lại nhớ đến em hồi đó, hai đứa y chang nhau.”

Cô bé tên Mỹ Như nghe vậy, quay qua nhìn chị Phương và Ngọc An cười cười rồi lên tiếng cảm ơn chị Phương, cũng không quên chào hỏi Ngọc An.

“Em rất thích chị Ngọc An, em có mục đích phấn đấu chính là trở thành “cô gái thời tiết” thứ hai giống chị. Từ hồi còn học cấp 2, em đã có ước mơ được làm ở đài truyền hình rồi ạ.”

Chỉ trò chuyện vài câu với nhau, Ngọc An liền cảm thấy thiện cảm với cô bé này. Cô có thể thấy được mình của ngày xưa ở Mỹ Như. Hồi đó cô cũng nhiệt huyết, quyết tâm như vậy. Chỉ sau vài tháng làm việc ở đài truyền hình, cái biệt danh “cô gái thời tiết” sớm được gắn mác lên Ngọc An bởi khuôn mặt ưa nhìn, giọng nói dễ nghe và cũng là mẫu người lý tưởng. Cô đã sớm chiếm được lòng yêu mến và thiện cảm của khán giả.

Cô nghĩ sau này Mỹ Như cũng sẽ trở thành giống vậy. Bởi cô bé này vừa dễ thương, đáng yêu mà còn quyết tâm nữa.

Buổi ghi hình kết thúc, cô cùng ba về nhà.

Vừa về đến trước cửa, một chiếc xe cấp cứu đậu trước nhà cô. Một vài người hàng xóm ở bên ngoài không ngừng bàn tán, ngó nghiêng trong nhà cô. Ngọc An và ba liền có dự cảm không tốt, vội chạy vào nhà. Không ngờ, mẹ cô và dì hai từ trong nhà bước vội ra ngoài theo nhân viên y tế, khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Hai nhân viên y tế cùng khiêng cái cáng ra ngoài xe cấp cứu, người nằm trên cáng chính là ngoại!

Ba cô sững sờ, giọng run run:

“Má ơi...”

Ngọc An như bị đứng hình, lắp bắp gọi:

“Ngoại... Ngoại ơi...”

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 10

10. Chương 10

Tiếng xe cứu thương vang inh ỏi suốt dọc đường đến bệnh viện. Nhân viên y tế trên xe làm những bước cấp cứu cơ bản, cô và người nhà không cảm được nước mắt cứ ngối thút thít cho đến khi bà được đến bệnh viện.

Vừa tới bệnh viện, bà được nhân viên y tế đưa thẳng vào phòng cấp cứu, sau đó được chuyển qua phòng phẫu thuật. Mọi người ngối chờ ở bên ngoài không ngừng lo lắng, cầu mong bà sẽ vượt qua cơn nguy hiểm.

Tích tắc, tích tắc.

Tại sao ngay cả tiếng giầy đồng hồ cũng làm cho lòng cô cảm thấy nặng trĩu, càng thêm lo lắng và sợ hãi?

Ca phẫu thuật diễn ra gần 1 tiếng.

Thiên Mạnh cùng một vài bác sĩ khác bước ra từ phòng phẫu thuật. Mọi người thấy vậy liền đứng dậy và đi vội về phía anh. Ngọc An không ngạc nhiên khi thấy anh bước ra, vì nơi đây vốn dĩ là nơi anh làm việc mà.

“Bác sĩ, mẹ của tôi... mẹ của tôi...” Dì hai nói giọng đứt quãng, như không thể thành lời.

“Chúng tôi mong người nhà bệnh nhân... hãy chuẩn bị tâm lý. Bệnh tình của bệnh nhân vốn bị phát hiện trễ nên nó đã nặng hơn, không được cứu chữa kịp thời. Thành thật xin lỗi.” Một vị bác sĩ lên tiếng, sau đó ông cùng đồng nghiệp mình cúi người xin lỗi.

Nghe tin dữ, dì hai và mẹ hoàn toàn suy sụp, ngối thụp xuống nền nhà. Ba cô cũng không kiềm được lòng, viên mắt đỏ hoe, chỉ biết ngối xuống an ủi mẹ và dì. Tiếng khóc của sự đau khổ khi mất mát người thân quả thật rất thê lương và nghẹn lòng.

Thật ra, ngay cả bác sĩ – những người thường xuyên đối diện với cái chết – cũng cảm thấy bất lực và bất an.

Ngọc An ngối vỗ về mẹ, cô cũng khóc, nhưng sao tiếng khóc không bật thành lời.

Thiên Mạnh từ phía sau đi đến chỗ gia đình cô. Anh cúi đầu chào mọi người, vừa định lên tiếng an ủi, dì hai khóc than:

“Trời ơi, tại sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi không muốn mất má đâu, hãy trả má lại cho tôi đi, trời ơi...”

Ngọc An cảm thấy tim mình thất lại, không biết nói gì.

Một bàn tay đặt lên vai cô, Ngọc An quay lại nhìn, Thiên Mạnh đang nửa đứng nửa cúi người nhìn cô, tay đặt trên vai vỗ về vài cái. Anh nhìn cô với ánh mắt đồng cảm, cảm thấy bản thân thật không biết làm gì ngoài an ủi cô và mọi người.

Ngọc An cảm thấy mình giống như hoàn toàn bất lực, mặc cho anh vỗ về, cô vẫn ngồi dưới nền nhà, hai tay ôm lấy đôi vai run bần bật của mẹ.

Ngày x tháng y, bà ngoại mất do mắc căn bệnh xơ gan cổ trướng giai đoạn cuối. Suốt tuần lễ lo hậu sự cho bà, cô hoàn toàn không còn tâm trí nghĩ đến đài truyền hình. Gia đình cô ai cũng bận rộn ở nhà tang lễ. Khi báo tin cho chị Phương biết, ngay vài phút sau chị đã đến nhà cô để chia sẻ và an ủi gia đình cô. Sau một tuần lễ, mẹ, dì và ba già hẳn đi, còn cô trông gầy khá rõ, khuôn mặt hốc hác trông như không có sức sống.

Người bận rộn nhất ở đây có lẽ là chị Phương. Chị vừa bận việc của mình ở đài truyền hình mà còn phải bận việc cho Ngọc An, sau đó còn phụ giúp gia đình cô ở nhà tang lễ. Gia đình Ngọc An cảm kích vô cùng.

Thấy ba mẹ vẫn chưa ăn gì mà luôn lo chuyện ở nhà tang lễ, cô quyết định đi mua một chút đồ ăn cho gia đình. Đi được vài bước, điện thoại cô báo có tin nhắn, Ngọc An dừng chân, mở điện thoại lên xem.

“Xin lỗi cô và gia đình. Tôi rất lấy làm tiếc về chuyện của bà cô.” Sau đó cuối dòng có ghi hai chữ “Thiên Mạnh”.

Ngọc An nhắn trả lời anh:

“Thật ra cũng không phải là lỗi của anh nên anh đừng tự trách mình nữa. Tôi có thể hiểu lúc này anh cảm thấy mình có trách nhiệm trong chuyện này, nhưng tôi không sao, nên anh cũng đừng tự trách nữa nhé.”

Cất điện thoại vào túi, cô vội bước đi mua đồ ăn, trong lòng thắc mắc vì sao Thiên Mạnh biết số mình. Lúc quay về cũng chưa thấy anh nhắn lại. Một lúc sau, Ngọc An cũng không để ý đến điện thoại mình nữa.

Buổi tối chuẩn bị đi ngủ, cô nhận được tin nhắn của anh.

“Đây là số của tôi ở Việt Nam, cô lưu nhé. Chúc ngủ ngon.”

Ngọc An thắc mắc, hỏi:

“Sao anh biết số của tôi vậy?”

Vài phút sau...

“2 năm trước mẹ cô điền thông tin vào thủ tục nhập viện, có lần cô muốn xuất viện một lúc nên tôi đã lưu số này lại để phòng cô quên giờ giấc để nhắc nhở cô. Lúc sau quên không xóa nên bây giờ gần thể sim cũ vẫn còn số. Thôi, không còn sớm nữa, chúc cô ngủ ngon.”

Ngọc An cười cười, chúc Thiên Mạnh ngủ ngon, sau đó tắt đèn phòng rồi lên giường ngủ. Nhưng cả đêm cô trằn trọc không ngủ được, trên giường cứ lăn qua lăn lại, mắt không chịu nhắm lại. Thấy khó ngủ, Ngọc An quyết định đi xuống bếp uống chút nước. Vừa bước xuống vài bậc, cô nghe tiếng sột sột ở ngoài phòng khách. Đi khẽ, cô thấy mẹ ngồi ở ghế sofa, trên tay là khăn giấy.

Ngọc An cảm thấy trong lòng nặng trĩu, cô chậm rãi đi đến chỗ mẹ và lấy tay ôm mẹ. Cô biết mọi người trong nhà đều đang rất buồn và đau khổ, nỗi đau mất mát người thân quả thực rất nặng lòng.

Sáng hôm sau, Ngọc An đến thẳng trường quay, mọi người đều động viên và an ủi cô. Cô bé Mỹ Như vô cùng tốt bụng mua cho cô chai nước sâm và cũng hết lời an ủi cô. Ngọc An rất cảm kích. Xem lại nội dung phát sóng, cô khẽ hít một hơi để lấy lại tinh thần, sau đó bắt đầu thực hiện buổi quay.

Thật là trùng hợp, hôm nay Thiên Mạnh cũng đến trường quay sau buổi quay của Ngọc An.

Vừa kết thúc buổi quay, Ngọc An trở về phòng trang điểm để lấy đồ. Bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng bàn tán, cô thắc mắc bước ra xem.

Người xuất hiện là Thiên Mạnh.

Ngọc An có chút ngạc nhiên, trưởng phòng kéo tay cô đến chỗ anh và giới thiệu:

“Đây là Thiên Mạnh, anh trai của Thiên Mai. Hôm nay cậu ấy tới thăm trường quay. Còn đây là Ngọc An, “cô gái thời tiết” của chúng tôi.”

Cô ngần người, anh trai của Thiên Mai, cô gái là hoa khôi khoa phát thanh – truyền hình của trường cô sao? Ngọc An để ý nét mặt của Thiên Mạnh, quả thực là có chút giống nhau. Họ thật sự là anh em?

“Chú Phúc, con và cô ấy có quen biết nhau, cô ấy từng là bệnh nhân của con.” Thiên Mạnh cười, nói với trưởng phòng.

“Vậy sao? Thế thì tốt, không khí không có ngưng ngừng gì cả, haha.”

Mỹ Như ở phía xa đứng bên cạnh chị Phương, cô nói nhỏ:

“Chị, cái anh chàng đó đẹp trai quá, bạn trai của chị An hả?”

Chị Phương cười:

“Con bé này, nói gì đó, bạn trai gì chứ.”

Mỹ Như nhìn chị Phương rồi lại nhìn hai nhân vật chính ở trước mặt. Không phải bạn trai bạn gái? Trông đẹp đôi thế kia mà.

“Hai ngày nữa là ngày giỗ của Thiên Mai. Gia đình tôi mong mọi người đến dùng bữa cơm, đồng thời bày tỏ lòng biết ơn với mọi người trong quãng thời gian lúc xưa đã giúp đỡ Thiên Mai nhà tôi.” Thiên Mạnh nói, giọng nói có chút buồn nhưng vẫn đầy ý mời.

“Được chứ, chúng tôi sẽ đến dự, chẳng phải năm nào chúng tôi cũng đến hay sao? Cậu không cần phải đến đây để trực tiếp thông báo đâu, có thể gọi tôi một cuộc mà. Nghĩ lại thấy năm nào gia đình cậu cũng mời chúng tôi một bữa cơm, bao nhiêu năm nói lời cảm ơn như thế đã là đủ rồi. Thiên Mai rất có tài, chúng tôi cũng rất lấy làm tiếc.” Trưởng phòng đặt tay trên vai Thiên Mạnh, giọng buồn bã.

Thiên Mạnh cười cười không nói gì, sau đó lại dời ánh mắt sang Ngọc An. Hôm nay cô mặc áo sơ mi trắng tay lửng, hai bên cổ áo có hoa văn, đi kèm là chiếc váy bút chì màu đỏ ôm sát người cô, lộ rõ đường cong quyến rũ. Tóc cô được tết qua một bên, trên áo vẫn còn cài huy hiệu News. Nhìn thấy cô như vậy, Thiên Mạnh lại nhớ đến cô em gái đáng thương của mình. Ngày xưa, Thiên Mai và anh đều còn là thực tập sinh ở đài truyền hình và bệnh viện. Mỗi khi tan ca, Thiên Mạnh đều lái xe qua đài truyền hình để rước cô em gái của mình. Dáng vẻ của một đứa trẻ vừa lên 20 trong bộ công sở thật đáng yêu làm sao. Trên xe, cô kể hôm nay mình đã làm thực tập những gì ở đài truyền hình, còn được gặp các tiền bối mà mình yêu thích.

Trên đời này, ngoài ba mẹ ra, Thiên Mai là đứa em gái mà anh cưng chiều và yêu quý nhất.

Thế mà tuổi thanh xuân của cô vô cùng ngắn, con đường tương lai tươi sáng phía trước bỗng dưng dập tắt.

Anh còn nhớ ngày đầu tiên Thiên Mai được lên tivi với tư cách là phóng viên, lúc đó anh đang được nghỉ giải lao ở bệnh viện liền chạy vào phòng của thực tập sinh bật tivi. Điện thoại rung lên, Thiên Mạnh bắt máy, người lên tiếng trước là cô em gái của mình.

“Anh hai, sắp tới em rồi đó. Ở bệnh viện có tivi không? Anh hai mau bật lên đi, em đang ở nhà coi với ba mẹ nè.”

“Rồi rồi, anh bật rồi.” Thiên Mạnh bật cười, vừa vặn chương trình thời sự đã đổi qua chủ đề mà cô em gái Thiên Mai của anh thực hiện. Trên màn hình, Thiên Mai cầm micro và phát biểu khá tự tin trước máy quay, phía sau cô là hiện trường của một cuộc tai nạn giao thông.

“Hiện tại tôi đang có mặt tại hiện trường. Chiếc xe tải mang bằng kiểm soát X đã mất lái trên quốc lộ 1A làm xảy ra cuộc đụng độ vô cùng nghiêm trọng trên tuyến quốc lộ này, sau đó tài xế đã đánh lái khiến chiếc xe tông vào một nhà người dân. Rất may không có thương tích về người...” Giọng Thiên Mai nói rất kiên quyết, chủ đề của cô kéo dài không hơn 1 phút.

“Anh hai, thấy em nói hay không? Lúc đó tim em đập nhanh lắm luôn. Tới hiện trường đã thấy sợ rồi, vậy mà em vẫn tự tin thực hiện buổi quay nè.” Giọng Thiên Mai vang lên trong điện thoại, mang theo sự phấn khích.

“Em gái của anh là giỏi nhất.”

Đúng vậy, em gái của anh là giỏi nhất.

Chị Phương thu dọn đồ đạc, Ngọc An cũng soạn đồ vào túi xách. Chị Phương nhìn cô, hỏi:

“Hôm đó em có đến nhà của Thiên Mai dùng bữa không An?”

“Em không biết nữa, nếu không bận thì em sẽ đến, còn không thì em nhờ chị đại diện em đi nhé.”

Chị Phương gật đầu, hai chị em bắt đầu cùng xuống tầng hầm để lấy xe. Vừa bước ra thang máy, cô thấy Thiên Mạnh đang đứng dựa vào cửa xe, hai tay khoanh lại, ánh mắt dõi về phía thang máy, dáng vẻ giống như đang chờ đợi ai đó.

Khi Ngọc An vừa bước ra, anh liền đi đến lịch sự chào và nói:

“Cô có rảnh không? Cùng tôi đi ăn cơm nhé.”

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 11

11. Chương 11

Chị Phương cảm thấy lúc này mình nên tránh đi, vì vậy chị bảo có việc và lái xe đi trước, để lại Ngọc An đang còn bối ngỡ với lời mời của anh.

“Nhân dịp gì mà anh mời tôi đi ăn vậy?”

Thiên Mạnh không ngạc nhiên khi nghe cô hỏi câu này. Anh cười cười, trả lời:

“Tôi nghĩ một tuần qua có lẽ là quãng thời gian khó khăn nhất trong lòng cô. Vì vậy tôi muốn mời cô đi ăn một bữa cơm với tôi để lấy lại tinh thần có được không nhỉ?”

“À... Vậy chúng ta đi thôi.” Cô vui vẻ trả lời.

Anh đưa cô đến một nhà hàng nhỏ ở ngoài quận 1. Cả hai đi bằng xe của anh rồi sau đó Thiên Mạnh sẽ đưa cô về trường quay. Cả hai ngồi vào bàn, phục vụ mang menu ra rồi chờ hai người gọi món. Thiên Mạnh chọn món xong thì Ngọc An vẫn còn lưỡng lự không biết nên chọn món gì. Tuy cô đã nhiều lần đi xã giao ở nhà hàng cao cấp như vậy nhưng đều là do người khác gọi sẵn. Lần này đến một nhà hàng nhỏ mà vẫn sang trọng này, cô mới để ý giá của nó không hề rẻ chút nào.

“Cô cứ chọn đi, lần này tôi mời mà.” Thiên Mạnh khẽ nghiêng đầu nhìn cô, cười nói.

Ngọc An cười ngại, cô chọn bữa món mỳ Ý rồi uống lấy ngụm nước lọc. Lúc này cô mới để ý túi quà đặt cạnh ghế của Thiên Mạnh. Ánh mắt khẽ nhìn xuống tên của cửa hàng được in trên túi quà đó. “Kaulaliina” là tiếng Phần Lan, trong tiếng Việt có nghĩa là khăn choàng, đồng thời cũng là tên của cửa hàng bán khăn choàng khi cô cùng Tracy, Matti và anh đi xem đây mà.

“Cái đó...” Cô nhìn anh với ánh mắt hiếu kì.

“À... Cái này tặng cô.” Thiên Mạnh cười, cầm túi quà lên đưa cho cô.

Ngọc An ngạc nhiên. Tặng cô ư? Vì sao?

“Giúp cô lấy lại tinh thần và đồng thời cũng là quà sinh nhật sớm. Lúc ở cửa tiệm, tôi thấy cô ngắm nó mãi, tôi chỉ mua cái khăn choàng, không mua được cả bộ, cô không thất vọng chứ?” Anh nửa đùa nửa thật, giọng điệu giống như đang trêu cô.

“Tôi... Làm sao anh biết sắp tới là sinh nhật tôi?” Ngọc An chần chừ nhìn túi quà, nửa muốn nhận nửa lại muốn từ chối. Lần đầu tiên có một người tặng cô quà vào hoàn cảnh như thế này.

“Bạn bè tặng quà cho nhau có vấn đề gì sao?” Anh hỏi ngược lại cô.

Ngọc An khẽ lắc đầu, cô bối rối nhìn anh, túi quà vẫn nằm trên bàn và cô chưa đụng tay vào. Thiên Mạnh thấy vậy cũng không làm khó cô, đặt túi quà xuống cạnh ghế Ngọc An và không nói gì, coi như cô đã nhận quà của mình.

Món ăn được bưng lên, cả hai vừa ăn vừa trò chuyện với nhau. Cô phát hiện Thiên Mạnh có rất nhiều điểm chung với mình. Về gu âm nhạc, cả hai đều thích những bản pop ballad, giai điệu nhẹ nhàng sâu lắng. Về phim ảnh, cả hai cũng thích xem những bộ phim lãng mạn hay những bộ phim của hãng Disney,... Tối đến trước khi đi ngủ cũng đều mở nhạc nghe chẳng hạn.

Sao cô cảm thấy cả hai giống như... Đang hẹn hò!

Thiên Mạnh hơi ngạc nhiên, cô ấy có nhiều điểm tương đồng với mình, như được tạo ra là dành riêng ỉnh vậy.

Anh ngần ngừ, lại bắt đầu có suy nghĩ gì nữa đây...

“Anh sao vậy?” Thấy anh nhìn mình mà không lên tiếng, Ngọc An hỏi.

“Không có gì.” Anh cười, sau đó uống lấy ngụm nước.

“Đúng rồi, sắp tới là ngày Lễ Tình Nhân, anh có đi đâu với người yêu không?” Ngọc An bỗng dưng đổi chủ đề.

Anh đặt nước xuống, miệng mỉm cười:

“Tôi chưa có người yêu, lễ thì lễ nhưng tôi vẫn phải tăng ca ở bệnh viện. Nói cho cô nghe một điều thú vị ở chỗ tôi. Rằng là cứ tới mấy ngày lễ này, khoa phụ sản là bận rộn nhất đấy.”

Ngọc An nghe xong liền cười ha hả, anh ta quả thật là có khiếu hài hước đấy.

Sau khi thanh toán, cả hai cùng lên xe, Thiên Mạnh đưa cô về trường quay. Ngọc An thắt dây an toàn, sau đó quay qua nhìn anh nói lời cảm ơn về bữa ăn và món quà sinh nhật. Thiên Mạnh trả lời:

“Không có gì, cô thích là được rồi.”

Lái được một đoạn rồi dừng đèn đỏ, bỗng Thiên Mạnh quay qua nhìn cô, hỏi:

“Còn cô thì sao? Cô đã có bạn trai chưa?”

“Tôi á? Chưa có.” Ngọc An cười trả lời.

“Trùng hợp thật đấy.” Thiên Mạnh tán thưởng, đồng thời ấn ga sau khi đèn xanh nổi lên.

Về đến nhà, Ngọc An tắm rửa rồi xuống bếp phụ dì hai đang nấu cơm cho cả nhà. Ba mẹ cô đã đi thăm mộ ngoại nên ở nhà chỉ còn hai dì cháu. Lúc dì hai đứng nêm nếm món canh, cô hỏi thăm:

“Dì, thằng Quang nó không về ăn Tết hả? Cuộc điều trị vẫn chưa xong hả dì?”

“Ừ, nhưng mà không sao, có dưỡng con đi cùng dì cũng yên tâm, mà hôm qua dưỡng mới gọi, nói là có lẽ tháng sau sẽ về.”

Quang là con trai độc nhất vô nhị của dì hai và dưỡng. Cậu ấy chỉ nhỏ hơn cô 2 tuổi và lúc nào cũng tỏ vẻ mình còn là trẻ con. Quang bị bệnh tim bẩm sinh, do hồi xưa nhà cô còn khó khăn và chưa khá giả như bây giờ, nên Quang không được điều trị sớm từ nhỏ mà chỉ uống thuốc để làm giảm cơn đau theo chu kỳ của cậu. Đến khi dưỡng làm ăn phát đạt cũng đã hơn 17 năm, bác sĩ bảo rằng bệnh của Quang đang ngày càng nặng hơn và đề xuất đi Nhật điều trị. Dưỡng và dì hai tạm thời trích số tiền dành dụm được cho Quang đi điều trị. Cũng đã gần 1 năm và cô nghe nói bệnh tình của Quang đã tốt hơn nhiều.

Ba mẹ cô đã về nhà, mọi người vào bàn ăn cơm rồi sau đó nói chuyện gia đình. Ba cô nói rằng muốn dùng tiền về hưu của mình đưa cả nhà đi du lịch. Bàn một lúc thì chỉ còn ba mẹ cô tham gia chuyến du lịch theo tour, còn Ngọc An và dì hai ở nhà. Lý do là dì hai muốn ở nhà đợi chồng con, còn cô lại cảm thấy không nên phá hỏng phút giây bên nhau của ba mẹ, vì vậy chỉ còn đôi vợ chồng trung niên là sẽ đi.

Lên phòng và bật nhạc, bài hát “Cô Ấy Nói” của Lâm Tuấn Kiệt vang lên.

Cô ấy nhẹ nhàng bước vào cuộc đời tôi
Cô ấy chậm chậm mang sự im lặng ra đi
Chỉ là lời hứa hẹn cuối cùng
Vẫn không thể xua tan nỗi cô đơn.
Tình yêu của chúng ta không có gì sai
Chỉ là câu chuyện đẹp để ấy sao lại quá giày vò
Cô ấy nói: “Không sao cả.”

Chỉ cần trong đêm tối những khi trần trọc thao thức còn có chốn gửi gắm yêu thương.

Thiên Mạnh ngã người xuống giường, từng lời bài hát như thấm sâu vào tâm trạng của anh lúc này. Không biết vì sao mỗi khi gặp cô, anh đều cảm thấy mình khá vui và mong chờ được gặp lại. Hôm ngày cuối ở Phần Lan, anh chợt nghĩ đến cô, ghé qua cửa tiệm bán khăn choàng và mua chiếc khăn ấy. Và mục đích lúc trưa hẹn cô đi ăn là để tặng quà sinh nhật.

Lý do vì sao anh biết sinh nhật của cô ư? Đơn giản thôi, lý lịch.

Không biết sao anh lại cảm thấy có hứng thú với cô, lại còn chịu bỏ thời gian ra tìm hiểu sơ qua lý lịch của cô.

Ngọc An, 27 tuổi, tốt nghiệp đại học truyền thông và được nhận vào đài truyền hình News cách đây 5 năm với tư cách là người dẫn chương trình dự báo thời tiết. Cô sinh vào giữa tháng 2 mùa xuân, vì vậy anh cảm thấy lúc nào cô cũng rạng rỡ và tràn đầy sức sống như mùa xuân vậy. Một mùa xuân làm cho anh cảm thấy yên lòng và ấm áp.

Thiên Mạnh bật dậy, có phải mình đã thích Ngọc An rồi không nhỉ?

Nhìn đồng hồ treo tường, đã 11 giờ kém 10 phút. Anh lấy điện thoại mình ra và mở mục tin nhắn. Dòng chữ “Chúc ngủ ngon” được đánh và gửi cho cô gái tên là Ngọc An, Thiên Mạnh xoay xoay điện thoại chờ phản hồi của cô.

Tin tin... Tin tin.

“Chúc anh ngủ ngon.” Tin nhắn phản hồi của cô nhanh chóng được gửi đến.

Thiên Mạnh nhìn tin nhắn của cô, nở một nụ cười thỏa mãn. Anh với tay đến công tắc để tắt đèn và đắp chăn chuẩn bị ngủ.

Ngọc An đang sấy tóc, chợt điện thoại của cô vang lên. Không để ý đến ai gọi, cô bắt máy ngay, đầu dây bên kia vang lên giọng của một người đàn ông:

“À, nhớ anh không em? Chà, lâu rồi không gặp, vẫn dùng số cũ chứ nhỉ?”

Ngọc An ngẩn người, giọng nói này...

“Anh muốn gì? Đêm khuya còn gọi cho tôi, lúc này chắc anh lại lang thang với mấy tên bạn nhậu.”

Giọng cười của Phong vang lên đầu dây bên kia, anh nói:

“Đúng là chỉ có cưng mới hiểu anh nhất.”

Ngọc An cảm thấy bức mình, cô không hề muốn còn bất kỳ quan hệ gì với người như vậy nữa, giọng cô có chút gắt gỏng:

“Nếu anh gọi tôi chỉ có như vậy thì tôi cúp máy đây.”

“Ấy ấy, đừng vội. Anh gọi chỉ là hỏi thăm thôi mà. Thôi được rồi, vào chủ đề chính nào. Sắp tới anh lấy vợ rồi, muốn mời em đến dự lễ kết hôn của anh, đồng thời muốn em tận mắt chứng kiến anh sống tốt như thế nào suốt bao nhiêu năm qua, để em khỏi phải lo lắng, anh tốt thế còn gì.”

Cô cong miệng, nét cười có chút khinh bỉ:

“Không cần đâu, với cái cách anh nói chuyện với tôi lúc này, tôi đã biết anh sống rất tốt rồi. Chúc anh hạnh phúc, đối xử với bạn đời của mình một cách đúng đắn. Tạm biệt.” Nói rồi cô không chút khách sáo, cúp máy.

Ngọc An mang tâm trạng bực mình của mình gửi hết vào giấc ngủ, vừa nằm xuống một chút, cô đã ngủ say.

Cuối tuần, cô cùng các đồng nghiệp tập trung tại đài truyền hình rồi cùng nhau sang nhà của Thiên Mai. Trên đường đi, mọi người ghé lại siêu thị mua ít đồ để mang qua nhà Thiên Mai, dù gì đi tay không thì cũng không lịch sự. Khi vừa đến nơi, có hai chú chó rất dễ thương chạy ra mừng khách. Cả hai chú chó đều mang giống Husky, một con xanh trắng và một con nâu trắng. Chúng sủa một lúc rồi cũng im lặng ve vẩy cái đuôi. Thiên Mạnh cùng ông bà Trần vui vẻ bước ra đón khách. Mọi người đều lịch sự chào hỏi nhau rồi cùng vào nhà.

Nhà của gia đình Thiên Mai thuộc dạng biệt thự, nó khá to và đẹp.

Gian nhà của gia đình Thiên Mai vô cùng rộng rãi và thoáng mát. Ở phòng khách được trang trí bằng bộ ghế sofa trắng quý phái, bàn trà, một vài chậu cây cảnh. Phía sau bộ ghế có một lớp kính cách ly bên trong nhà và vườn hoa bên ngoài. Đây là lần đầu tiên Ngọc An đến nhà gia đình của Thiên Mạnh nên không khỏi thích thú ngắm nhà anh. Đúng là nhà giàu có khác.

Mọi người vui vẻ ở phòng khách cùng chuyện trò, Thiên Mạnh cùng cô giúp việc mang nước mời khách. Trưởng phòng đại diện mọi người tặng chút quà cho gia đình Thiên Mai, ông bà Trần khách sáo nhưng vẫn vui vẻ nhận lòng tốt của mọi người.

Vào bàn dùng bữa, trưởng phòng đương nhiên ngồi cùng ông bà Trần, bàn gia đình Trần gồm Thiên Mạnh, ba mẹ, trưởng phòng và một số người khác.

Ban đầu là cô nhờ vả chị Phương, ai ngờ lúc sau chị Phương bận việc nên cô lại là người đi đại diện cho chị và mình.

Ngọc An ngồi cạnh Mỹ Như, cô bé cũng có vẻ thích thú với vẻ đẹp của căn nhà gia đình Thiên Mai như cô. Chốc chốc cô bé lại ghé tai Ngọc An nói nhỏ khen cái này, thích cái kia. Thấy đáng vẻ trẻ con của cô bé Mỹ Như, Ngọc An không khỏi buồn cười.

Lúc này mọi người đã ổn định chỗ ngồi, ông Trần đứng dậy phát biểu đôi lời:

“Cảm ơn mọi người đã đến dự ngày giỗ của con gái tôi. Lý do tôi mời mọi người là vì những người thân thiết nhất với con bé ngoài gia đình nó ra là các bạn. Chúng tôi vô cùng cảm kích thời gian qua mọi người đã giúp đỡ con bé. Với tư cách là người cha, tôi thay mặt Thiên Mai nói lời cảm ơn chân thành nhất đến mọi người.”

Tiếng vỗ tay vang lên, tất cả bắt đầu dùng bữa.

Ngọc An để ý hôm nay Thiên Mạnh diện đồ vô cùng thoải mái. Anh mặc chiếc áo thun màu trắng in chữ, quần ngang gối màu xanh đen, làm bật lên vẻ điển trai vốn có của anh, chứ không còn là chàng trai trưởng thành áo blouse thường ngày mà cô thấy. Còn cô hôm nay cũng chỉ diện một chiếc áo sơ mi trắng và quần jeans đen, tóc cao, trẻ trung và hồn nhiên.

Sau bữa ăn, mọi người cùng nhau phụ giúp dọn dẹp rồi chào tạm biệt gia đình Thiên Mai. Ông bà Trần đích thân tiễn khách. Bỗng Thiên Mạnh kéo cô sang một bên, nói:

“Cô ở lại một chút nhé, hôm nay Matti đã sang Mĩ, tự biến mình thành món quà bất ngờ cho Tracy. Anh ấy muốn tham khảo cô một chút.”

Ngọc An gơ tay nhìn đồng hồ, sau đó đồng ý.

Mỹ Như cùng đồng nghiệp lên taxi để đi chơi riêng, chợt cô thắc mắc:

“Chị An đâu rồi nhỉ?”

Một đồng nghiệp nam lên tiếng:

“Chắc về trước rồi. Ngọc An chạy xe đi mà, đâu có ngồi taxi chung tụi mình.” Anh ta nói xong rồi sau đó đọc địa chỉ cần đến cho tài xế.

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 12

12. Chương 12

Khi mọi người đã về hết, Ngọc An cùng Thiên Mạnh lên phòng của anh để nói chuyện với Matti. Tuy Thiên Mạnh đã dọn ra bên ngoài nhưng căn phòng của anh ở đây lúc nào cũng được quét dọn sạch sẽ.

Thiên Mạnh lấy điện thoại của mình ra và bắt đầu cuộc gọi video với Matti. Cả hai cùng ngồi trên giường. Một lúc sau, người ở đầu dây bên kia cũng bắt máy.

“Chào anh, Matti.” Ngọc An cười, nói bằng tiếng Phần Lan với anh chàng.

“Xin chào An, lâu rồi không gặp.” Matti trả lời.

Lúc này Thiên Mạnh đưa cho cô cầm điện thoại của mình rồi đứng dậy mở cửa sổ phòng cho thoáng. Anh ra ngoài ban công đứng một lúc, để lại Ngọc An trong phòng trò chuyện với Matti.

“Cô nói xem, khi tôi đến chỗ làm việc của Tracy gây bất ngờ cho cô ấy, tôi nên mua hoa hay mua thức ăn Hàn Quốc đây?”

Ngọc An cười:

“Đương nhiên là hoa rồi. Nên nhớ là mua hoa hồng hoặc hoa lài nhé. Đó là hai loại hoa mà cậu ấy thích nhất.”

“Tôi biết tôi biết. Mà này, cô và Petri như thế nào rồi?”

Ngọc An có chút ngại ngần, như thế nào là như thế nào?

“Thì tôi thấy cậu ấy dạo này lạ lắm. Mọi khi nói chuyện với tôi là hay tập trung vào laptop để làm việc, vậy mà mấy hôm nay cậu ấy cứ thờ thẩn nhìn vào điện thoại. Không biết cậu ta để cái quái gì trong điện thoại mà ngẩn mãi. Nhờ cậu ta bất cẩn để lệch điện thoại nên tôi mới thấy trong đó là hình của một cô gái tóc dài, ôm một người thú bông lúc ở trung tâm mà chúng ta đi ấy. Trông cô ấy rất quen, rất giống cô.”

Cô ngẩn người, im lặng một chút. Chợt Thiên Mạnh bước vào lấy lại điện thoại mình trong tay cô, anh không vui lên tiếng:

“Anh nói nhiều quá rồi đấy. Đã hỏi xong chưa?”

Matti cười thành tiếng:

“Là do chú để lộ sơ hở thôi. Mà chú nghiêm giọng với tôi cái gì, có phải người trong hình là An không?”

Thiên Mạnh khẽ liếc nhìn Ngọc An. Cô đang không tự nhiên cho lắm, ngó nhìn chỗ khác như chuyện này không liên quan đến mình. Thiên Mạnh nhún mày:

“Được rồi, cúp máy đây, anh hỏi nhiều quá.”

Tiếng cười của Matti bị ngắt. Ngọc An đứng dậy, sau đó nói rằng bây giờ sẽ về nhà. Anh thấy vậy, ngập ngừng một lúc, hỏi:

“Tối mai cô có rảnh không? Cùng tôi đi xem phim đi.”

Ngọc An nhìn anh:

“Tôi nghĩ chúng ta đừng làm những việc của các cặp đôi đang yêu đi. Vì tôi không phải là bạn gái của anh.”

Nghe vậy Thiên Mạnh lắc đầu cười. Anh rút tấm vé xem phim trong túi mình và đặt vào tay cô. Sau đó anh lịch sự mở cửa làm động tác mời. Ngọc An bối rối nhìn anh, nửa muốn trả lại tấm vé nửa muốn giữ lại. Cuối cùng cô quyết định giữ lại, đến ngày hôm đó sẽ nói rõ ràng với anh, coi như là bữa đi chơi cuối cùng.

Ông bà Trần đang dùng trà và xem tivi ở phòng khách, thấy Ngọc An và Thiên Mạnh từ trên lầu xuống nhà, cả hai đứng lên lịch sự tiễn khách. Bà Trần nắm tay Ngọc An, vui vẻ nói rằng lúc nào cũng hoan nghênh cô đến chơi. Chợt Ngọc An thầm nghĩ trong lòng: Có phải mẹ Thiên Mạnh đang hiểu lầm quan hệ của cô và anh?

Thiên Mạnh đứng một bên không nói gì, hai tay đút vào túi như đang chờ đợi. Ngọc An lễ phép chào ông bà Trần, Thiên Mạnh đưa cô ra tới cổng.

“Ba, mẹ, bây giờ con về luôn đây.” Thiên Mạnh nói với ông bà Trần.

“Ừ, lái xe cẩn thận.” Mẹ anh quan tâm nói.

Cả hai cùng đi ra nhà để xe, Ngọc An thắc mắc, đây không phải là nhà của anh ta hay sao?

“Tôi dọn ra ở riêng rồi.”

Vừa dứt lời, anh ngồi vào xe ô tô và khởi động. Cô cũng nhanh chóng đội nón bảo hiểm và lên xe của mình.

Một lúc sau, một chiếc xe tay ga Lead và chiếc ô tô hiệu Mazda chạy song song với nhau. Đến ngã tư, cả hai chào tạm biệt rồi mỗi người một hướng.

Về đến nhà, mọi người vẫn còn ngủ trưa. Ngọc An nhẹ nhàng đóng cửa phòng và ngã người xuống giường. Cô nhìn lên trần nhà, suy nghĩ mông lung. Chợt nhớ tới tấm vé xem phim của anh, cô lấy ra và coi thử xem anh đã chọn phim gì.

50 Sắc Thái.

Ngọc An ngẩn người.

Không phải phim này có rất nhiều cảnh nóng sao? Hình như đám bạn của cô đã đi xem rồi thì phải. Ngọc An lấy điện thoại ra và gọi cho Thủy.

“Alô, Thủy hả? Cho tao hỏi hôm kia mày đi coi 50 Sắc Thái với tụi nó như thế nào, phim có hay không?”

Tiếng của Thủy ừ ừ vang ở đầu dây bên kia:

“Thôi, mày đừng đi coi, không thôi sẽ hối hận đó. Nó cắt hết cảnh nóng rồi con ạ. Gì đâu mà hai đứa trong phim mới nắm tay nhau lại nhảy qua cảnh buổi tối, không thì đã là sáng mai. Tao xem muốn điên cả đầu.”

Nói chuyện với Thủy một lúc rồi cô cúp máy. Nhìn vào suất chiếu là 7 giờ tối. Cô hiểu kì, đi xem phim 16+ vào lúc tối ư? Do cô chỉ rảnh vào lúc tối hay do anh có ý gì khác?

Ngọc An suy nghĩ một lúc, rồi đưa ra quyết định của mình. Được, chơi liêu luôn. Để xem anh ta làm gì mình.

Đến tối, cô dùng bữa với gia đình, phụ mẹ rửa chén rồi ở trong phòng mình suốt buổi. Đạo gần đây cô đang theo dõi một bộ phim trên mạng, vì vậy tối nào cũng thức khuya một chút để xem. Chợt Ngọc An cảm thấy thiếu thứ gì đó. Đúng rồi, là tin nhắn của Thiên Mạnh. Thường thì anh sẽ nhắn cho cô vào lúc 11 giờ hơn, không đến 12 giờ. Vậy mà hôm nay đã là 12 giờ 10 phút, cô vẫn không nghe thấy điện thoại mình báo tin.

Thật ra việc tối nào anh cũng chúc ngủ ngon đối với cô đã trở thành thói quen. Một thói quen rất lạ. Cả hai chỉ là quan hệ bạn bè không hơn, việc chúc ngủ ngon như thế này hầu như chỉ xảy ra ở các cặp đôi yêu nhau. Nhưng Ngọc An cảm thấy mình không hề khó chịu và cự tuyệt với tin nhắn mỗi tối này của anh, ngược lại còn vui vẻ gửi tin trả lời cho anh.

Đây có phải chăng là một dấu hiệu tình cảm của cô đối với anh ngày càng khác?

Tin tin... Tin tin.

Ngọc An bật dậy, lấy điện thoại ra mở xem...

“MobiFone tang 50% gia tri nap the tu ngay 11/2/2015 den 12/2/2015...”

Cô “Chặc” một tiếng, bực dọc ném điện thoại qua một bên. Đáng ghét!

Trong phòng làm việc của mình, Thiên Mạnh mệt mỏi ngã người vào ghế sofa. Vừa về nhà không được bao lâu thì anh lại nhận được cuộc gọi “triệu tập” của Khang. Chẳng qua là cậu ta bận đi chơi với bạn gái mà bắt anh làm thay ca của mình. Vốn nể tình Khang giúp mình trong quãng thời gian đi vắng nên làm thay một ca có là vấn đề gì. Nhưng với lý do là bạn gái giận nên cần đi dỗ thì thật là không thể chấp nhận.

Anh mở mắt nhìn đồng hồ, đã là 12 giờ hơn. Theo thói quen, anh lấy điện thoại mình ra và bắt đầu nhập dòng chữ:

“Bây giờ chắc cô đã ngủ rồi nhỉ. Chúc cô ngủ ngon, ngủ đi, không cần trả lời lại đâu.”

“Ừ.” Một chữ vồn vện sau 2 phút được gửi đến cho anh.

Lúc gửi tin nhắn này, Ngọc An vẫn còn cố thức một chút để xem nốt đoạn cuối của phim. Chợt cô nghĩ lại, sao anh ta lại thức khuya đến vậy? Không phải là tăng ca chứ? Không thể nào, hôm nay chủ nhật, đương nhiên là phải nghỉ ngơi rồi nhỉ.

Khoan đã, bây giờ mình đang có cái suy nghĩ quan tâm đến Thiên Mạnh ư?

Ngáp một cái, cô vươn người rồi tắt máy tính, lên giường ngủ. Dần rồi cô đi vào giấc mộng. Trong giấc mơ, cô thấy bà ngoại đang đứng ở phía xa và mặc bộ đồ mà ngoại thích nhất. Ở phía xa đó, một khoảng cách mà cô cho là sẽ đến được bên cạnh ngoại ngay thôi, ngoại đưa hai tay ra như muốn ôm cô vào lòng. Ngọc An xúc động, chạy đến bên ngoại. Chợt cô thấy con đường mà mình cho là sẽ đến được thôi sao mà dài vô tận, cô chạy mãi chạy mãi vẫn không thể đến được chỗ ngoại.

Bà ngoại ơi! Con nhớ bà lắm.

Bỗng có một ánh sáng từ trên cao chiếu xuống khiến cô cảm thấy chói mắt, liền đưa tay lên che tầm nhìn của mình. Nghĩ đến ngoại, cô hé một mắt nhìn thử, ngoại đã biến mất! Ánh sáng cũng dần tắt đi.

Đừng, đừng mà, bà ngoại ơi, đừng bỏ con, đừng đi.

Ngọc An đau khổ, tiếp tục chạy, chạy mãi nhưng vẫn không biết đến khi nào con đường này mới đến đoạn dừng.

Reng reng... Reng Reng.

Ngọc An giật mình tỉnh giấc, dường như tỉnh khỏi giấc mơ mà cô cho là mình đã được gặp lại bà. Cô dụi mắt, lấy tay đập chiếc đồng hồ đang kêu réo ở bên cạnh. Ngồi dậy và dựa vào thành giường, Ngọc An nghĩ đến lúc này được gặp lại ngoại mỉm cười với mình trong giấc mộng, cô nhận ra rằng ở một thế giới nào đó, ngoại đang sống rất tốt và vui vẻ.

Cô mỉm cười nhẹ, sau đó xuống giường làm vệ sinh cá nhân, ăn sáng và đến đài truyền hình.

Tuy còn hai ngày nữa mới đến ngày Lễ Tình Nhân nhưng ở đài truyền hình đã không ít nàng nhận được hoa, quà từ các chàng trai. Có cô thì nhận được một bó hoa hồng, cô thì được người yêu mua cho trang sức,... Ngọc An nhìn bọn họ ở một góc khen này kêu nọ, cô không khỏi chán ngẫm.

Mỹ Như vừa đến đài truyền hình liền nhận được một hộp quà. Cô không vội mở mà cất nó vào hộp tủ của mình. Thấy Ngọc An ngồi ở bàn làm việc chăm chú ghi báo cáo, cô vui vẻ đến chào hỏi.

“Chị An.” Cô bé cười tíu tít.

“Chào em. Sắp tới Lễ Tình Nhân có đi đâu chơi không?” Ngọc An hỏi.

“Em á hả? Không chị, em có người yêu đâu mà đi chơi. Ở nhà với ba má sướng hơn.” Nói rồi Mỹ Như cười.

“Chị thấy dạo này anh chàng bên đội kỹ thuật mình hình như đang để ý em thì phải. Lúc này chị thấy anh ta để hộp quà lên bàn làm việc của em, hình như là có ý với cưng đó.” Ngọc An cười cười.

“Haha, thật hả chị? Hèn gì em cũng hơi ngạc nhiên, tự nhiên mình được quà mừng lễ sớm. Mà xem ở đây thì ngại quá, em mang về nhà xem hay hơn.”

“Con bé này.” Ngọc An lắc đầu cười.

“Thôi, em không làm phiền chị nữa, em cũng đi làm việc đây.”

Cả hai chị em ngừng nói chuyện rồi bắt đầu làm việc, để ý hôm nay không thấy chị Phương đâu, đến lúc giờ ăn trưa chị vẫn chưa xuất hiện.

Ngọc An lo lắng gọi cho chị, một lúc sau có người bắt máy, nhưng là giọng đàn ông, là chồng của chị.

“Em tìm Phương hả? Cô ấy... Bị tai nạn rồi.”

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 13

13. Chương 13

Lúc Ngọc An đến bệnh viện đã là gần chiều. Vừa nghe tin chị Phương bị tai nạn thì cô nhờ Mỹ Như xin nghỉ giúp mình rồi vội vàng vàng đến ngay bệnh viện.

Cũng may chị Phương chỉ bị xây xước da nhẹ, nhưng tay khá đau nên phải băng bó.

Chị kể rằng lúc sáng đi làm thì bị va chạm với một thanh niên do cậu ta vượt đèn đỏ. Cũng may cậu ta còn có lương tâm, đưa chị đến bệnh viện. Nhìn sơ qua thì trông có vẻ giống người đã đi làm nhưng thật ra là sinh viên năm hai.

Sau khi đi thăm chị Phương, cô về thẳng nhà. Giơ tay lên nhìn đồng hồ, cô mới chợt nhớ là mình có hẹn với Thiên Mạnh. Chọn bữa một bộ đồ, cô tắm xong rồi sấy khô tóc. Đứng trước gương, cô chải tóc rồi sau đó mang túi xách đi ra ngoài.

“Mọi người không cần chờ cơm tối cho con đâu, hôm nay con đi ăn với bạn rồi ạ.” Vừa xuống nhà, cô nói với ba mẹ và đi.

Đến rạp phim được ghi trên tấm vé, cô thấy Thiên Mạnh đã ngồi ở góc coffee của rạp chơi game trên điện thoại. Hôm nay anh diện một chiếc áo thun màu trắng in hình, quần jeans đen làm bật lên nét trẻ trung của một người con trai.

“Anh tới sớm quá nhỉ.” Ngọc An cười cười, kéo ghế ngồi đối diện anh.

“À, tôi tan ca sớm.” Anh ngược lên nhìn cô, tắt điện thoại.

Ngọc An gọi đồ uống rồi cả hai cùng vào phòng chiếu. Tuy hôm nay là thứ hai nhưng rạp vẫn khá đông, vì vậy mọi người đều phải xếp thành hàng dài để từ từ vào phòng chiếu. Ngọc An đang xem quảng cáo phim nên không để ý dòng hàng lên. Thiên Mạnh thấy vậy liền nắm lấy tay cô rồi kéo nhẹ. Ngọc An giật mình, quay lại nhìn anh, nhìn thấy Thiên Mạnh thần nhiên nhìn mình, giống như hành động vừa rồi không có gì lạ cả.

Cô cúi nhìn bàn tay ấm áp của anh đang nắm lấy tay mình, một niềm vui nho nhỏ len lỏi trong tim. Cô cảm thấy mình đúng là có vấn đề rồi, đáng lẽ ra phải cự tuyệt chứ tại sao lại cảm thấy trong lòng vui thế này.

Thấy cô không nói gì, Thiên Mạnh “được nước làm tới”, nắm tay cô bước vào phòng chiếu.

Cả hai ngồi cách màn hình 5 hàng nên chỗ xem khá là đẹp, không quá xa cũng không quá gần. Cô để ý trong rạp toàn là cặp đôi đi xem phim này, vì có đôi thì ngồi tựa vai, đôi thì khoác vai, không thì nắm tay. Còn cô với anh thì sao, một lúc sau sẽ có hành động gì?

“Lúc này cái nắm tay của anh...”

“Chúng ta hẹn hò đi.” Ngọc An còn chưa nói xong liền bị anh cướp lời.

“Sao cơ?” Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Tôi nói... Chúng ta hẹn hò đi.” Thiên Mạnh bình tĩnh nói.

Bộ phim bắt đầu chiếu, ai cũng chăm chú xem vậy mà chỉ có cô và anh lại... Chăm chú nhìn nhau. Cô cảm thấy hình như mình vẫn chưa “tiêu hóa” được câu nói của anh, vì vậy Ngọc An cầm ly nước lên uống để lấy lại bình tĩnh. Bình tĩnh nào, anh ta vừa tỏ tình với mày đấy.

Thấy dáng vẻ bối rối của cô, Thiên Mạnh không khỏi buồn cười, cô gái này cứ như vừa được tỏ tình lần đầu vậy. Thấy vậy anh không nói gì nữa, quay lại bắt đầu xem phim. Ngọc An thấy vậy cũng bắt đầu xem, nhưng tâm trí của cô lại nghĩ đến chuyện khác. Nhưng cô phải công nhận là lời của Thủy đúng thật. Hai nhân vật chính vừa đụng chạm nhau một cái đã là sáng mai. Mà mỗi lần đến những cảnh tương tự, cả phòng cứ “Ồ” lên, tỏ vẻ không hài lòng.

Cô quay qua lén nhìn biểu cảm của Thiên Mạnh lúc này, trông anh vẫn bình tĩnh, không như những người khác mà tỏ vẻ bất mãn về bộ phim. Thật ra trong lòng cô, Thiên Mạnh là một đối tượng không tồi. Anh có việc làm ổn định, tính tình tốt lành, giỏi giang và là đứa con hiếu thảo, như vậy đối với cô thì đã là hoàn hảo rồi. Nhớ lúc nãy anh tỏ tình với mình, trong lòng cô cảm thấy ấm áp và rất vui, giống như mọi khúc mắc đều đã được gỡ bỏ.

Nhưng nhớ lại chuyện xưa, cô lại cảm thấy không biết có nên đồng ý hay không. Lỡ như chuyện đó lại tái diễn một lần nữa? Nếu như trên đời này đàn ông nào cũng đều giống nhau? Đấu tranh tư tưởng một lúc, cô cũng đưa ra quyết định...

“Chúng ta hẹn hò đi.” Ngọc An cười cười, nhìn anh nói.

Thiên Mạnh nghe vậy quay lại nhìn cô, bình tĩnh trả lời, ánh mắt ẩn hiện ý cười:

“Sao cơ?”

Ngọc An chợt nhận ra, hóa ra là anh đang trêu cô đây mà. Cô nở một nụ cười rất tươi.

“Em nói... Chúng ta hẹn hò đi.”

“Được.” Thiên Mạnh cười, anh có thể thấy vẻ kiên định trong lời nói và ánh mắt của cô.

Matti đứng trước cửa của tòa nhà cao lớn – là nơi Tracy làm việc, trong lòng anh liền dâng lên một cảm giác mong chờ và hồi hộp vô cùng. Nếu bất ngờ gặp lại anh, cô sẽ nói gì, có phản ứng ra sao?

Bước vào trong, anh hỏi chuyện với một cô tiếp tân tóc vàng:

“Cho tôi hỏi cô Tracy Martin ở phòng kế toán hôm nay có làm việc không? Tôi muốn gặp cô ấy, phiền cô chuyển lời đến cho cô ấy giúp tôi.”

Cô gái tóc vàng nghe vậy liền giúp anh kiểm tra trên máy tính, vui vẻ trả lời:

“Cô ấy hôm nay có đi làm, anh tên là gì, tôi sẽ chuyển lời giúp anh.”

“Matti Virtanen.”

“Mời anh qua phòng tiếp khách bên kia ngồi đợi một chút nhé.”

Matti gật đầu cảm ơn, sau đó theo chỉ dẫn của cô tiếp tân, anh đi qua bên phía đối diện và vào phòng ngồi chờ. Ngó nhìn bó hoa trong tay, lòng anh cảm thấy mong chờ vô cùng. Vài phút sau, tiếng giày cao gót ngày càng gần mang với sự vội vàng, gấp gáp tiến về phòng tiếp khách. Vừa mở cửa, Tracy nhảy cẫng lên:

“Anh Matti.” Cô chạy lại ôm anh.

Matti vui vẻ ôm lấy Tracy, anh ôm cô xoay một vòng rồi hôn lên môi cô, dáng vẻ của cả hai cô cùng tình tứ trong phòng tiếp khách.

Lúc nghe Lindy nói là có người muốn gặp cô tên là Matti, trong lòng Tracy rung lên một hồi. Anh ấy tới đây thăm mình thật sao? Cô vội vàng chạy về phía thang máy, tay đặt lên ngực, nơi trái tim không ngừng đập nhanh và mạnh như trống. Cô hồi hộp mở cửa phòng ra liền thấy Matti đang ngồi bên trong cùng với bó hoa hồng.

“Tặng em này.” Matti cầm bó hoa lên, tặng cô.

“Cảm ơn anh.” Cô cười títt mắt.

Trong phòng trò chuyện một hồi, cô mới biết là anh vẫn còn đang trong kì nghỉ đông, mặc dù đã là sang năm mới. Vì vậy anh quyết định dành thời gian này đi tìm cô, muốn cùng cô trải qua một kì nghỉ và ngày Lễ Tình Nhân vô cùng vui vẻ và hạnh phúc.

Trong lòng Tracy thấy xúc động vô cùng.

Ngồi với nhau tâm tình một lúc, Tracy tiễn anh ra chỗ bắt taxi rồi cả hai hẹn nhau tối đi hẹn hò. Tracy ghi địa chỉ nhà mình cho anh, Matti nói rằng tối nay sẽ đến đón cô.

“Anh rành đường ở đây sao?” Tracy ngạc nhiên.

“Anh từng du học ở đây mà.”

Tracy cười cười, cả hai ôm hôn tạm biệt rồi Matti lên taxi trở về khách sạn, còn cô thì tiếp tục đi làm việc. Trong lòng ôm bó hoa hồng mà Matti tặng, lòng cô dâng lên một cảm giác hạnh phúc khó tả vô cùng. Lindy thấy vậy liền trêu cô:

“Hóa ra là bạn trai không ngại đường xa đến tìm em đây sao. Chị ganh tị thật đấy.”

Cô cười ngại rồi ôm bó hoa lên lầu làm việc.

Đương nhiên ngay cả phòng kế toán cũng không hề tha cho cô, liên tục truy hỏi khi thấy Tracy bước vào phòng với nét mặt vui vẻ như vừa trúng số, trên tay lại còn có bó hoa hồng của ai đó vừa tặng.

Bộ phim kết thúc, mọi người từ từ đứng dậy và ra ngoài. Không biết có phải là do thói quen khi còn ở Phần Lan hay không mà cả Ngọc An và Thiên Mạnh đều ngồi lại để chờ mọi người ra gần hết mình mới ra. Khi chỉ còn vài người, Thiên Mạnh đứng dậy rồi chìa tay mình ra, Ngọc An vui vẻ đặt tay mình lên, cả hai nắm tay nhau ra khỏi phòng. Ngồi lại ở góc coffee, cả hai gọi món ăn nhẹ như sandwich rồi lại gọi thêm nước. Ra đến trước cổng rạp phim, Thiên Mạnh ló đầu ra cửa xe, nói:

“Em về cẩn thận nhé, có cần anh hộ tống một đoạn không?”

“Không cần đâu, anh cũng lái xe cẩn thận.” Cô cười.

Hôm nay là ngày tổ tình và là buổi hẹn hò đầu tiên của cả hai, Thiên Mạnh vừa lái xe vừa chống một tay còn lại lên cửa sổ và suy nghĩ mông lung, không nhận được công miệng lên. Quả thật rất thú vị.

Ngọc An về đến nhà đã là 9 giờ tối., ba mẹ cô vẫn còn ở phòng khách xem tivi. Vừa nãy chỉ ăn nhẹ nên thành ra cô vẫn còn đói. Xuống bếp tìm xem còn cái gì để lót dạ thì cô thấy dì hai đang lục đục tìm cái gì đó trong tủ lạnh.

“Dì hai ơi, nhà mình còn mì gói không ạ?”

“Còn con, trong tủ đó.”

Cô mở tủ chén ra lấy gói mì rồi bắt nước sôi lên nấu. Ăn xong mới thấy thỏa mãn, không hiểu sao lúc nào ăn tối cũng ngon nhất. Dọn dẹp xong thì cô thưa ba mẹ và đi lên phòng trước. Vừa bật máy tính lên liền thấy tin nhắn Skype của Tracy. Thấy vậy cô liền gọi cho cô bạn ngay, lúc này bên cậu ấy chắc đã là 9 giờ sáng.

“Chào An.” Tracy vui vẻ lên tiếng.

Ngọc An nhìn cô bạn qua Skype, Tracy đang mặc đồ công sở, phía sau là cửa kính của phòng đối diện, còn nghe tiếng lốc cốc đánh máy, cô đoán chắc là Tracy đang ở chỗ làm việc. Cô sợ mình gọi không đúng lúc, liền hỏi Tracy như vậy thì có làm phiền đến cô bạn và những người xung quanh không.

“Không sao đâu, nói chuyện một chút không có vấn đề gì.” Tracy vui vẻ trả lời.

“À, cậu đã nhận được “món quà bất ngờ” chưa?” Ngọc An hỏi.

“Món quà bất ngờ? Hóa ra cậu biết chuyện này à?”

“Là anh ta hỏi ý kiến mình nên mua hoa hay mua món Hàn cho cậu đó.” Nói rồi Ngọc An cười.

Cả hai cô bạn trò chuyện một lúc, Tracy liền đổi từ thế “bị động” sang thế “chủ động”, tra hỏi cô bạn.

“Cậu và Thiên Mạnh như thế nào rồi, có tiến triển gì không? Về lại Việt Nam có gặp nhau không?”

Ngọc An im lặng vài giây, sau đó nói:

“Hẹn hò rồi chứ.”

“Cái gì? Lâu như vậy á?” Tracy ngạc nhiên.

“Lâu gì cơ?” Ngọc An không hiểu.

“Chắc, mối quan hệ của hai người chứ sao. Về Việt Nam gần một tháng thì mới hẹn hò ư? Mình còn tưởng anh ta là cao thủ, vừa về Việt Nam là phải tỏ tình ngay chứ.” Tracy không hài lòng, lên tiếng.

“Thật ra lúc về Việt Nam bọn mình có gặp lại, có vài lần cùng đi ăn với nhau nhưng chỉ là với quan hệ bạn bè thôi. Tụi mình mới bắt đầu hẹn hò hôm nay.”

Tiếng cười của Tracy vang lên:

“Thật sao? Thôi, dù gì cũng chúc mừng hai người.”

Trò chuyện một lúc thì Tracy phải cúp máy để bắt đầu làm việc. Ngọc An cũng không muốn làm phiền thời gian của cô bạn nên cả hai đành tạm biệt và hẹn gọi lại. Cô vẫn như thường lệ, tiếp tục xem bộ phim còn đang dở dang. Xem được hai tập, tiếng điện thoại vang lên báo có tin nhắn.

“Chúc em ngon giấc.”

Lần này thì chuẩn 11 giờ.

Ngọc An mỉm cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào:

“Anh cũng vậy.”

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 14

14. Chương 14

Nửa năm sau.

Ngọc An ăn vội bữa rồi thưa cả nhà đi làm. Thiên Mạnh đậu xe ở trước nhà cô và đang ngồi trò chuyện với ba Ngọc An ở phòng khách. Thấy bạn gái mình từ trong bếp đi ra thì anh lễ phép chào ba cô một tiếng, đưa cô đến đài truyền hình.

Mối quan hệ của cả hai đến mức này rồi đấy. Ngày nào anh cũng đón cô đi làm, rước cô tan ca. Tuy là người yêu của nhau nhưng mẹ cô vẫn thường hay nhắc nhở:

“Con còn tay còn chân, biết lái xe thì sao không tự đi làm, để con người ta sáng nào cũng phải dậy sớm chỉ để đi đưa đón con.”

Trên đường đến đài truyền hình, Thiên Mạnh lấy phần sandwich của mình đưa cho cô, nói:

“Lúc nào em ăn cũng vội, sợ đi trễ lắm sao? Bữa sáng là quan trọng nhất đấy, mau ăn thêm đi.”

Ngọc An cười cười, đón lấy phần sandwich của anh, sau đó cô cũng lấy bữa sáng của mình từ trong ba lô ra đưa cho anh. Thật ra đây không phải là bữa sáng của cô, mà là cô làm cho Thiên Mạnh. Ngày nào cũng như ngày nào, cả hai đều đổi bữa sáng cho nhau thế này, cô cảm thấy việc này tuy trẻ con nhưng vẫn rất hạnh phúc.

Thiên Mạnh cười, mắt vẫn tập trung lái xe, một tay cầm lấy bữa sáng mà cô đã cất công chuẩn bị cho anh. Lúc dừng đèn đỏ, Ngọc An nhìn anh, nói:

“Anh này, ngày mai ba mẹ em đi du lịch chơi rồi.”

“Vậy sao? Như vậy có nghĩa là anh có thể qua nhà em ngủ lại à?” Anh trêu cô.

Ngọc An cười rồi im lặng vài giây, chợt suy nghĩ đến một vấn đề. Mọi lần đi chơi với anh, Thiên Mạnh không có hành động gì quá mức, nhưng quen nhau ba tháng và chưa có nụ hôn đầu của cả hai, Tracy bảo rằng đây là mối quan hệ yêu đương chậm chạp nhất mà cô từng biết. Thật ra mỗi khi Thiên Mạnh hôn ở bên má và trán cô và nắm tay thôi cũng đã khiến cho tim Ngọc An đập lối nhịp. Hôn môi một cái chắc cô ngất mất.

Một điều thú vị là hồi còn quen với Phong gần 2 năm, cô và anh ta chưa hề có nụ hôn ở môi đâu đấy. Điều này cũng có nghĩa Ngọc An chưa hề có cái “first kiss”.

Lúc cô kể cho anh nghe về việc mình chưa có nụ hôn đầu, Thiên Mạnh cười, trêu cô:

“Chắc do em bị... Hồi miệng đấy. Cũng may anh là bác sĩ, không ngại mấy cô nàng như em đâu. Nào, lại đây anh hôn miếng.”

Ngọc An đánh nhẹ lên đầu Thiên Mạnh. Anh giả vờ nhăn nhó rồi sau đó giữ tay cô lại, ghé môi mình gần vào môi Ngọc An. Cô thấy vậy liền nhắm tịt mắt, miệng hơi chu chu, anh không khỏi buồn cười.

“Anh sẽ không bắt nạt một cô gái như em, chờ em tự dâng nụ hôn đầu của mình cho anh mới là hạnh phúc.”

Xuống xe, cô cúi người xuống nhìn anh qua cửa sổ, dặn đi đường cẩn thận rồi bước vào đài truyền hình. Thiên Mạnh cười rồi bảo chiều sẽ đến đón cô.

Tay chị Phương đã khỏi từ lâu nên đi chị làm đều đặn trở lại. Lúc cô ngồi vào bàn làm việc của mình, Mỹ Như và chị Phương vẫn chưa đến. Tuy nhiên, cũng nhân cơ hội này mà anh chàng Gia Tuấn bên đội kĩ thuật luôn để một phần bánh và sữa trên bàn Mỹ Như, sau đó cả ngày liền trốn ở trường quay.

Lần này, khi Gia Tuấn lại mang phần ăn sáng đến cho Mỹ Như, Ngọc An nhìn anh, hỏi:

“Sao anh không trực tiếp thổ lộ luôn? Em thấy Mỹ Như là một cô gái có tính tình cởi mở, chắc chắn sẽ chịu gặp anh nói chuyện mà.”

Anh chàng tên Gia Tuấn nghe thấy vậy liền cười ngại:

“Sắp tới là sinh nhật cô ấy, anh nhân dịp đó sẽ thổ lộ luôn. Nhưng hôm qua anh có hẹn cô ấy đi ăn, cô ấy đã đồng ý. Anh thấy đi từ từ cho nó chắc ăn.”

Ngọc An lắc đầu cười:

“3 tháng rồi đấy ông anh của tôi ơi. Nói không chừng Mỹ Như đã có người yêu bên ngoài rồi.”

“Làm gì có chuyện đó.” Gia Tuấn nói chắc như đinh đóng cột.

Lúc Mỹ Như vừa đến đài truyền hình, Ngọc An đã phải đến trường quay để thực hiện buổi quay dự báo thời tiết. Cô ngồi xuống bàn làm việc của mình, nhìn phần ăn sáng được đặt trên bàn, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp. Như thường lệ, Mỹ Như ngồi tại chỗ ăn sáng rồi sau đó bắt đầu làm việc. Cô không cảm thấy khó chịu với việc làm đầy quan tâm này của Gia Tuấn, ngược lại còn vui vẻ tiếp nhận. Chiều hôm qua vừa lúc tan ca, Gia Tuấn đi đến trước mặt cô và hẹn tối mai đi ăn. Thật tình thì tối hôm đó cô khá là rảnh rỗi nên đã đồng ý lời mời của anh. Mỹ Như không khỏi buồn cười khi thấy đáng về vui mừng của anh lúc rời đi.

Chiều đến, Thiên Mạnh đã đậu xe sẵn bên đường đợi cô. Ngọc An vừa từ bên trong bước ra cùng một vài đồng nghiệp, nhìn thấy anh liền nở một nụ cười vui vẻ. Khi cả hai dùng bữa tại một nhà hàng, Thiên Mạnh nói rằng ba mẹ anh ấy muốn gặp cô, hỏi cuối tuần này có được không.

Ngọc An đương nhiên không rảnh cũng phải rảnh.

Thiên Mạnh đưa cô về nhà rồi cũng lái xe về chung cư. Ngọc An đi ngang qua phòng ba mẹ thì thấy cả hai đang sắp đồ xếp vào vali. Họ đang sửa soạn cho chuyến du lịch của mình. Cô thấy vậy vui vẻ bước vào phụ ba mẹ, cả hai dặn dò cô vài câu như ở nhà phải nhớ giúp đi hai dọn dẹp, trông nhà, vân vân. Cô gật đầu vâng lời, sau đó hứa rằng ngày mai sẽ cố tan ca sớm đưa hai người ra sân bay.

Qua hôm sau, Thiên Mạnh làm tài xế cho cô và ba mẹ. Dì hai đi dự tiệc nên không cùng cô tiễn ba mẹ được. Trên đường đến sân bay, Thiên Mạnh vừa lái xe vừa trò chuyện với ba mẹ cô rất tự nhiên, lâu lâu lại pha một câu đùa vào, khiến cho không khí trong xe vô cùng thoải mái.

Chờ ba mẹ làm thủ tục xuất cảnh, cô và anh ngồi ở quán coffee gần đó, gọi nước và ngồi chờ. Ngọc An nhìn anh, lên tiếng:

“Anh, cho em mượn điện thoại đi.”

“Muốn kiểm tra gì sao?” Anh cười, lấy điện thoại ra đưa cho cô.

“Đâu có, em muốn chơi game.”

Vừa mở điện thoại lên, lập tức hình ảnh của một cô gái ôm người thú bông xuất hiện trước mặt cô. Cô gái trong ảnh cười rất tươi, người đó còn ai khác ngoài Ngọc An. Chợt cô nghĩ ra một điều, kéo ghế ngồi gần Thiên Mạnh gần hơn.

“Tụi mình tự sướng một tấm đi.”

“Anh không thích chụp hình.” Thiên Mạnh nói.

“Một tấm thôi, cho em làm ảnh nền điện thoại.” Ngọc An nhìn anh, giọng điệu có chút làm nũng.

Thiên Mạnh thở dài một tiếng, biết anh đã đồng ý, Ngọc An nhanh chóng bật ứng dụng máy ảnh, đưa tay ra xa.

“Cười lên nào.” Ngọc An nghiêng đầu về anh, mỉm cười.

Tách.

“Sao anh không cười gì hết!” Kiểm tra lại tấm ảnh, Ngọc An không vui hỏi anh.

“Em nhìn kĩ đi, dù anh không cười nhưng vẫn rất ăn ảnh, không phải sao.” Thiên Mạnh lấy lại điện thoại từ tay cô, chỉ chỉ vào tấm ảnh.

Ngọc An phì cười, sau đó cô gửi tấm ảnh này từ máy anh sang máy mình, một lúc sau, tấm ảnh đã trở thành hình nền điện thoại của cô.

Ba mẹ từ khu check-in bước ra, Ngọc An cùng Thiên Mạnh đi về phía ba mẹ cô trò chuyện một lúc về vụ hành lí, chụp vài tấm ảnh rồi sau đó cô ôm chào tạm biệt ba mẹ, không quên hôn má mỗi người một cái. Thiên Mạnh cũng lễ phép chào ba mẹ cô, còn chúc cả hai một chuyến du lịch vui vẻ. Nói chuyện một lúc thì ông bà Phan đến giờ phải lên máy bay, họ quay lại nhìn cặp đôi trẻ một cái rồi vẫy tay, bước vào trong.

Thiên Mạnh đưa cô về nhà đã là 10 giờ hơn. Lúc dừng trước nhà cô, anh dặn:

“Tối nay ngủ sớm đi, đừng thức khuya xem phim nữa đấy. Mai anh lại đón em.”

“Em biết rồi.” Cô cười cười.

Chạy được một đoạn, Phúc Khang gọi rủ anh đến nhà hàng của nhà cậu ấy chơi. Nhà hàng này là do ba Phúc Khang mở, hôm nay nghe cậu ta nói thử nghiệm món mới thành công, muốn mời Thiên Mạnh đến dùng. Thành ra 12 giờ đêm anh mới về đến nhà.

“Đã hơn 11 giờ rồi, anh bận việc ở bệnh viện sao? Mau chóng hoàn thành rồi về nhà nhé, chúc anh ngủ ngon.” Tin nhắn của Ngọc An gửi cho anh vào lúc 11 giờ 47 phút.

Anh mỉm cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Thiên Mạnh nhắn lại cho cô rồi vệ sinh cá nhân, lên giường ngủ.

Sáng hôm sau, khi anh vừa đưa cô đến đài truyền hình, một nhóm phóng viên của đài cô vội vàng vàng lên xe cùng với các thiết bị như máy quay, micro,... Ngọc An thấy không có gì lạ, cảnh tượng này vốn đã rất quen thuộc ở đài truyền hình. Lúc cô lên đến phòng làm việc, mọi người lại nhìn cô với ánh mắt thương xót. Chợt cô thấy Mỹ Như đồ chị Phương đang khóc, Ngọc An lo lắng hỏi:

“Chị, có chuyện gì vậy? Sao chị lại khóc?”

Chị Phương nhìn cô, đôi mắt ngấn lệ:

“An... An đáng thương của chị. Em phải bình tĩnh nghe chị nói, bình tĩnh nha em.” Chị Phương nói xong, đưa tay quệt nước mắt, sụt sịt mũi.

“Chị, chị nín đi đã.” Ngọc An quan tâm nói, đưa khăn giấy cho chị.

“An ơi, chuyến bay từ Thành phố Hồ Chí Minh đến Nga của ba mẹ em đã... Đã gặp tai nạn rồi.” Nói rồi chị Phương không kiềm được cảm xúc, nước mắt rơi lã chã.

Ngọc An như không tin vào tai mình:

“Chị, chị nói cái gì vậy, chị đừng có hù em như vậy.”

Lúc này Mỹ Như cũng đã rơi nước mắt, giọng run run:

“Chị An, tụi em không đùa với chị. Mới sáng nay đài truyền hình vừa nhận được tin, đã cử đi một nhóm phóng viên đi phỏng vấn và xác nhận rồi.”

Ngọc An ngồi thụp xuống, nước mắt rơi lã chã, nét mặt vẫn còn ngạc nhiên và quá bất ngờ. Ba mẹ cô cách đây vài tiếng còn đứng trò chuyện với cô đây mà, sao mà bây giờ báo tin họ đã mất trong chuyến bay xấu số đó chứ?

Không, cô không tin, cô không tin!

Cô đứng dậy và vội vàng chạy ra ngoài, chị Phương thấy vậy liền lấy điện thoại mình ra và nói với Mỹ Như:

“Em mau gọi cho Thiên Mạnh giúp chị, chị sợ con bé An nó làm chuyện gì dại dột lắm. Chắc chắn An nó không chịu nổi cú sốc này đâu.” Chị Phương sụt sịt, lấy khăn giấy lau nước mắt.

Mỹ Như lục số của Thiên Mạnh và gọi cho anh, rất nhanh người ở đầu dây bên kia đã bắt máy.

“Alô.”

“Anh Thiên Mạnh, em là đồng nghiệp của chị Ngọc An, tên là Mỹ Như. Vừa nãy đài truyền hình tụi em vừa nhận tin một chuyến bay đã gặp tai nạn, ba mẹ chị Ngọc An đã có mặt trên chuyến bay đó. Bây giờ chị Ngọc An đã đi ra ngoài, tụi em không rõ là đã đi đâu, em gọi báo cho anh một tiếng, em sợ chị ấy làm chuyện gì dại dột.” Mỹ Như nói một hơi rồi cũng rơi vài giọt nước mắt.

Im lặng nghe Mỹ Như nói, Thiên Mạnh trả lời:

“Anh biết rồi. Cảm ơn em.”

Thiên Mạnh vội vàng chạy ra ngoài, Phúc Khang thấy vậy liền hỏi có chuyện gì, anh chỉ trả lời qua loa rồi nhờ Phúc Khang làm thay việc mình.

Ngọc An, tốt nhất em hãy chờ anh, đừng làm bất cứ chuyện gì dại dột hết.

Độc tiếp Em đừng sợ – Chương 15

15. Chương 15

“Vào lúc 4 giờ sáng nay, một chiếc máy bay của hãng hàng không X khởi hành từ Việt Nam đến Nga đã gặp nạn và rơi xuống bãi đất hoang. Nguyên nhân ban đầu được cho là gặp vấn đề động cơ. Hiện số hành khách đã được xác định với 200 người, trong đó có 37 người là mang quốc tịch Việt Nam...”

Ngọc An không biết mình đã về nhà bằng cách nào nhưng cô lại nhốt mình trong phòng suốt cả ngày. Khi dì hai biết tin khóc lên khóc xuống, một vài người thân, hàng xóm cũng đến hỏi thăm và chia buồn. Dì hai lau nước mắt, mang ly sữa lên phòng cô.

“An ơi, mở cửa cho dì đi con.”

Đáp lại dì là sự im lặng đáng sợ.

Dì hai biết rằng khi mất bà ngoại, Ngọc An đau lòng vô cùng. Nhưng bây giờ ông trời lại nhấn tâm cướp đi ba mẹ của cô, chắc chắn vết thương ấy lại có thêm một vết nứt lớn hơn nữa. Nghĩ đến đây, dì kiểm không được sự thương xót. Lặng lẽ rơi nước mắt.

Thiên Mạnh gọi cô vô số cuộc nhưng đều không có ai bắt máy, không thì là số máy bận. Lái xe tìm ở vài chỗ, rốt cuộc anh cũng quyết định chạy qua nhà cô xem sao. Quả nhiên là cô đang ở nhà.

Vừa thấy Thiên Mạnh xuất hiện trước cửa, dì hai vội chạy ra đón anh và kể lể mọi chuyện. Anh đi vội lên phòng cô rồi gõ cửa vài cái:

“Là anh đây, anh vào nhé?”

Cũng không có tiếng trả lời.

Anh vừa định mở cửa bước vào thì mới biết là cô đã khóa phòng. Anh nhẹ nói:

“Ngọc An, mở cửa cho anh đi em.”

Một lúc sau. Cạch.

Ngọc An mở cửa, đứng trước mặt anh với khuôn mặt còn đầm đìa nước mắt, đầu tóc hơi rối bù. Thiên Mạnh thấy đáng vẻ này của cô liền đau lòng, hai tay ôm lấy cô vào lòng anh.

“Em khóc đi, nếu nó làm em cảm thấy tốt hơn.”

Cô không kiềm được, khóc thành tiếng.

Nghe tiếng khóc của cô, tim Thiên Mạnh nhói lên, một tay vuốt nhẹ đầu Ngọc An.

Anh dìu cô xuống dưới nhà, dì hai thấy vậy vội đi vào bếp lấy ly nước cho cô, Ngọc An nhìn dì một lúc rồi cả hai lại ôm nhau thút thít. Một lúc sau, chị Phương, Mỹ Như cùng một vài đồng nghiệp khác đến nhà cô để cùng chia sẻ.

Bên đại diện của hàng không gọi điện về nhà cô để đi làm ADN xác nhận người thân, Ngọc An liền thấy lòng mình như bị ai đó đánh mạnh vào, thở không nổi.

Hôm nay Thiên Mạnh bỏ dở công việc ở bệnh viện để đi tìm cô, Phúc Khang và Minh Hạnh không khỏi lo lắng. Khi Phúc Khang gọi hỏi thăm anh, đã là 5 giờ chiều.

Tracy khi biết tin liền vội vã gọi điện thoại cho Ngọc An, lúc đó bên chỗ cô chỉ mới có 6 giờ sáng. Hôm nay Tracy ngủ lại ở chỗ của Matti, lúc an ủi Ngọc An, cô cũng không kiềm được rơi vài giọt nước mắt, Matti không đành lòng liền ôm cô và dỗ.

Mỹ Như, chị Phương và đồng nghiệp đã ra về hết, Ngọc An đỡ dì hai lên phòng rồi cô xuống bếp nấu chút nước ấm. Thiên Mạnh từ trước cửa nhà bước vào với hai phần cơm hộp. Cô nhìn bữa tối trên tay anh rồi nhẹ lắc đầu ý nói không muốn ăn, vẻ mặt mệt mỏi.

Anh đương nhiên là bắt cô ăn một chút thì mới chịu.

Một lúc sau anh bảo cô lên phòng nghỉ ngơi trước, để anh dọn dẹp. Ngọc An cảm thấy trong người mệt mỏi nên nói “Làm phiền anh rồi”, lên phòng mình.

Lúc vừa định chợp mắt một chút, Ngọc An chợt nhớ bây giờ đã tối rồi, nhà vẫn chưa khóa mà Thiên Mạnh vẫn chưa về. Nghĩ vậy cô bước xuống giường và nhìn thử ở bậc cầu thang xem anh đã đi chưa.

Thiên Mạnh đang ngủ ở trên ghế sofa.

Cô phân vân không biết có nên đánh thức anh hay không, dù gì cũng đã trễ rồi. Nghĩ vậy cô thấy không nỡ gọi anh, lên phòng mình lấy cái chăn khác rồi mang xuống phòng khách, đắp lên người Thiên Mạnh.

Có lẽ hôm nay anh cũng mệt như cô vậy, đã ngủ say rồi.

Đi hai từ trên lầu bước xuống, thấy vậy liền bảo cô qua nhà bác Vũ cho Thiên Mạnh để nhờ xe mình qua đêm một bữa. Nhà bác Vũ có một cái sân rất rộng dùng cho việc giữ xe kiếm thêm thu nhập, đôi lúc Thiên Mạnh cũng là khách hàng của bác.

Đi một lúc rồi quay về, cô thấy Thiên Mạnh ngồi ở ghế sofa, đầu tóc có chút rối bù. Hình như anh vừa mới tỉnh.

Nhìn thấy Ngọc An từ bên ngoài trở về, anh lo lắng hỏi chuyện, cô bảo không có gì, chỉ là đi nhờ bác Vũ giữ xe qua đêm cho anh. Thiên Mạnh gật đầu rồi kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình.

“Ngày mai anh đưa em đi nhé?”

Ngọc An nhìn anh, nhẹ rồi gật đầu.

Sáng sớm, Thiên Mạnh chạy về nhà làm vệ sinh cá nhân, thay một bộ đồ khác rồi gọi cho Phúc Khang thể việc tuần này ỉnh. Sau khi cúp máy, Thiên Mạnh xuống tầng hầm lấy xe rồi chạy qua nhà cô.

Ngọc An vốn đã dậy từ sớm nhưng cô lại luôn thích tự nhốt mình trong phòng. Ngẩn ngơ ngắm tấm ảnh cô chụp cùng ba mẹ lúc còn ở Phần Lan trong điện thoại, một dòng nước trắng xóa nóng hổi lăn dài trên má cô.

9 giờ sáng, anh đưa cô đến trung tâm để đi làm xét nghiệm ADN.

Lúc từ trung tâm ra về, cô nhận được cuộc gọi từ dì hai. Dì nói rằng hôm nay phải cùng dương đưa Quang đi tái khám nên có lẽ sẽ không nấu bữa trưa, bảo cô nhờ Thiên Mạnh đưa đi đâu đó ăn tạm. Cả hai cùng đến một quán ăn gần bệnh viện Vân Sơn.

Suốt đường đi, anh thấy Ngọc An cứ thẫn thờ nhìn bên ngoài cửa sổ. Lúc anh hỏi chuyện cô cũng chỉ trả lời qua loa giống như không muốn nói chuyện. Ngồi bên trong quán ăn, cô dường như không hề động đũa, thấy vậy anh liền cảm thấy không yên lòng.

“An, ăn chút gì đi em.”

Cô lắc đầu.

“Vậy nếu em không ăn, anh bảo người ta gói lại rồi mang lên bệnh viện, lúc nào đói thì lấy ra ăn nhé?”

Cô gật đầu.

Thiên Mạnh kêu người gói lại phần cơm của cô rồi anh đưa Ngọc An vào nơi làm việc của mình. Vốn dĩ anh nên đưa cô về nhà nhưng có bệnh nhân cần phải làm phẫu thuật gấp, anh lại là người chịu trách nhiệm người bệnh nhân này nên không thể nào bỏ qua. Cứu người là việc không thể chậm trễ.

Trong lúc Thiên Mạnh đi làm việc, Ngọc An nằm ngủ tạm trên ghế sofa trong phòng làm việc của anh. Một lúc sau, Minh Hạnh bước vào với ly nước và viên sủi vitamin trên tay.

Chuyện Thiên Mạnh đã có bạn gái, cô là người biết thứ ba, sau Phúc Khang. Hôm nay, lúc anh chuẩn bị vào phòng phẫu thuật, Thiên Mạnh nhờ cô đem một viên vitamin cho Ngọc An để giúp cô ấy thấy khỏe hơn. Minh Hạnh gật đầu đồng ý.

“Chị An.” Minh Hạnh khẽ lay cô gái đang nằm ngủ.

Ngọc An tỉnh giấc, nheo đôi mắt chưa tiếp nhận được ánh sáng nhìn người phụ nữ trước mặt mình rồi từ từ ngồi dậy. Minh Hạnh cho viên sủi vào ly nước, sau đó đưa cho Ngọc An.

“Chị uống cái này đi cho khỏe. Một chút anh Thiên Mạnh sẽ xong việc ngay thôi.”

Ngọc An gật đầu cảm ơn Minh Hạnh, cô cố uống cạn ly nước rồi đặt ly lại trên bàn. Minh Hạnh ngồi xuống bên cạnh cô và an ủi về chuyện của ba mẹ cô, Ngọc An cảm kích vô cùng.

Một lúc sau, Thiên Mạnh bước vào, trên người anh vẫn còn mặc bộ đồ màu biển nhạt dành cho phẫu thuật. Minh Hạnh thấy vậy thì liền đứng dậy rồi cầm ly nước, nói:

“Anh xong rồi hả? Không làm phiền hai người, em đi đây.”

“Cảm ơn em.” Thiên Mạnh nói.

Minh Hạnh cười cười rồi bước ra ngoài, cô muốn quay lại nói điều gì đó nhưng lại thôi và đóng cửa nhẹ nhàng. Thiên Mạnh ngồi xuống bên cạnh cô, Ngọc An nói rằng Minh Hạnh là một cô gái rất tốt, lúc anh đang bận phẫu thuật thì cô ấy đã bên cạnh cô an ủi, động viên. Thiên Mạnh gật đầu:

“Đúng vậy, Minh Hạnh là một cô gái tốt.”

Vài ngày sau, báo chí không ngừng đưa tin về sự việc chiếc máy bay gặp nạn ấy. Có một vài phóng viên đến nhà cô muốn phỏng vấn nhưng đều bị dì hai, dưỡng và Thiên Mạnh từ chối ngay trước cửa. Khi bản tin về chiếc máy bay này được phát sóng trên đài News, Thiên Mạnh sợ cô không chịu được đả kích nên đều giành đồ điều khiển tắt tivi đi. Mỗi lần như vậy, cô cau mày:

“Tại sao anh lại tắt? Em muốn nghe họ nói.”

“Bây giờ vẫn chưa có kết quả chính xác, em đừng nghe các phóng viên đoán này nói nọ.”

Cô im lặng vài giây rồi đứng dậy lên phòng. Thiên Mạnh thở dài, mỗi lần cô bật tivi đều chuyển sang những kênh có tin tức về chiếc máy bay ấy. Nghĩ đến việc này anh không khỏi buồn lòng.

Một hôm, phía bên trung tâm thông báo đã có kết quả xác nhận người thân.

Trong chuyến bay xấu số này, không hề có một ai sống sót, bao gồm cả ba mẹ cô.

Ngọc An nghe tin dữ, liền ngất đi. Thiên Mạnh giật mình đỡ cô, đưa vào bệnh viện. Dì hai cũng không chịu nổi cú sốc khi đột ngột mất đi người em gái của mình mà ngã bệnh, lúc này có lẽ trụ cột gia đình là dưỡng và Thiên Mạnh.

Tối cùng ngày, Ngọc An tỉnh dậy. Chợt trước mắt cô tối sầm. Cô nhắm mắt nhưng vẫn không thấy gì. Thiên Mạnh lúc này nắm lấy tay cô.

“Em sao rồi? Nói anh nghe đi.”

“Tại sao không bật đèn hả anh?”

Thiên Mạnh ngẩn người. Trong phòng bệnh của cô chẳng phải đang bật đèn sáng trưng sao? Cả rèm cửa sổ cũng không hề kéo lại. Anh nhìn cô, gấp gáp hỏi:

“Em nói sao?”

“Em không thấy gì hết, anh bật đèn lên đi.”

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 16

16. Chương 16

“Tình trạng của cô ấy bây giờ có thể gọi là rối loạn chuyển đổi, tổn thương về mặt tinh thần.” Phúc Khang vừa nói vừa xem kết quả xét nghiệm của Ngọc An.

“Hay nói cách khác là nhân cầu đối với bản thân có sự nhạy cảm tột độ, nó từ chối từ nhìn thấy mọi vật. Bây giờ điều trị tâm lý là điều quan trọng nhất.” Thiên Mạnh nói.

Phúc Khang gật đầu đồng ý, có lẽ sự mất mát này đối với một cô gái như Ngọc An là một đả kích khá lớn, chắc chắn sẽ không chịu nổi. Vì vậy cô ấy mới...

Thiên Mạnh mở cửa phòng bệnh của cô rồi nhẹ đi vào. Ngọc An ngồi thẫn thờ trên giường bệnh. Cô vô cùng nhạy cảm với tiếng động, vì vậy khi nghe tiếng cửa mở, cô hơi giật mình.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, Ngọc An hươ tay như tìm kiếm thứ gì đó, Thiên Mạnh thấy vậy liền nắm lấy tay cô.

Đôi tay này lúc nào cũng ấm áp như vậy sao? Nó mang đến cho cô một cảm giác an toàn khó tả.

Tình trạng lúc này của cô cần phải theo dõi và chăm sóc đặc biệt. Anh gọi điện thoại báo tin cho dì hai, một lúc sau dì hai cùng dương và Quang đến bệnh viện thăm cô. Dì hai xúc động ngồi trước mặt cô, vội vàng hỏi:

“Con có thấy dì không An? Có thấy không hả con?”

“Dì...” Ngọc An nắm lấy tay dì, nhưng đôi mắt lại không hướng về dì.

“Đây là số mấy chị An?” Quang giơ hai ngón tay lên.

Ngọc An mím môi, không trả lời, ánh mắt chỉ dừng ở một chỗ khác trong không trung.

Trở trêu thật.

Dì hai ngẩn lẹ, quay qua nhìn Thiên Mạnh:

“Có cách nào chữa cho An không con? Sao tự dưng nó lại không nhìn thấy gì?”

“Về phương diện tâm lý thì cô ấy đã bị tổn thương, vì vậy chúng ta cần giữ cho tâm trạng cô ấy thoải mái và vui vẻ, nhưng con nghĩ vào lúc này thì Ngọc An vô cùng nhạy cảm với chuyện xảy ra vừa rồi, dì đừng lo, con sẽ giúp cô ấy.”

“Nhờ vào con.” Dì hai lau nước mắt, giọng run run.

Tối hôm đó, bên đại diện hãng hàng không gọi báo cho Ngọc An rằng di hài của ba mẹ cô đã được đưa về đến Việt Nam. Ngọc An nghe xong liền khóc ngất, Thiên Mạnh cũng đau lòng không kém.

Tang lễ của ông bà Phan được tổ chức hai ngày sau đó.

Ngọc An đứng tiếp khách đến viếng ba mẹ, do đôi mắt cô vẫn chưa nhìn lại được nên cô chỉ đứng một chỗ. Dì hai và dương cũng bận việc ở nhà tang lễ không kém, lại còn phải chăm sóc cho Quang. Đến tối khi còn ít người đến viếng, Thiên Mạnh vừa xong việc ở bệnh viện liền chạy đi mua đồ ăn tối ọi người ở nhà tang lễ.

Nửa năm trước, chính nơi này là nơi mà ba mẹ cô khóc hết nước mắt vì bà ngoại, nửa năm sau, cũng tại nơi này, Ngọc An khoác trên mình bộ đồ tang lễ vì ba mẹ.

Số phận, không phải ai cũng tự quyết định được.

Dương về nhà lấy ít đồ nên dì hai ở lại nhà tang lễ lo việc, Thiên Mạnh chợt nhớ đến hôm nay cô phải làm kiểm tra về mắt nên đã đưa cô đến bệnh viện. Ngồi trong phòng xét nghiệm, mọi việc kiểm tra đều do tự tay anh làm. Thấy Ngọc An cứ ngồi ngây ra đó, mặc cho Thiên Mạnh làm gì thì tùy, anh đau lòng vô cùng. Nhịn không được, anh đi đến bên chỗ Ngọc An và ôm cô vào lòng.

“Em biết tỉ lệ thành công không cao, cho nên bây giờ nếu anh muốn tìm người con gái khác vẫn còn kịp. Em...” Giọng cô run run, cô muốn giẫy ra khỏi cái ôm của anh nhưng sao lại cảm thấy bất lực.

Anh hôn lên tóc cô, ôm cô rất chặt:

“Em đừng sợ, có anh ở đây rồi, hãy tin anh.” Giọng anh nhẹ vang bên tai cô.

Ngày chôn cất ba mẹ, Ngọc An không khóc, vì cô thấy mình đau lòng đến mức không thể rơi được một giọt nước mắt nào. Sau đó Thiên Mạnh lái xe đưa mọi người về nhà, còn anh thì bận việc nên phải đến bệnh viện.

Một hôm, Nhật Quang gõ cửa phòng cô, Ngọc An lên tiếng mời vào.

Đã là một tuần kể từ ngày chôn cất ba mẹ Ngọc An, bệnh tình của cô cũng không khá lên được bao.

“Chị An, đến giờ uống thuốc rồi.” Nhật Quang bưng khay đựng thuốc vào phòng cô.

“Chị cảm thấy bản thân mình vô dụng lắm Quang à.” Ngọc An ngồi ôm mình trong một góc phòng.

“Chị, lúc em còn ở Nhật, em có đọc được một câu như thế này trên mạng: “Bất cứ lúc nào cảm thấy mình vô dụng, hãy nghĩ rằng ít ra mình còn thở ra CO2 để giúp cho cây xanh quang hợp”, nên chị hãy nghĩ như vậy nhé.”

Ngọc An phì cười. Cô đứng dậy đi mò đến chỗ Quang, cậu liền đi đến đỡ cô ngồi xuống giường, giúp cô uống thuốc rồi đi ra ngoài.

Tối hôm đó, Thiên Mạnh được một người bạn lâu năm không gặp rủ đi làm vài ly cùng với Phúc Khang. Lúc sau, hai người cùng đỡ nhau ra bãi giữ xe, đầu hơi nhức, Thiên Mạnh đi loạng choạng rồi mở cửa sau vào xe. Cũng may còn có Phúc Khang không say lắm vì anh không uống nhiều như Thiên Mạnh, vì vậy anh là người lái xe đưa Thiên Mạnh về nhà.

Ngọc An được ba mẹ Thiên Mạnh đến hỏi thăm về sức khỏe và chia buồn với cô về việc vừa xảy ra. Chợt ông bà Trần muốn đến nhà của con trai mình để nấu sẵn cho anh bữa tối, hỏi cô có muốn đến tham quan nhà Thiên Mạnh một chút không. Quen với anh gần một năm nhưng Ngọc An chưa bao giờ đến chỗ của anh. Nhưng với tình trạng hiện tại thì có lẽ là không tiện cho lắm.

Ông bà Trần gọi taxi đến nhà con trai mình, Ngọc An không tiện tiền đến trước cửa nên chỉ đứng dậy lễ phép chào hai người. Lúc đến nhà Thiên Mạnh thì lại thấy tình trạng say xỉn của anh đang nằm ngủ trên giường, vì lúc mới bước vào, mùi rượu liền xộc vào mũi cả hai.

Nhú mảy tỏ vẻ không hài lòng, mẹ anh vào bếp nấu chút nước gừng để cho anh giải rượu. Thiên Mạnh nửa tỉnh nửa say uống cạn ly nước gừng mà không cần biết nó nóng hay không. Lúc sau lại gối đầu trên đùi bà Trần ngủ ngon lành.

“Cái thằng này, đã đến tuổi lấy vợ rồi mà còn vậy.” Bà vuốt đầu Thiên Mạnh.

Nấu chút cháo cho anh rồi ông bà Trần ra về. Lúc Thiên Mạnh tỉnh dậy đã là sáng hôm sau. Tiếng chuông điện thoại vang lên, Thiên Mạnh nhìn thoáng qua thì thấy là Ngọc An gọi, anh bắt máy:

“Alô?”

“...”

Bỗng không nghe Ngọc An lên tiếng gì cả, Thiên Mạnh lặp lại “Alô” nhưng vẫn không ai trả lời. Chợt cô cúp máy.

Lòng anh dâng lên một cảm giác lo sợ lạ thường. Im lặng đôi lúc lại là khoảng khắc đáng sợ nhất đối với những ai yêu thật lòng.

Đêm qua Ngọc An nằm mơ thấy ác mộng về Thiên Mạnh, vì vậy cô gọi anh chỉ là để muốn nghe thấy giọng anh, mong rằng anh vẫn còn ổn. Bây giờ thì tốt rồi.

Cô đứng dậy đi mò tới tủ đồ rồi lấy một bộ váy màu kem mà hôm qua dì hai đã soạn sẵn ỳnh. Thay đồ xong, Ngọc An gọi taxi đến đài truyền hình, cũng khá lâu rồi cô không đến đây.

Chị Phương vừa đến nơi liền thấy cô bước ra từ chiếc taxi. Là người trẻ nhất biết tình trạng của cô nên chị Phương không khỏi lo lắng, mấy lần gọi điện thoại Ngọc An hỏi thăm nhưng cô chỉ toàn trả lời qua loa. Hôm nay thấy cô đến đài truyền hình, chị có chút ngạc nhiên.

Chỉ sau những ngày xảy ra chuyện, sắc mặt cô tái nhợt dần.

Mọi người ở đài truyền hình đều hỏi thăm về sức khỏe và tình trạng hiện tại của cô, một số người cùng chia buồn cùng gia đình Ngọc An, trưởng phòng cũng buồn không kém. Chiều đến, Thiên Mạnh gọi điện thoại cho cô mới biết rằng cô đang ở đài truyền hình. Anh lo lắng và bảo rằng sẽ đến đó đón cô.

Hôm nay Thiên Mạnh đưa cô về nhà anh. Đỡ cô đi từ từ vào thang máy, Ngọc An hỏi:

“Sao hôm nay chúng ta lại đến nhà anh?”

“Mẹ anh có nấu chút đồ ăn bổ mắt cho em.”

Mở mật mã phòng, anh đỡ Ngọc An đi vào trong, ông Trần vui vẻ đón tiếp cô, còn Thiên Mạnh đi vào bếp giúp mẹ.

Một lúc sau, mọi người vào bàn ăn dùng bữa. Ngọc An không tiện động đũa lắm nên anh giúp cô ăn, đút từng chút một. Ông bà Trần chọc cả hai vài câu, Ngọc An đỏ mặt, không khỏi lúng túng trong lúc ăn.

Matti gọi đến cho Thiên Mạnh để hỏi thăm Ngọc An. Anh ta đã về Phần Lan được vài ngày, trước lúc kết thúc cuộc gọi không quên than rằng nhớ người yêu, Thiên Mạnh không nề mặt cúp máy ngay. Anh không vui lên tiếng với Ngọc An:

“Gọi hỏi thăm em hay gọi hỏi thăm cô Tracy đó?”

Sau đó cô bạn Tracy cũng gọi cho cô.

Tối đến, cả hai tiễn ông bà Trần xuống tầng trệt, Ngọc An bảo muộn rồi nên cô cũng muốn về nhà. Thiên Mạnh nắm tay cô, nói:

“Tối nay ở lại đây với anh đi.”

Cô bối rối, anh cười:

“Anh không làm gì em đâu. Ở lại đây để anh giúp em điều trị tâm lý.”

Đắn đo một chút rồi cô trả lời:

“VẬY... Em gọi báo cho dì hai biết một tiếng đã, để dì khỏi phải lo lắng.”

“Ừ”.

Tối, Thiên Mạnh tự động dọn đồ ra phòng khách. Nghe tiếng sột soạt ra vào của anh, Ngọc An không khỏi buồn cười. Anh đúng là biết giữ lời thật đấy. Thấy vẫn còn sớm nên Ngọc An muốn ra phòng khách ngồi chơi một chút. Cô thầm nghĩ rằng: Trớ trêu thật, lần đầu đến nhà anh chơi mà không nhìn thấy được gì.

Cả hai ngồi trên ghế sô-pha, thật ra Thiên Mạnh thì ngồi xem tin tức trên tivi, còn cô gối đầu trên đùi anh và nằm nghe nhạc. Bài hát vang lên bên tai cô, Ngọc An cảm thấy nó thật hợp với tâm trạng của mình lúc này.

When your legs don't work like they used to before

And I can't sweep you off of your feet.

Will your mouth still remember the taste of my love

Will your eyes still smile from your cheeks.

And darling I will be loving you till we're 70

And baby my heart could still fall as hard at 23

And I'm thinking about how people fall in love in mysterious ways.

Maybe just a touch of a hand

Oh me I fall in love with you every single day.

Thấy cô buồn ngủ, anh tắt tivi rồi nhẹ nhàng bế cô lên. Ngọc An giật mình, cô nói để mình tự đi nhưng anh ngoan cố vẫn ôm cô trên tay, anh cười:

“Cho anh ôm một chút.”

Cô nhú mào, đánh nhẹ vào vai anh:

“Thế này mà là ôm à?”

Thiên Mạnh nhún vai, đặt cô nằm xuống ghế sô-pha. Ngọc An chưa kịp ngồi dậy liền bị Thiên Mạnh chặn đè xuống ghế. Ngọc An ngạc nhiên, cô cảm thấy anh cúi người sát hơn nữa, khoảng cách giữa hai người không cách nhau hơn 5 cm, cô còn cảm nhận được hơi thở nam tính của anh đang phả vào mình. Ngọc An đỏ mặt.

“Để anh ngấm em một lát.”

“Nhưng em có ngấm được anh đâu.”

Anh cười:

“Sau này còn nhiều cơ hội, để em bình phục rồi thì muốn ngấm gì thì ngấm. Bây giờ thì để anh trước.”

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 17

17. Chương 17

Sức khỏe của Ngọc An đã tốt hơn nhiều nhưng cô vẫn chưa được đến đài truyền hình làm việc. Có một điều khiến cô không hài lòng đó chính là đồ đạc của cô bỗng dưng bị chuyển hết qua nhà Thiên Mạnh. Thừa dịp anh đang ở bên cạnh, Ngọc An hỏi:

“Vì sao Quang gọi điện thoại nói với em là anh với dì hai chuyển hết đồ của em qua nhà anh? Anh chưa hỏi ý kiến của em mà?”

“Thuận lợi cho việc điều trị của em thôi.”

“Điều trị mà thế à?”

Nghe giọng cô có vẻ là giận thật rồi, Thiên Mạnh vỗ về:

“Được rồi, anh xin lỗi vì đã không xin ý kiến của em. Nhưng đã lỡ chuyển rồi, vậy thì...”

Anh còn chưa nói hết câu, Ngọc An bực dọc đứng dậy và tự mò đường đi về phòng và khóa chốt cửa. Thiên Mạnh lắc đầu thở dài.

Một lúc sau, anh nghe tiếng động khá lớn phát ra từ trong phòng cùng với tiếng hét của cô. Trong lòng liền cảm thấy lo lắng, Thiên Mạnh vội đi tìm chìa khóa phòng mình và mở cửa chạy vô. Kết quả là thấy cô ngồi ở dưới đất, nhả mặt xoa mắt cá chân.

Thấy vậy, anh bước đến bên cạnh cô, vừa định cúi xuống bế Ngọc An thì cô liền lên tiếng:

“Đừng có đến đây. Tự em đứng dậy.”

Thiên Mạnh đương nhiên đâu nghe theo, vẫn bế cô lên rồi đặt Ngọc An ngồi trên giường, còn anh thì nửa ngồi nửa quỳ xoa bóp cổ chân cho cô. Ngọc An nhúu mày, khê rên:

“Nhẹ thôi, đau quá.”

“Đi đứng như thế nào mà lại ngã như vậy, hả?”

Thấy cô không trả lời, anh ngược lên nhìn Ngọc An, đôi mắt cô ửng đỏ.

“Bực thật chứ, đến khi nào mới nhìn lại được. Ngồi không xong, đứng không yên.” Nói rồi cô cắn môi.

Thiên Mạnh đau lòng nhìn cô, anh chồm người lên hôn môi cô. Ngọc An ngạc nhiên, một giọt nước trắng xóa lặng lẽ rơi xuống môi anh, vị mặn ở đầu môi của Thiên Mạnh.

“Em đừng khóc nữa.” Anh dịu dàng vuốt tóc cô rồi lau nước mắt cho cô.

Đêm hôm đó, Thiên Mạnh nằm bên cạnh Ngọc An, ôm cô vào lòng mình. Ngọc An cũng vòng tay ôm lấy anh, mùi hương nam tính toát ra từ người Thiên Mạnh khiến cô cảm thấy dễ chịu vô cùng. Anh bật nhạc từ iPod, mỗi người một bên tai nghe rồi Thiên Mạnh vút ve tấm lưng Ngọc An, một lúc sau, cô liền đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Thiên Mạnh đưa cô đến một nhà hàng nhỏ vì dì hai bảo rằng muốn cùng mọi người dùng điểm tâm. Lúc đến nơi, dì hai, dưỡng và Nhật Quang đã ngồi sẵn vào bàn. Thấy cả hai đang từ từ bước vào, Nhật Quang nhanh nhẩu chạy lại giúp Thiên Mạnh đỡ Ngọc An ngồi vào bàn. Cậu kéo ghế cho cô rồi trở về chỗ ngồi chỗ mình.

Trong lúc dùng bữa sáng, Ngọc An hỏi:

“Dì, có phải dì thừa lúc con bệnh nên dì đuổi con đi đúng không?”

“Đâu có, dì...” Còn chưa nói hết lời, dì hai bị con trai mình cướp lời.

“Làm vậy là tốt cho chị mà.”

Nhật Quang ngồi bên tay trái của cô, Ngọc An nghe vậy liền giơ tay đánh bừa vào người cậu, mặc dù là cô không thấy nhưng lại đánh trúng tay cậu ta, nói:

“Ồ, tốt quá ha.”

Thiên Mạnh ngồi cười, không nói gì.

Dùng bữa sáng xong, đương phải đi làm nên Nhật Quang chở dì hai về nhà, còn cô được Thiên Mạnh hộ tống đến bệnh viện. Hôm nay anh có hai ca phẫu thuật nên phải đến từ sớm để chuẩn bị.

Ngọc An ngồi trong phòng làm việc của anh, nghe ca nhạc trên tivi, còn anh thì xem lại bệnh án của bệnh nhân. Minh Hạnh gõ cửa bước vào cùng Phúc Khang, cô quan tâm hỏi thăm Ngọc An:

“Chị đã khỏe chưa?”

“Cảm ơn em, chị khỏe rồi nhưng vẫn chưa thấy gì.” Giọng cô có chút buồn.

“Không sao đâu, một thời gian sau em sẽ nhìn lại được thôi.” Phúc Khang đứng bên cạnh em gái mình, nhìn Ngọc An cười.

Cô gật đầu cảm ơn Phúc Khang. Đã đến giờ làm phẫu thuật nên Thiên Mạnh dặn dò Ngọc An vài câu rồi ra ngoài cùng Phúc Khang. Trong phòng chỉ còn lại cô và Minh Hạnh.

Minh Hạnh vừa định đứng dậy ra ngoài làm việc, chợt Ngọc An lên tiếng:

“Hạnh, cảm ơn em.”

“Vì chuyện gì hả chị?” Cô khó hiểu nhìn Ngọc An.

“Vì đã thay chị giúp đỡ Thiên Mạnh trong công việc.” Cô cười nói.

“Cái đó chị nên nói với anh hai em thì đúng hơn.”

Ngọc An cười không nói gì, lúc sau chào tạm biệt với Minh Hạnh, cô nằm ngủ trên ghế sofa. Khi Thiên Mạnh quay lại phòng làm việc thì cô đã ngủ say. Ngắm vẻ mặt lúc ngủ của cô, Thiên Mạnh nhận không được hôn lên môi cô một cái, Ngọc An khẽ nhủ mày.

Cô gái này bắt ngờ bước vào cuộc sống của anh, rồi sau đó lại có duyên gặp nhau ở bất cứ nơi nào. Có câu: “Có duyên thì sẽ có phận”. Sau này, sẽ có phận giữa cô và anh chứ?

Thấy cô ngủ say nên Thiên Mạnh không nỡ đánh thức cô, anh đi đến bàn làm việc của mình và bắt đầu viết báo cáo. Một lúc sau, Ngọc An cũng tỉnh. Nghe thấy tiếng bàn phím cô đoán chắc anh đã quay về. Thấy cô đã tỉnh giấc, Thiên Mạnh vừa đánh máy vừa hỏi cô có ngủ ngon hay không, Ngọc An cười, “Ừ” một tiếng.

“Chờ anh một chút, viết xong báo cáo chúng ta sẽ đi ăn nhẹ rồi về nhà.”

“Anh cứ làm việc đi.” Ngọc An không nỡ quấy rầy anh nên lại nằm xuống ghế sofa, nghĩ linh tinh.

Để xem nào, cô và anh đã quen nhau gần một năm, nụ hôn đầu cũng đã trao rồi, ngủ cũng đã ngủ chung. Ấy ấy, chỉ mới ngủ chung thôi chứ không phải “ngủ” theo nghĩa kia. Cô khẽ “Chậc” một tiếng, mình nghĩ gì thế này?! Sau đó thì sao nhỉ? Dọn về sống chung như các cặp đôi Tây hay làm cũng đã dọn.

Chợt cô nhớ đến thiệp mời dự lễ cưới của Tracy được gửi tháng trước, Ngọc An mỉm cười nhẹ. Cái cặp đôi này nhanh thật đấy, chưa gì đã hỏi cưới rồi. Lúc cô hỏi Tracy vì sao còn tận một tháng mà đã gửi thiệp cưới qua mail cho cô, Tracy nói rằng:

“Cho cậu dễ sắp xếp thời gian, mau mau đặt vé máy bay đi nha.”

Lễ cưới của Tracy còn cách đúng 1 tuần, được tổ chức ở cả Phần Lan và Mỹ.

Ngọc An chán ngẫm nghĩ đến ví tiền của mình, tháng này đi làm không đều đặn thì lương cũng không đều đặn theo đâu. Cũng may cô có người chị họ làm ở đại lý vé máy bay, vì vậy việc đặt vé của cô và Thiên Mạnh đến hai nước vô cùng nhanh và giá không quá đắt.

Thiên Mạnh đánh xong bản báo cáo liền đưa cô đi ăn ở một quán ăn gần bệnh viện. Lúc về đến chung cư, Ngọc An mệt mỏi nằm ngã xuống ghế sofa. Chợt cô thở dài một tiếng, Thiên Mạnh hỏi:

“Sao thế?”

“Bây giờ tình trạng của em vẫn chưa có tiến bộ gì, em sợ đến lúc đám cưới của Tracy thì được nhìn thấy cô ấy trong váy cưới quá.”

Anh cười cười, đi đến chỗ cô, ngồi xổm rồi đưa tay vỗ nhẹ vào đầu Ngọc An:

“Ai nói vậy, em không tin thực lực của anh sao? Ngày mai chúng ta đi làm kiểm tra nhé.”

Cô gật đầu, trở người ôm lấy cánh tay anh, Thiên Mạnh đặt một nụ hôn nhẹ lên tóc Ngọc An.

Dạo gần đây tâm trạng của Ngọc An cũng khá lên một chút, ngoài việc uống thuốc đều đặn thì Thiên Mạnh hay đưa cô đi công viên dạo bộ hay đi hóng gió, những việc này khiến Ngọc An thích thú vô cùng.

Tối đến, Ngọc An đang ngồi nghe tin tức trên tivi thì ngoài cửa rung chuông. Thiên Mạnh ngà say trở về nhà, là Phúc Khang hộ tống anh.

“Cậu ấy đi tiếp khách, uống hơi nhiều, để anh giúp em đưa cậu ta vào phòng.” Phúc Khang nói rồi đỡ Thiên Mạnh vào phòng ngủ.

Ngọc An từ từ đi theo ở phía sau Phúc Khang, sau đó tiễn anh ra về. Cô trở lại phòng ngủ, lúc này trong phòng thoang thoang mùi rượu từ Thiên Mạnh. Cô mò mẫm giúp anh cởi giày rồi mở cửa sổ để thoáng mùi rượu. Đúng lúc này, mẹ anh đến thăm, như một vị cứu tinh.

Do không tiện nấu nước gừng giải rượu cho anh nên bà Trần đã giúp cô lo việc này. Sau khi chăm sóc con trai mình, bà về nhà và nắm tay cô nói vài câu.

“Cực cho con quá, đã thế này rồi còn phải lo cho nó trong kia. Cảm ơn con nhé.”

“Không có gì ạ, bác gái về nhà cẩn thận.”

Lúc cô quay lại phòng ngủ, cô nghe tiếng thở đều của anh, có lẽ Thiên Mạnh đã ngủ say rồi. Mò kiếm cái chăn rồi kéo lên đắp cho anh, cô đi vòng qua bên kia và lên giường nằm bên cạnh anh. Ngọc An chớp mắt một lúc thì giật mình vì Thiên Mạnh quay qua ôm cô vào lòng. Cô không dám động đậy sợ làm anh thức giấc, vì vậy vẫn giữ nguyên tư thế nằm và vị trí tay của anh, mùi rượu toát ra từ hơi thở của anh, Ngọc An thầm nghĩ: Chắc mình cũng say theo mất.

Thiên Mạnh chợt tỉnh giấc, lúc này chỉ mới có 2 giờ sáng. Đầu anh hơi nhức, di chuyển ánh mắt xuống người con gái trong lòng mình, tâm trạng Thiên Mạnh vui vẻ và hài lòng vô cùng, bởi vì mỗi khi anh mở mắt ra liền có thể thấy người mình yêu. Điều này quá tuyệt vời còn gì.

Lại thế, anh đặt một nụ hôn lên môi Ngọc An khá lâu.

Cô giật mình, khẽ đẩy anh ra, Thiên Mạnh càng ôm chặt hơn.

“Đã sáng rồi sao?” Cô hỏi với giọng như còn ngái ngủ.

“Không, em ngủ tiếp đi, trời còn tối.”

“Anh đi tắm đi, người toàn mùi rượu không thôi.”

Thiên Mạnh cười cười, anh vươn vai một cái rồi lấy đồ vào phòng tắm, lúc anh trở lại, Ngọc An đang ngồi dựa vào thành giường. Anh lên giường rồi kéo nhẹ cô vào lòng, Ngọc An ngửi thấy mùi hương sữa tắm rất thơm toát ra từ người anh.

Tự dưng 2 giờ sáng bị anh làm cho giật mình tỉnh giấc rồi lại ôm nhau trên giường, Ngọc An thấy không khí có chút mờ ám...

Dựa vào lòng anh, cô mím môi, chợt lòng anh rung lên, hình như Thiên Mạnh đang cười.

“Em đang nghĩ gì?” Anh hỏi.

“Bị dựng dậy vào lúc 2 giờ sáng, không vui đâu anh.” Cô trả lời.

“Vậy để anh bù cho em.”

Nói rồi Thiên Mạnh cúi xuống hôn môi Ngọc An, anh nhích người cho cô hoàn toàn nằm xuống giường, tay cả hai đan vào nhau rồi anh khóa hai tay cô trên đỉnh đầu, môi anh di chuyển xuống cổ rồi quai xương xanh của cô, Ngọc An thở gấp, chết rồi, không lẽ chuẩn bị “lên level” hả?

Chợt anh dừng lại, nhìn cô cười:

“Thôi, ngủ đi.” Anh trở người rồi kéo chăn đắp cho cả hai, ôm cô vào lòng.

Ngọc An ngượng đỏ mặt, cô đưa lưng về phía anh, tay của Thiên Mạnh đặt trên eo cô.

Lúc Ngọc An tỉnh giấc đã là 8 giờ sáng. Hôm nay là cuối tuần nên Thiên Mạnh không đi làm. Cô khẽ mở mắt ra rồi lại nheo mắt, bỗng thấy sáng đến mức chói mắt lạ thường. Cô giật mình, mình vừa mới thấy chói mắt sao?

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 18

18. Chương 18

Từ từ mở đôi mắt, cô thấy mờ mờ một người con trai đang nằm đối diện mình, hình như anh ấy vẫn chưa thức. Giơ tay lên trước mắt, cô lơ mơ thấy được các ngón tay của mình. Trong lòng cô rung lên, mình đã nhìn được rồi sao?

Tâm trạng cô lúc này vui sướng vô cùng.

Nhìn người con trai đang nằm cạnh mình, cô khẽ đưa tay chạm vào môi anh, cánh môi ấy, sao lại quyến rũ thế này. Trông Thiên Mạnh lúc ngủ thật đáng yêu. Chợt anh thức tỉnh, Thiên Mạnh vươn vai một cái, lúc này anh mới để ý Ngọc An đã thức từ lúc nào. Thấy cô nhìn mình chăm chú, anh định hỏi cô đã ngủ ngon hay không thì Ngọc An hỏi:

“Đã có ai nói lúc ngủ trông anh rất giống trẻ con chưa?”

Anh ngẩn người:

“Em nhìn thấy anh được rồi sao?”

Ngọc An cười, đưa tay vuốt má anh:

“Ừ, em nhìn được rồi nhưng vẫn hơi mờ.”

Thiên Mạnh vui sướng ôm cô vào lòng, sáng hôm đó, anh luôn hỏi cô mọi thứ như em có thể thấy vật này vật kia không, anh đứng xa bảo cô đi lại chỗ anh, không thì anh giơ tay lên hỏi cô đây là số mấy. Ngọc An không khỏi buồn cười nhưng vẫn làm theo.

Còn đúng hai ngày nữa là cô và Thiên Mạnh sẽ cùng nhau bay qua Phần Lan để dự lễ cưới của Matti và Tracy.

Ban đầu là bạn bè, sau này là người yêu, đi cùng một nước: Phần Lan.

Hôm nay Thiên Mạnh đưa cô đi kiểm tra lần cuối rồi cả hai về nhà soạn hành lý cho chuyến đi. Khi báo tin cho gia đình biết rằng cô đã có thể nhìn lại được, ai nấy đều vui mừng. Lúc đi kiểm tra về, Thiên Mạnh đưa cô đến đài truyền hình để gặp mọi người. Chị Phương và Mỹ Như vô cùng vui khi biết tin mắt cô đã

có tiến bộ. Ngọc An gặp trưởng phòng, cô xin nghỉ phép vài ngày để xuất cảnh có việc. Vị trí của cô dạo này được thực tập sinh đảm nhiệm.

Đến ngày xuất cảnh, cả hai ngồi cạnh cửa sổ máy bay. Cô dùng đồ bọt mắt để làm một giấc, đầu Ngọc An tựa vào vai Thiên Mạnh, cả hai cứ ngủ chập chờn vài tiếng rồi lại bị tỉnh giấc. Khi đến Đức để chờ chuyển bay tiếp theo, Ngọc An ngồi ở ghế chờ ngủ gật.

Từ Đức bay sang Phần Lan chỉ còn mấy tiếng, cô lấy iPod của anh ra nghe nhạc, dùng bữa trên chuyến bay. Mấy lần bay, cô đều phải thừa nhận đồ ăn trên máy bay không ngon mấy. Vì vậy, cô chỉ kêu ột phần sandwich rồi chia đôi với Thiên Mạnh, đương nhiên anh ăn cũng chẳng ngon lành gì.

Lúc đến nơi, Matti cùng Tracy đứng ở khu vực đón người thân chờ cả hai. Hai anh em lâu ngày không gặp liền trao nhau cái ôm thân thiết, cả cô và Tracy cũng thế. Matti chở cả bốn về nhà anh để cả hai cất hành lý rồi cùng nhau dùng bữa. Lâu rồi không gặp, mọi người nói chuyện không ngừng, hỏi thăm sức khỏe rồi về đôi mắt của Ngọc An, cô bảo rằng mình đã nhìn lại được nhưng vẫn còn hơi mờ. Thiên Mạnh nói chịu khó nhỏ thuốc ắt là được.

Tracy nói rằng tối nay ba mẹ cô ấy sẽ đáp chuyển bay tới Phần Lan, vì vậy trước khi đến đây cô đã gọi cho chủ nhà cũ của mình, nói rằng đã thuê lại căn nhà ở chung cư khi cô còn du học ở đây. Cô hỏi Ngọc An có muốn dọn qua ở cùng không thì Thiên Mạnh liền từ chối “giúp” cô.

“Cậu đừng để ý nhé, tại anh ấy muốn mình ở cùng...” Ngọc An vội lên tiếng giải thích.

“À rồi, giữ người yêu như giữ gìn vàng bạc châu báu.” Tracy cười, trêu cô.

Bây giờ chuẩn bị bước vào mùa đông nên Phần Lan đã xuống gần 7 độ, Ngọc An mặc trong mình ba cái áo cộng thêm áo khoác bên ngoài vẫn còn thấy lạnh.

Tối, Matti lái xe đưa Tracy đi đón ba mẹ cô ấy, vì vậy Ngọc An cùng Thiên Mạnh đi bộ ra nhà hàng của anh Ken. Thấy cả hai từ cửa bước vào, anh Ken vô cùng mừng rỡ. Trong lúc chờ món, cả ba nói chuyện với nhau khá nhiều và hòa hợp. Sau khi dùng bữa, Ngọc An và Thiên Mạnh chào tạm biệt anh Ken rồi cả hai đón tàu điện ngầm đi trung tâm thương mại chơi.

Nắm tay nhau trong thời tiết giá lạnh thế này quả thật là một việc làm lãng mạn.

Cô và anh đi dạo trong trung tâm thương mại rồi sau đó mua được vài món đồ. Chợt nhớ đến quà cưới cho cặp đôi trẻ, Ngọc An hỏi anh nên mua gì.

“Hai người đó thích diện đồ đôi lắm.” Thiên Mạnh suy nghĩ một lúc rồi nói.

Cũng đúng, ban nãy khi chuẩn bị đi rước ba mẹ Tracy, hai người họ đã diện áo len đôi, nhí nhảnh vô cùng.

“Chúng ta mua cho họ cái này đi.”

Ngọc An chỉ tay vào đôi dây chuyền được trưng bày trong tủ kính của một cửa tiệm bán trang sức. Thị lực của cô đã khá hơn nhiều nên khi vừa đưa mắt đã nhắm ngay đôi dây chuyền này.

Đó là đôi dây chuyền tình nhân. Mỗi một sợi có mặt dây chuyền là nửa hình trái tim kèm với cánh thiên thần được đính đá vô cùng đẹp.

Thiên Mạnh cùng vừa ý với món quà mà Ngọc An đã chọn.

Ngọc An bảo muốn đi vệ sinh nên anh đành đứng chờ trong tiệm trang sức. Chợt mắt anh lướt qua cặp nhẫn cưới được trưng ở phía đối diện. Anh bước lại và ngắm nó, cô nhân viên thấy vậy nhanh nhẩu giới thiệu với anh:

“Chào anh, anh tinh mắt thật đấy. Đây là mẫu nhẫn cưới mới nhất của tiệm chúng tôi do một nhà thiết kế Pháp làm ra, chắc anh cũng biết Pháp là một đất nước lãng mạn vô cùng, vì vậy chiếc nhẫn này được xuất xứ cũng như có tên là “City of love”. Như anh có thể thấy, nó có màu bạch kim với mặt nhẫn được đính kim cương vô cùng tinh xảo, làm bật lên vẻ đẹp của riêng nó. Tôi thấy cặp nhẫn này chắc chắn sẽ hợp với anh và bạn gái của mình.”

Thiên Mạnh nghe xong liền nở một nụ cười nhẹ. Kết hôn có phải là việc quá sớm không? Nhưng đối với tuổi tác của anh và cô chắc không gọi là sớm đâu. Ngọc An đã là 27 còn anh thì lớn hơn cô một tuổi.

“Phiền cô gói lại giúp tôi cặp nhẫn đó.”

“Dạ được.” Cô nhân viên vui mừng khi đã thuyết phục được vị khách hàng này, cô bước vào trong mở tủ kính để lấy cặp nhẫn đó ra, cho vào hộp nhung màu đỏ.

Thiên Mạnh ở quầy tính tiền, sau đó bước ra ngồi ở ghế gỗ gần đó chờ cô.

Đức Đạt Lai Lạt Ma đã nói rằng: “Hạnh phúc không phải là một cái gì đó sẵn sàng thực hiện. Nó xuất phát từ hành động của riêng bạn.”

Đúng vậy, tình yêu không được phát triển trong lặng im, mà là chết trong lặng im.

Cả hai đi tàu điện ngầm về nhà, Matti vẫn chưa về. Trong nhà khá ấm áp nên cô chỉ diện áo thun ngắn tay đơn giản kèm với quần jeans dài. Vì chuyến bay dài hôm nay nên Ngọc An thấy hơi mệt, quyết định lên giường đi ngủ trước, một lúc sau liền đi vào giấc ngủ say.

Lúc Matti trở về, Thiên Mạnh đang ngồi trên ghế sofa ở phòng khách. Trong phòng tivi mở nhưng anh lại chăm chú ngắm cặp nhẫn trong tay mình. Matti cười cười, đi lại chỗ anh:

“Chú sắp cầu hôn cô ấy rồi đấy à?”

Thiên Mạnh không nói gì, anh cười rồi cất nhẫn vào hộp. Lúc sau mới mở miệng:

“Vậy có quá sớm không?”

“Với tuổi tác của hai đứa á? Thôi thôi cưới mau đi cho tôi nhờ.”

Cả hai đều cười.

Matti vào bếp mở tủ lấy rượu và cặp ly thủy tinh. Hai anh em ngồi làm vài ly rồi Matti hơi ngà say, anh bảo mình đi ngủ trước để ngày mai còn làm lễ cưới. Lúc này trong phòng khách chỉ còn Thiên Mạnh. Anh đứng dậy dọn dẹp rồi bước vào phòng ngủ. Lên giường nằm cạnh cô, Thiên Mạnh đưa tay nhẹ vuốt tóc Ngọc An rồi ngắm cô một chút, miệng anh bất giác cong nhẹ, trông cô ấy ngủ thật bình yên.

Mọi người đã thức từ 6 giờ sáng để chuẩn bị mà trời còn tối như 2, 3 giờ sáng. Nhân vật chính hôm nay là Matti trong bộ ple trắng vô cùng điển trai. Về phần Ngọc An, cô diện bộ váy xòe ngắn tới đầu gối màu hồng, tay cô đeo vòng hoa vô cùng hợp với bộ váy. Lúc Thiên Mạnh thay bộ ple đen, Ngọc An không ngừng vuốt soa:

“Oa, đàn ông các anh lúc mặc ple quả thật rất đẹp trai.”

“Không dám, chỉ có anh mới đẹp thôi.” Thiên Mạnh chỉnh lại nơ trước gương, cười nói.

Ngọc An hôm nay mang cao gót, vừa nghe anh nói câu đó xong thì mém trượt chân.

Khi mọi người đến lễ đường, một vài bạn thân của Matti đã có mặt. Một lúc sau, bên nhà gái cũng đã có vài người đến lễ đường. Khi lễ đường sắp được lấp đầy một nửa, Tracy đã có mặt. Cô ấy diện một chiếc váy cưới đuôi cá trắng, nó ôm sát từ trên xuống phần đùi, dưới phần đùi xòe ra như đuôi cá vô cùng đẹp. Matti ngắm người nhìn vợ mình, đúng là chỉ có người phụ nữ của mình mới là người đẹp nhất trên đời này.

Ngọc An ôm Tracy rồi chúc mừng cho cô bạn. Thiên Mạnh là phù rể nên anh đã cùng những người trong nhóm phù rể tán chuyện làm quen, không khí vô cùng vui vẻ. Khi mọi người đã ổn định chỗ ngồi thì bắt đầu làm lễ. Chú rể đứng bên cạnh các phù rể thì phù dâu từng người bước vào, nhạc bắt đầu vang lên, lúc sau ba của Tracy dắt tay cô bước vào lễ đường. Đây đúng là phút giây thiêng liêng.

Trao nhau lời thề cùng nhẫn cưới, tiếng vỗ tay vang lên cùng với hoa giấy, khung cảnh lúc này vô cùng tuyệt vời. Khi mọi người nhập tiệc đứng, tiếng nhạc khiêu vũ vang lên, các cặp đôi cùng nắm tay nhau bước ra và khiêu vũ, trong đó cũng có Tracy và Matti.

“Chúng ta cùng nhảy một điệu đi.” Anh đưa tay ra, nói với Ngọc An.

“Em không biết nhảy đâu.” Cô nói.

“Không sao, bước theo anh là được. Giống như trượt băng vậy đó.”

Ngọc An cười, đặt tay mình lên tay anh rồi Thiên Mạnh dắt cô ra gần giữa sân. Anh cầm tay cô đặt lên vai mình, cả hai đan tay vào nhau rồi tay còn lại của anh đặt trên eo cô. Khi Thiên Mạnh đi chuyển bước chân, Ngọc An không khỏi bối rối bước theo, một lúc sau, cô cũng theo kịp bước chân của anh.

Mọi người còn mãi mê khiêu vũ thì Thiên Mạnh dắt cô ra phía sau nhà thờ. Lúc anh quay lại nhìn cô, ánh mắt vô cùng sâu đắm. Ngọc An cười, hỏi:

“Sao vậy?”

Thiên Mạnh không nói không rằng, lấy trong túi ra một hộp nhung hình vuông màu đỏ, anh quỳ xuống, những lời chân thành cuối cùng cũng được nói ra:

“Trên đời này, anh chưa bao giờ dành tình cảm của mình ột người con gái khác sâu đậm như thế này. Em chính là người con gái đó Ngọc An à. Tuy thời gian chúng ta tìm hiểu nhau chưa đến 1 năm nhưng tin anh đi, anh thấy mình hiểu em đến mức như nắm rõ trong lòng bàn tay. Và ngoài mẹ anh ra thì cũng chưa có ai hiểu anh nhiều như em cả, Ngọc An à.” Nói đến đây, anh dừng lại vì nụ cười của cô.

Tim Ngọc An đập mạnh, cô còn hơi ngỡ ngàng nhưng vẫn lắng nghe từng lời của anh.

“Phan Ngọc An, anh không quan tâm người khác có nói gì, anh yêu em, hãy đồng ý lấy anh nhé?”

Thấy Ngọc An cứ nhìn mình cười mà không nói gì, trong lòng anh thấy hơi sốt ruột. Cuối cùng cô cũng đưa tay ra, nói:

“Được thôi, nếu anh đã nói như vậy thì em ngại gì không đồng ý.”

Thiên Mạnh vui sướng vô cùng, anh lấy chiếc nhẫn từ trong hộp ra đeo lên ngón áp út của cô. Có người nói lý do đeo nhẫn ở ngón này là vì nó là ngón có mạch máu chạy thẳng về tim.

Đeo cho cô xong, anh đứng dậy ôm cô xoay vài vòng, Ngọc An mỉm cười hạnh phúc. Lúc trở lại buổi tiệc, người tinh mắt nhất là Tracy. Nhìn xuống thấy ngón tay Ngọc An có sự thay đổi kì lạ, cô liền reo lên:

“Vừa nãy hai người đột nhiên mất tích, hóa ra là đi cầu hôn sao? Ôi thật là! Chúc mừng chúc mừng.”

Ngọc An đứng cạnh Thiên Mạnh cười cười, tay cả hai đan vào nhau. Matti hỏi định khi nào báo tin vui cho hai bác ở nhà, Thiên Mạnh liền bảo:

“Báo tin cho ba mẹ Ngọc An trước đã.”

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 19

19. Chương 19

Cùng đôi vợ chồng mới cưới đáp chuyến bay đến Mỹ rồi đặt phòng tại khách sạn, Ngọc An thấy hơi mệt mỏi. Trong hai ngày mà phải bay đi bay lại khiến cô ngủ không đủ giấc, vì vậy lúc ngồi trên taxi để về khách sạn, cô ngủ gục trên vai Thiên Mạnh.

Trong tiệc cưới của Tracy ở đây, Ngọc An thích nhất là chi tiết mọi người cùng tập hợp lại một chỗ, mỗi người cầm một quả bong bóng. Khi tất cả cùng đôi vợ chồng trẻ đếm 1, 2 và 3, mọi người liền thả những quả bóng đầy màu sắc lên bầu trời khiến cho khung cảnh đẹp và lãng mạn vô cùng. Ngọc An huých nhẹ vào tay Thiên Mạnh:

“Anh, nên thêm chi tiết này vào lễ cưới của chúng ta.”

“Vợ chồng ta không nên lặp lại người khác.” Anh nhìn cô, nghiêm túc nói.

Đến ngày về Việt Nam, cả bốn trao nhau cái ôm tạm biệt. Vài ngày sau Matti và Tracy sẽ đi hưởng tuần trăng mật ở Hawaii, về mặt hai người trông hạnh phúc vô cùng. Về đến nhà, Ngọc An nhảy ngay lên giường và ngủ say, Thiên Mạnh lắc đầu nhìn cô, sau đó tự tay anh soạn đồ ra khỏi vali và cho vào máy giặt.

Nằm trên ghế sofa nghỉ mệt, anh ngủ lúc nào không hay.

Lúc Ngọc An tỉnh dậy đã là tối. Cô dụi mắt rồi vươn vai một cái. Chà, sáng khoái thật đấy. Cô đứng dậy vào bếp tìm đồ ăn để lót dạ, phát hiện Thiên Mạnh đang nằm ngủ trên ghế. Cô cười cười rồi bước lại chỗ anh, ngồi xỏm ngấm anh ngủ. Ngọc An đứng dậy, quyết định đi mua chút đồ về nấu cho cả hai. Khi cô xuống cửa hàng tiện ích ở dưới chung cư mua đồ thì tình cờ gặp Minh Hạnh và Phúc Khang đang đi về phía mình.

“Hai người về rồi hả?” Phúc Khang hỏi cô.

“Dạ, vừa mới về lúc trưa. Anh chờ chút nhé, em đang đi mua đồ để nấu bữa tối cho anh ấy. Mọi người đã ăn chưa?”

“Chà, thích nhỉ.” Phúc Khang cười.

“Tụi em ăn rồi, chị cứ nấu cho anh ấy ăn là được rồi.” Minh Hạnh trả lời.

Hai cô gái cùng đi mua đồ còn Phúc Khang thì đứng bên ngoài châm điếu thuốc. Khi cả hai trở ra, anh ga lăng xách đồ giúp Ngọc An lên nhà. Mở khóa bước vào thì không thấy Thiên Mạnh đâu mà nghe tiếng nước chảy phát ra từ phòng tắm, có lẽ anh đang tắm.

“Hai người ngồi đi, em đi rót nước cho cả hai.” Cô đi vào bếp.

Ngọc An cầm hai ly nước bước ra, đúng lúc Thiên Mạnh đang cầm khăn lau tóc, trên người là một áo thun trắng đơn giản kèm với quần thể thao dài màu xám.

“Đến chơi đấy à?” Anh cười hỏi.

“Ừ, đến xem bạn gái phục vụ cậu như thế nào.” Phúc Khang trêu anh.

Nhìn dáng vẻ bận rộn của cô trong bếp, Thiên Mạnh nở một nụ cười hạnh phúc. Minh Hạnh thấy vậy liền đi vào bếp phụ Ngọc An, để lại hai người đàn ông ở phòng khách trò chuyện.

Ngọc An đứng rửa rau, Minh Hạnh vô tình thấy được một vật trên ngón tay cô.

“Anh ấy... Đã cầu hôn chị rồi sao?”

Ngọc An ngược lên nhìn Minh Hạnh, cười ngại nói:

“Ừ... Hai ngày trước.”

“Chúc mừng anh chị.” Minh Hạnh nhỏ giọng nói.

Cô cảm ơn Minh Hạnh rồi sau đó vừa làm món rau xào vừa trò chuyện với nhau. Cô phát hiện ra Minh Hạnh vẫn chưa có bạn trai, mặc dù cô gái này đây là sắp bước qua 26.

“Anh à, vào ăn cơm đi.” Ngọc An nói vọng ra.

“Biết rồi.” Nói rồi anh đứng dậy.

Dùng bữa xong, Phúc Khang hỏi anh về việc tổ chức lễ cưới, anh trả lời rằng còn chưa báo tin cho ba mẹ, thường những việc tổ chức lễ như thế này là do người lớn làm không thôi, mình chỉ cần cho biết ý kiến của bản thân là đủ.

“Mai nhớ đi làm đấy.” Phúc Khang nhắc anh.

Sau khi tiễn cả hai ra về, Ngọc An đang đứng rửa chén trong bếp. Anh bước đến ôm cô từ đằng sau, tựa cằm lên vai cô. Ngọc An mỉm cười.

“Ngày mai tan ca anh đưa em đi thăm ba mẹ em, đồng thời báo tin cho họ biết rằng con gái của họ đã có chỗ dựa cả đời có được không?”

“Được thôi, ngày mai khi nào anh đón thì gọi cho em, dù gì ngày mai em cũng phải đi làm trở lại rồi.”

Sáng hôm sau, cả hai đi làm bình thường. Ngọc An đến đài truyền hình làm việc, cô mới biết chị Phương đã đi công tác. Sắp tới lại có đoàn thực tập sinh về, lần này Ngọc An được đảm nhận dẫn dắt vài người trong vai trò là người dẫn chương trình. Việc này khiến thời gian sắp tới của cô khá là bận rộn, cũng may là có Mỹ Như bên cạnh hỗ trợ cô. Quên bég mất hôm nay chính là sinh nhật Mỹ Như, cô đi vội xuống tiệm bánh ở gần đài truyền hình và mua một bánh kem nhỏ cho em gái của mình. Lúc Mỹ Như nhận quà không quên cảm ơn cô.

“Cảm ơn chị An nha. Bánh kem nhìn ngon quá.”

“Có phải tối nay em đi ăn với Gia Tuấn đúng không?”

Mỹ Như nhìn cô cười ngại, gật đầu.

Thiên Mạnh tan ca là đã 3 giờ chiều, vừa vặn Ngọc An cũng vừa xong việc. Anh lái xe đến đón cô ở đài truyền hình rồi cả hai đi viếng ông bà Phan. Trên đường đi, cả hai mua hoa, nến và một số thứ khác. Đến nơi, cô cùng anh bày đồ ra, dùng đồ phủi bụi trên mộ của ba mẹ rồi lau tấm ảnh được gắn trên tấm bia. Ba mẹ Ngọc An có nụ cười rất đẹp.

Trong lòng Ngọc An cảm thấy buồn vô cùng, lúc đặt bó hoa xuống cho ba mẹ, cô rơi nước mắt.

“Ba, má, con với anh Thiên Mạnh sắp kết hôn rồi. Con nhớ hồi đó mình lười việc nhà, má hay nói với con sau này gả cho nhà chồng sẽ như thế này, như thế kia. Vậy mà bây giờ con thật sự sắp gả đi rồi, vẫn không có ai trách móc con như thế giống má cả. Còn ba luôn khen con nếu sau này mặc váy cưới sẽ rất đẹp như má hồi xưa, vì con là con gái của ba má.” Ngọc An không kiềm được cảm xúc, nước mắt tuôn dài.

Thiên Mạnh lặng lẽ đứng ở bên cạnh ôm vai cô, sau đó cúi đầu trước mộ ba mẹ Ngọc An như thay cho lời chào.

“Con hứa chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho Ngọc An. Bác trai, bác gái cứ tin ở con.”

Trên xe ra về, Ngọc An không nói gì, cứ nhìn ở bên ngoài cửa sổ. Thiên Mạnh biết trong lòng cô bây giờ rất buồn.

“Em muốn đi đâu ăn?” Thiên Mạnh lên tiếng.

“Chúng ta đi ăn hủ tiếu ở gần nhà em đi, lâu rồi em không ăn ở đó, sẵn tiện qua thăm dì luôn.” Cô trả lời.

Anh gật đầu rồi lái xe đến con đường nhà Ngọc An. Lúc Thiên Mạnh đậu xe bên sân nhà bác Vũ, cô đã vào nhà mình để chào gia đình đi hai một tiếng, đồng thời cũng báo tin cho dì hai hay. Lúc sau, cả hai ngồi ở quán lề đường ăn hủ tiếu.

Cô và anh đã hẹn hò với nhau gần một năm, sắp kết hôn đến nơi, vậy mà đây là lần đầu cùng nhau ăn đồ ở quán lề đường.

Thấy có chút lạ nhĩ.

Thường là do tâm trạng con gái buồn nên mới ăn nhiều hay do hủ tiếu của dì Hà làm quá ngon mà Ngọc An ăn một cách ngon lành, húp nước lèo một cách sảng khoái. Cô “À” một tiếng, no căng bụng.

Thật ra dì Hà bán hủ tiếu cũng đã hơn 20 năm rồi. Cô còn nhớ hồi nhỏ khi còn đi học, cứ đến ngày nghỉ cuối tuần là mẹ dắt tay cô ra chỗ dì Hà ăn sáng. Vốn dĩ cô không thích sa tế vì nó cay. Nhưng nhờ món mì sa tế của dì Hà mà Ngọc An ngay từ hồi cấp 2 đã biết ăn, dần cũng thích nó. Có lẽ gia vị của dì Hà đã thuyết phục được cô.

“Trông em ăn ngon miệng quá nhĩ.” Thiên Mạnh cười.

“Tại ngon quá mà.” Cô hì hì, trả lời.

Cả hai không về chung cư ngay mà Thiên Mạnh đưa cô về nhà ba mẹ của anh để báo tin vui cho ông bà Trần. Quả nhiên khi nghe tin xong, mẹ Thiên Mạnh quay Ngọc An như quay chong chóng, bà luôn miệng nói sẽ lo cái này, làm cái kia, cô chỉ biết cười trừ. Đương nhiên ông Trần không khỏi buồn cười, vui mừng không kém.

Bây giờ đã là giữa hè, tháng 7 ngày nắng ngày mưa. Ngọc An chợt nhớ lại hồi đó lần đầu gặp anh cũng chính tháng 7 năm ngoái, vậy mà 1 năm sau, cả hai đang ngồi với nhau cùng bàn về ngày kết hôn của mình.

Quả nhiên câu “Có duyên thì sẽ có phận” thật không sai chút nào.

Đến giữa tuần, Thiên Mạnh tăng ca, phải ngủ lại ở bệnh viện. Ngọc An thấy vậy không nỡ làm phiền anh, cho nên mỗi khi tan ca, cô cùng Mỹ Như đón xe buýt về nhà, chị Phương vẫn chưa đi công tác về. Thật ra chị ấy được cử đi làm phóng viên ở nhiều nước để thu thập thông tin cho đài, tin độc quyền là vô cùng quan trọng. Vì vậy chị cứ bay đi bay lại, không khỏi bận rộn. Có hôm Ngọc An nhận được điện thoại giữa đêm của chị Phương. Nghe giọng chị hình như bị cảm, chị than:

“Hè thì hè chứ Mĩ nóng Úc lạnh đến chị cũng bó tay rồi. Chị bị “sốc” nhiệt độ cứng ả. May mà đoàn có mang theo hộp y tế đủ loại thuốc, chị cũng cảm thấy đỡ hơn rồi. Mai lại phải bay qua London, kiếm tiền khổ thật.”

Ngọc An cười cười:

“Đi làm mà trông chị cứ như đi du lịch khắp thế giới ấy.”

“Cứng thử ở vị trí phóng viên như chị đi rồi biết. Haiz, thôi không làm phiền giấc ngủ của em nữa, chắc bên đây mới 1 giờ sáng thôi nhỉ. Được rồi, chúc em ngon giấc.”

Cô chào lại rồi cúp máy, nhìn lại mã vùng số điện thoại thì là của Mĩ. Chắc chị Phương đang ở một bang nào đó của Mĩ.

Cuối cùng tuần lễ tăng ca của Thiên Mạnh cũng kết thúc. Anh mệt mỏi lái xe về nhà, vừa mở cửa ra liền nghe thấy mùi đồ ăn thơm phức khắp cả nhà. Bỗng nhiên đầu óc phần chấn憾. Chắc là cô đang nấu bữa tối ình đây mà.

“Anh về rồi.” Thiên Mạnh lên tiếng.

Ngọc An ở trong bếp lộ đầu ra nhìn, vui vẻ nói:

“Anh về rồi.”

“Ôi anh nhớ em chết được.” Thiên Mạnh đi vào bếp, ôm cô vào lòng.

“Ấy ấy, cá khét bây giờ. Ngày nào chúng ta chẳng nói chuyện qua điện thoại chứ.” Cô đang đứng chiên cá, anh bất ngờ ôm cô làm Ngọc An không kịp... Lật con cá lại.

“Nói chuyện nghe giọng chứ có thấy mặt đâu. Gần cả tuần rồi tụi mình còn chưa nhìn mặt nhau.” Anh tủi thân nói.

Một lúc sau, bàn ăn được lấp đầy thức ăn.

Hạnh phúc là khi bạn về đến nhà, có thể nói một câu: “Anh về rồi” với ai đó, sau đó trước mặt là một bàn ăn được bày nhiều món ngon, kèm theo những bát cơm nóng cùng tô canh còn khói nghi ngút.

Đến tối, Thiên Mạnh vừa tắm xong, bước ra thấy Ngọc An đang nằm trên giường chăm chú đọc gì đó trên điện thoại. Anh đến gần nhìn, đột nhiên cô cười to.

“Em đọc gì mà vui thế?” Anh ngồi xuống giường, ghé mặt vào màn hình điện thoại của cô.

“Haha, em đang đọc truyện. Để em đọc cho anh nghe, mắc cười quá.”

Cô ngồi dậy, rồi đọc:

“Nữ chính nói là: “Anh ấy chắc nhỏ hơn tôi, có thể coi anh ấy nằm ở dưới tôi”. Còn anh nam chính trả lời: “Còn cô ấy nằm ở dưới tôi mỗi tối, hai lần”. Haha.” Đọc rồi Ngọc An bật cười, còn Thiên Mạnh thì... Trơ mặt ra.

“Riết rồi đầu óc em đen tối, nham hiểm quá, đọc toàn gì đâu không.” Anh đứng dậy đi tìm máy sấy tóc.

“Vui mà anh.” Cô lại cười to.

Tiếng của máy sấy tóc lẫn át tiếng cười của Ngọc An. Lúc sau Thiên Mạnh rút phích cắm máy sấy, anh đi đến bên giường giặt điện thoại của cô để qua một bên. Ngọc An không vui hỏi anh làm cái gì vậy, Thiên Mạnh nhìn cô, hai tay chống hai bên giường, Ngọc An đang nằm chính giữa hai cánh tay anh, Thiên Mạnh nói:

“Vậy em muốn biết thế nào là “vui” không? Anh biết một việc mà khiến cả tối nay hai đứa mình “vui” hết cỡ luôn đó.”

Ngọc An la lên, hai tay che mặt xấu hổ.

Đọc tiếp Em đừng sợ – Chương 20 (end)

20. Chương 20 (end)

Cuối cùng đêm qua cả hai... Chẳng làm gì.

Tháng hè thời tiết khá nóng, Ngọc An không biết điều này có ảnh hưởng gì đến tính tình của Thiên Mạnh hay không, hay là do công việc dạo này quá áp lực. Điển hình là trong tuần này, mỗi lần dùng bữa tối xong anh lại vào phòng ngồi suy nghĩ linh tinh, cô gọi mấy tiếng anh mới phản ứng, rồi sau đó buồn phiền đi ngủ sớm mà không xem tivi như mọi khi. Khi cô hỏi thăm, anh như không muốn trả lời.

Hôm nay Thiên Mạnh tăng ca nên cô làm cho anh bữa tối rồi mang đến bệnh viện. Chuẩn bị mở cửa bước vào phòng làm việc của anh, Phúc Khang xuất hiện rồi cười hỏi:

“Em đến thăm cậu ấy à?”

Ngọc An nhìn anh, trả lời:

“À, em mang bữa tối đến cho anh ấy. Hôm nay anh Thiên Mạnh phải tăng ca nên chắc chắn là không ăn đầy đủ.”

“Em khoan vào, ra đây nói chuyện với anh chút nhé.”

Buổi tối, khí hậu có mát một chút, nhưng dường như vẫn còn lưu giữ cái nóng của buổi sáng. Gió thổi nhẹ, Ngọc An ngồi ở ghế đá trò chuyện với Phúc Khang.

“Có phải dạo này em thấy cậu ấy lạ lắm đúng không?” Anh mở lời.

Cô hơi ngạc nhiên nhìn anh, sau đó gật đầu. Thật ra nếu anh không nói về vấn đề này Ngọc An cũng vẫn sẽ đề cập.

“Thật ra chuyện là như thế này. Hai ngày trước tụi anh có thực hiện một ca phẫu thuật tim của một đứa trẻ 3 tuổi. Cậu bé đó bị bệnh tim bẩm sinh em ạ, nhập viện cũng được vài tháng rồi, gia đình lại khó khăn nên tụi anh đã tổ chức buổi từ thiện nhằm kêu gọi mọi người cùng bệnh viện quyên góp một ít để bé có thể được phẫu thuật.”

Chuyện này Thiên Mạnh đã từng nói với cô. Ngọc An cũng là một trong những người tham gia buổi từ thiện ấy. Cô chậm chậm gật đầu, lắng nghe Phúc Khang nói tiếp.

Phúc Khang dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Số tiền quyên góp được đủ để trả tiền viện phí, thuốc men cũng như buổi phẫu thuật của bé. Cậu bé này không có ba, được mẹ từ dưới quê đưa lên bệnh viện Văn Sơn tụi anh. Như anh đã nói, hai ngày trước, anh cùng Thiên Mạnh phụ trách ca mổ ấy. Nhưng đến lúc cuối... Vẫn không thể cứu bé. Cậu bé ấy đã đấu tranh bệnh tật của mình hơn 3 năm và kết thúc cuộc đời của mình quá sớm. Khi nghe tin phẫu thuật không thành công, mẹ cậu bé suy sụp tinh thần, Thiên Mạnh cũng khó chịu trong lòng vô cùng. Đó là lý do vì sao cậu ấy cứ trầm mặc mấy hôm nay.”

Ngọc An ngẩn người. Cô chỉ biết chuyện đứa bé bị bệnh tim đang được chăm sóc tốt tại bệnh viện Vân Sơn nhưng đến bây giờ cô mới biết đứa bé ấy đã không may mà qua đời. Cô còn hơi bàng hoàng.

“Vậy... Mẹ của đứa bé đâu rồi anh?”

“Cô ấy đã đưa đứa bé về quê để an táng rồi em ạ. Số tiền mà buổi từ thiện quyên góp được bệnh viện đã tặng hết ẹ đứa bé, nhưng cô ấy từ chối, đến cuối cùng nhờ có Minh Hạnh thuyết phục mà cô ấy đã mang số tiền ấy về quê.”

Ngọc An im lặng, không nói gì.

“Em thay anh an ủi cậu ấy giúp anh. Tính tình cậu ấy là vậy, nhưng thật ra ai làm nghề bác sĩ cũng có tâm lý như vậy em à. Việc cứu mạng người là việc vô cùng quan trọng đối với một người bác sĩ. Bây giờ không cứu được người, mà còn là một sinh mạng bé bỏng, thật sự không nói riêng gì Thiên Mạnh, anh cũng rất buồn lòng.”

Trò chuyện với Phúc Khang được một lúc, cô bước vào phòng làm việc của anh. Thiên Mạnh đang ngồi trên ghế sofa, tay chống lên đầu, mắt nhắm nghiền. Hình như anh đang ngủ gục, trông anh có vẻ rất mệt mỏi.

Cô đi khê, đặt bữa tối lên bàn rồi ngồi xuống bên cạnh anh. Chợt Thiên Mạnh mở mắt, nhìn cô rồi vươn vai một cái.

Ngọc An nhìn anh, mỉm cười nhẹ. Thấy cô mang bữa tối đến ình, trong lòng Thiên Mạnh cảm thấy ngọt ngào vô cùng. Cô hỏi anh dạo này trong lòng có tâm sự đúng không, anh im lặng không nói gì. Ngọc An thấy vậy, cô ngồi xích gần lại anh, chủ động ôm Thiên Mạnh. Anh hơi ngạc nhiên, cô lên tiếng:

“Người ta nói ôm sẽ làm xóa đi phiền muộn trong lòng. Vậy để em ôm anh một lát nhé, có được không?”

Anh mỉm cười, vòng tay qua eo cô, tựa lên vai Ngọc An.

Hôm đó, Thiên Mạnh ăn khá nhiều. Đêm nay anh phải ngủ lại ở bệnh viện, lúc cô chuẩn bị ra về, Thiên Mạnh ôm cô luyến tiếc không muốn rời. Ngọc An cười cười, vỗ nhẹ lưng anh.

Chị Phương đi công tác về, mua khá quà cho các chị em đồng nghiệp. Mỹ Như được chị mua ột chai nước hoa của hãng Pháp khá nổi tiếng, còn Ngọc An được chị Phương... Tặng quà cưới sớm. Cô cười hỏi chị Phương đã tặng mình cái gì, chị chỉ nói lấp nói mở:

“Cùng về mở ra coi thì biết, ở đây nói ra ngại lắm nha.”

Món quà mà Ngọc An nhận được chính là chiếc váy ngủ vô cùng gợi cảm và quyến rũ của nhà thiết kế Mĩ. Lúc Ngọc An mở món quà ra xem, Thiên Mạnh đang ngồi ở bên cạnh cô, ánh mắt anh đầy hàm ý...

Thời gian trôi như con thoi đưa.

Tháng 9, mùa thu sang, nối kết nhân duyên.

Tracy cùng một vài người bạn của cô dâu đang từ từ bước vào lễ đường với tư cách là phù dâu. Đây là lần đầu tiên cô nàng được làm phù dâu nên có chút phấn khích, vừa đi vừa cười mãi không thôi.

Ngọc An trong chiếc váy cưới trắng tinh đang tiến vào lễ đường. Trên tay cô cầm bó hoa, khuôn mặt nửa ẩn nửa hiện phía sau khăn che đang mỉm cười hạnh phúc.

Hôm nay cô đẹp nhất trong lòng anh.

Thiên Mạnh đứng bên cạnh dàn phù rể, anh đứng nhìn cô, người con gái của anh đang từng bước bước vào cuộc đời của mình. Đây là ngày mà anh đã chờ đợi rất lâu.

Anh mở khăn che cho Ngọc An, ánh mắt trao nhau say đắm. Cùng nhau trao lời thề nguyện ước và nhẫn cưới, sau lời tuyên bố của Cha, Thiên Mạnh hơi cúi xuống trao cho cô nạm hôn. Ngọc An ngại ngùng đáp lại anh, tiếng vỗ tay vang lên cùng với tiếng reo hò, chúc phúc của người thân, bạn bè.

“Minä rakastan sinua.” Anh thì thầm vào tai cô.

Câu đó có nghĩa là “Anh yêu em”.

Ngọc An mỉm cười, nụ cười của cô rạng rỡ vô cùng.

Dì hai không kiềm được xúc động, dùng tay quệt nhẹ nước mắt.

Lan, Quốc, con gái của hai em đã lấy chồng rồi đó. Ở trên đó có phải cả hai em cũng đang xúc động và hạnh phúc như chị không?

Bữa tiệc diễn ra đến khuya, đám bạn thời cấp 3 của cô cũng đến dự khá đông. Một lúc sau mọi người ra về hết, chỉ còn gia đình của cả hai ngồi lại nhà hàng để chụp vài tấm kỉ niệm. Cặp đôi Matti và Tracy vẫn còn chu du khắp nơi, cả hai về Việt Nam vài ngày dự lễ cưới của Ngọc An và Thiên Mạnh, mấy hôm sau lại đáp chuyến bay đến Pháp theo tour du lịch. Ngọc An nghe cô bạn nói xong liền đỏ mặt hỏi:

“Cậu dạo này dư giả lắm sao?”

“Mình có chồng bảo kê.” Tracy cười khúc khích, nói.

Vài ngày sau, đôi vợ chồng mới cưới đi hưởng tuần trăng mật ở Hàn Quốc.

Chuẩn bị bước vào mùa đông nên không khí Hàn Quốc khá mát mẻ, về đêm chỉ se lạnh một chút. Đến Hàn Quốc, chắc chắn khách du lịch không thể bỏ qua con phố Kangnam nổi tiếng của xứ kim chi. Cô cùng anh tay trong tay dạo phố “ngựa” này, ghé đến kha khá nhà hàng dùng bữa. Chợt cô nghĩ đến Tracy:

“Nếu Matti mà đưa Tracy đến đây chắc chắn cậu ấy sẽ rất thích.”

“Họ đến đây vào tháng trước rồi.” Anh trả lời.

Hóa ra hai người này còn nhanh hơn cả cô!

Tuần trăng mật của cả hai rất tuyệt vời. Ngọc An luôn muốn đến Hàn Quốc một lần, cuối cùng cô cũng được toại nguyện. Ở đây có rất nhiều nơi để tham quan. Nhất là Onemount Snowpark. Đây là công viên trong nhà đầu tiên ở Seoul, bên trong vô cùng rộng lớn, toàn băng và tuyết. Khi đến đây, Ngọc An phấn khích vô cùng, một phần là nơi này từng là nơi mà chương trình truyền hình thực tế nổi tiếng Running Man đã ghi hình tại đây, và cô là fan “ruột” của chương trình này. Điều còn lại là nó làm cô nhớ đến kỉ niệm khi cả hai gặp nhau ở Phần Lan, Thiên Mạnh đã dạy cô cách trượt băng. Nghĩ đến đây, Ngọc An không khỏi hạnh phúc. Lần này, cả hai thoải mái tay trong tay trượt dạo vài vòng.

Ngày cuối ở Hàn Quốc, cô cùng anh đến tháp Namsan – tháp truyền thông và quan sát toàn cảnh thành phố thủ đô, nằm ở núi Namsan, trung tâm Seoul. Đồng thời, đây cũng là nơi lưu lại những kỉ niệm tại Hàn Quốc với những “Ổ khóa tình yêu” vô cùng lãng mạn và ý nghĩa.

Đương nhiên cả hai không hề bỏ qua chi tiết này khi đến tháp Namsan.

Nhìn “rừng ổ khóa” ở trên tòa tháp, Ngọc An không khỏi ngạc nhiên và hứng thú. Vốn là đó giờ xem qua phim và ảnh nên cảm giác không hề giống với được tận mắt chứng kiến. Ngọc An lấy điện thoại của mình ra, cô kéo anh lại gần, cười tươi nói:

“Anh, tụi mình tự sướng một tấm đi.”

Phải nói đến chỗ nào cô cũng chụp ảnh với anh được. Khi đến nhà hàng dùng bữa, cô cũng chụp. Đến Onemount Snowpark cô và anh chắc cũng tự sướng được... Cả chục tấm.

Đến ngày trở về, chuyến bay của cô bị hoãn 2 tiếng, Ngọc An không buồn bực như những hành khách khác mà ngược lại còn vui mừng vì mình còn được ở lại đây đến 2 tiếng nữa. Thiên Mạnh trêu cô:

“Vậy anh để hành lí của em ở lại đây luôn cho rồi.”

Ngọc An nhìn Thiên Mạnh, khoác tay anh, cười cười bảo:

“Thôi, dù ở đây có sướng bao nhiêu thì cũng không sướng bằng được về nhà với chồng.”

Thật là hết nói nổi, Thiên Mạnh mỉm cười, hôn nhẹ lên trán cô.

Về đến nhà, Ngọc An nhảy ngay lên giường:

“Oa, mẹ ơi, đúng là không nơi nào bằng nhà, buồn ngủ quá.”

Chộp mắt được vài giây, cô nghe tiếng mở cửa phòng, chắc là anh vào tìm đồ. Chợt Thiên Mạnh cũng “nhảy” lên giường, nằm đè lên người cô. Ngọc An giật mình, mở mắt ra nhìn anh:

“Anh làm gì vậy?”

“Làm chuyện vợ chồng nên làm. Chúng ta chưa có đêm tân hôn, vợ à!” Anh thản nhiên nói.

Và rồi cái đêm đó... Ai đó bị “ăn” sạch. Ngọc An khóc không ra nước mắt.

=== The End ===

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-dung-so>